

الحمد لله وحده

که کتاب فیض انساب مرتب الیفات محمد داراشکوه بادشاه ثقی الله شراه جعل الخیر

موسوم
مکرمه
مکرمه
مکرمه

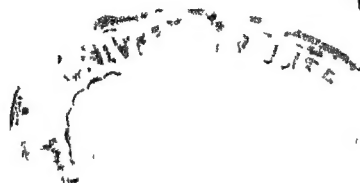

شعله تذکره تولد و وفات حکمت رسالت پناه صلعم و اصحاب کرام و اولیای عظام
سب فرمایش شاه محمد بن صاحب متوطن قصبه لهر پور کبیری ملک شاه اوده ملک
و و ساطت مولوی محمد نادر علی صاحب وکیل عدالت دیوبند صدر اگره

۱۸۵۳
احسن مطبع مدرسه لکهنو در ۱۸۵۳
طبع شد

4A5
CALIF 2002

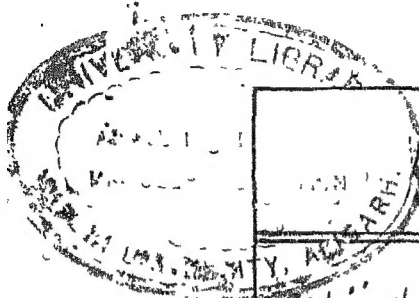
4914

MLA-LIBRARY, A.M.U.

000000

فهرست کتاب سفینه الاولیاء

بیان نسب، اظهر و تاریخ ولادت یا سعادت و ابدت ای نزول و حی و
مغزاج و هجرت از مکة منطمة و وصول بمدینه و وفات حضرت رست

۱	حضرت امام علی موسی رضا	۱۰	حضرت امیر المومنین ابوبکر صدیق
۲	حضرت امام محمد تقی رضی الله	۱۱	حضرت امیر المومنین عمر فاروق رضا
۳	حضرت امام علی تقی رضی الله	۱۲	حضرت امیر المومنین عثمان رضا
۴	حضرت امام حسن عسکری رضا	۱۳	حضرت امیر المومنین علی کرم الله
۵	حضرت امام محمد رضی الله عنه	۱۴	حضرت امیر المومنین حسن رضی الله
۶	حضرت امام سلمان فارسی رضا	۱۵	حضرت امیر المومنین حسین رضی الله
۷	حضرت ابیسی قرنی رضا	۱۶	حضرت امیر المومنین امام زین العابدین
۸	حضرت حسن بجزی رضا	۱۷	حضرت امام محمد باقر رضی الله عنه
۹	حضرت قاسم بن محمد بن ابوبکر	۱۸	حضرت جعفر صادق رضی الله عنه
۱۰	صدیق رضی الله عنه	۱۹	حضرت امام موسی کاظم رضی الله
۱۱	حضرت امام اعظم ابوحنیفه کوفی		

۴۱	حضرت غوث السطین محی الدین	۴۲	حضرت امام مالک قدس سرہ
	عبد القادر جیلانی رضی اللہ عنہ	ایضاً	حضرت امام شافعی قدس سرہ
۹۲	شیخ اسعد الدین محمد الہیاب	۴۳	حضرت اباجم احمد جنبل قدس سرہ
۹۳	شیخ شرف الدین عسی رحمہ اللہ	۴۵	حضرت امام ابو یوسف قدس سرہ
ایضاً	شیخ شمس الدین عبد الغفر زریع	ایضاً	حضرت امام محمد شیبانی قدس سرہ
	شیخ سراج الدین عبد الجبار	سلسلہ علیہ قادریہ	
۹۴	شیخ تاج الدین عبد الناق	۴۷	حضرت شیخ سرور کرمی قدس سرہ
ایضاً	شیخ ابو یسحق ابراہیم رحمہ اللہ	۴۸	حضرت شیخ سری بن الفطرس السطی
۹۵	شیخ ابو الفضل محمد قدس سرہ	۴۹	سید الطائفہ حضرت شیخ جنید کو
ایضاً	شیخ عبد الرحمن عبد اللہ رحمہ	۵۰	حضرت شیخ ابوبکر شیبہ قدس سرہ
۹۷	شیخ ابو ذکریا محی رحمہ اللہ	۵۱	حضرت شیخ عبد الواحد شیبہ قدس سرہ
ایضاً	شیخ ابو نصر موسی قدس سرہ	۵۲	حضرت شیخ ابو الفرج طرکوسی قدس سرہ
۹۸	شیخ علی بن ہبیب قدس سرہ	ایضاً	شیخ ابراہیم شکاری قدس سرہ
۱۰۰	شیخ ابو عمرو صریفی قدس سرہ	ایضاً	حضرت شیخ ابو یوسف مبارک
۱۰۱	شیخ ابو سعید قیسوسی قدس سرہ	۶۰	شیخ حماد دینا بنس قدس سرہ

۱۲۲	حضرت شیخ ابویزید بطامی رح	۱۰۳	شیخ قسب البان سوسلی رح
۱۲۳	حضرت شیخ ابوالحسن خجانه رح	۱۰۴	شیخ احمد بن مبارک رح
۱۲۴	شیخ ابوعلی رودباری رح	ایضا	شیخ صدوق بغدادی رح
ایضا	شیخ ابوعلی کاتب رح	۱۰۵	شیخ یحیی بن بطور رح
ایضا	شیخ ابوالعثمان مغربی رح	۱۰۶	شیخ محمد الادان المعروف بالقی
۱۲۵	شیخ ابوالقاسم کرکانی رح	۱۰۷	شیخ ابوالسعود بن اشپل رح
ایضا	شیخ ابوعلی فارسی رح	ایضا	شیخ ابوعمرو زشی رح
۱۲۶	خواجہ یوسف بن ابوبکر رح	۱۰۸	شیخ موفق الدین المهدی رح
ایضا	خواجہ حبیب حسن اندلی رح	ایضا	شیخ محمد بن احمد الجونی رح
۱۲۷	خواجہ احمد بسوی رح	۱۰۹	شیخ ابومدین حسینی رح
ایضا	حضرت خواجہ عبدالحق بن محمد رح	۱۱۰	شیخ محی الدین عسکری رح
۱۲۸	خواجہ محمود الخیر معوی رح	۱۱۱	شیخ صدوق الدین محمد بن سخی قزوینی
ایضا	خواجہ عارف زیو کروی رح	ایضا	امام عبداللہ ابن محمد یافعی رح
۱۲۹	خواجہ علی راستی رح	۱۱۲	حضرت شیخ میر محمد الشہورزیان رح
۱۳۰	خواجہ محمد بابا ساسی رح	۱۱۳	سلسلہ شریفہ خواجہ ابوبکر گوانز
ایضا	شیوا میر کلال قدس سرہ	۱۱۴	
۱۳۱	خواجہ بیاد الدین نقشبند رح		

۱۳۴	حضرت سلطان ابراهیم اولی	۱۳۳۸	خواجہ محمد بارس رح
۱۵۹	خواجہ خدیقہ برعشی رح	۱۳۴۰	خواجہ ابو نصر یار رح
ایضا	خواجہ سپرہ بصری رح	ایضا	خواجہ علاء الدین عطار رح
ایضا	خواجہ سلوڈ یوز رح	۱۳۵۰	مولانا یعقوب چرخ رح
۱۵۱	خواجہ ابو یوسف شامی رح	۱۳۵۶	حضرت خواجہ عبد الہ رح
ایضا	خواجہ احمد چشتی رح	۱۳۵۷	مولانا نظام الدین خاموش رح
۱۵۴	خواجہ محمد چشتی رح	۱۳۵۸	مولانا سعیدین کاشغری رح
۱۵۳	خواجہ یوسف بن محمد سبحان رح	۱۳۵۹	حضرت مولانا عبد الرحمن شجاع رح
۱۵۴	خواجہ سوز و چشتی رح	۱۳۶۰	مولانا عبد الغفور لاری رح
۱۵۵	خواجہ احمد بن سوز و بن یوسف	۱۳۶۱	خواجہ عبد الشہید رح
ایضا	شاہ سبحان رح	۱۳۶۲	خواجہ باقی رحمہ اللہ
۱۵۶	خواجہ حاجی شریف زندانی رح	۱۳۶۳	ماہم خواجہ و صالح خواجہ رح
ایضا	حضرت نعمت عثمان مارونی رح	ایضا	سلسلہ شریفہ چشتیہ
۱۵۸	حضرت خواجہ حسین الدین رح	۱۳۶۴	خواجہ عبد الوہاب زید قسری رح
۱۶۰	شیخ حمید الدین الصفوانی رح	۱۳۶۵	حضرت نصرت بن عیاض رح
۱۵۹	شیخ عثمان مارونی رح		
۱۶۱	حضرت خواجہ قطب الدین اوشی رح		

۱۹۰	شیخ سیف الدین ماخیزی رح	۱۹۲	شیخ فرید بخشار قدس سره
ایضا	شیخ نجم الدین رازی رح	۱۹۵	شیخ نظام الدین اولیاء رح
۱۹۱	شیخ رضی الدین علی رح	۱۹۷	میر حسن و محمد بلوخی قدس سره
۱۹۲	شیخ جمال الدین احمد خورقانی	۱۹۸	شیخ نصیر الدین جبرائیل رح
ایضا	شیخ نور الدین عبد الرحمن انصاری رح	۱۹۹	شیخ برهان الدین غریب رح
ایضا	شیخ رکن الدین علاء الدین سلیمان	۱۹۳	شیخ عبد القدوس لکنو رح
۱۹۳	شیخ نجم الدین محمد بن محمد الاوکانی	۱۹۴	شیخ جلال تپانیسری قدس سره
ایضا	شیخ محمود مروتقانی رحمه الله	سلسله کبرویه رحهها	
۱۹۴	میر سعید علی بهرانی رح	۱۹۶	شیخ ابوبکر بن عبد الله بن حاج رح
ایضا	شیخ بهاء الدین ولد رح	۱۹۵	شیخ احمد غزالی رحمه الله تعالى
۱۹۵	مولانا جلال الدین اروج رح	ایضا	شیخ ابوالنجیب بهروردی رح
۱۹۶	سلطان ولد قدس سره	۱۹۷	شیخ عمار یاسر رحمه الله تعالى
۱۹۷	حسام الدین چلبی رح	ایضا	حضرت شیخ نجم الدین کبری رح
سلسله بهروردیه		۱۹۸	شیخ محمد الدین بهرادی رح
۱۹۸	میرزا دینوری رحمه الله	ایضا	شیخ سعد الدین حموی رح

۱۸۸	شیخ احمد السودی نوری رح	۲۰۰	حضرت محمد دوم چایان رح
۱۸۹	شیخ محمد عمویہ رحمہ اللہ تھا	۲۰۱	برهان الدین قطب عالم رح
ایضا	رویم قدس اللہ سرہ	۲۰۲	حضرت سراج الدین محمد شاہ
۱۹۰	شیخ ابو عبد اللہ بن خفیف رح	۲۰۳	عسالم رحمہ اللہ تھا
۱۹۱	شیخ ابوالعباس ثناءندی	مستفرد	
۱۹۲	شیخ اخی قریخ رنجانی رح		
ایضا	شیخ وجیہ الدین رح	۲۰۵	مالک دینار رح
ایضا	حضرت شیخ شہاب الدین رح	۲۰۶	شیخ حبیب راغی قدس سرہ
۱۹۵	شیخ حمید الدین ناگوری رح	۲۰۷	یہیان نورمی قدس سرہ
ایضا	شیخ نجیب الدین علی بن غریب	۲۰۸	دواد بن نصر طائی رح
۱۹۶	شیخ عبد الرحمن بن علی بن بکر	۲۰۹	عقبہ بن غلام رح
ایضا	شیخ بیاد الدین ذکرناطاس رح	۲۱۰	اتام عبد اللہ مبارک رح
۱۹۸	شیخ محمد الدین وافی رح	ایضا	محمد بن صبیح المشہور بن کما
ایضا	امیر حسینی سادات رح	۲۱۱	حضرت شفیق بن ابراہیم
۱۹۹	شیخ صدر الدین محمد قدس سرہ	۲۱۲	یوسف اسباط روح اللہ

۲۳۵	ابو حفص عداد قدس سره	ایضا	حضرت شیخ بندر به ر ح
۲۳۶	شیخ عباس بن موفی بغدادی ر ح	ایضا	ابو سلیمان دارانی ر ح
۲۳۷	احمد بن وهب ر ح	۲۱۳	فتح بن علی موصلی ر ح
ایضا	شاه شجاع کرمانی ر ح	۲۱۴	بشر هاشمی قدس سره ر ح
ایضا	محمد بن مصار ر ح	۲۱۵	احمد بن ابی الجاری ر ح
۲۳۸	فتح بن شریف قدس سره	ایضا	حاتم بن عثمان احم ر ح
۲۳۹	شیخ ابو عبد الله مختار ر ح	۲۱۶	شیخ احمد حضویه ر ح
ایضا	ابو عبد الله مخزومی ر ح	۲۱۷	شیخ ابوالعباس حمزه بن
ایضا	ابو عبد الله خاقان الصوفی ر ح	۲۱۸	حاتم بن اسد مجابسی ر ح
۲۴۰	سهیل بن عبد الله التتیری ر ح	ایضا	حضرت شیخ ذوالنون مصری ر ح
۲۴۱	ابو سعید خزاز ر ح	۲۱۹	حضرت ابوتراب بخشی ر ح
۲۴۲	عباس بن حمزه غیاثی ر ح	۲۲۰	ابراهم بن عیسی ر ح
ایضا	ابو حمزه عبید ادبی ر ح	۲۲۱	زکریا بن یحیی البردی ر ح
۲۴۳	ابو حمزه حرانی ر ح	ایضا	ابو عبد الله السجری ر ح
۲۴۴	شیخ ابوبکر دقاق ر ح	۲۲۲	محمد علی بن حکیم الرندی ر ح
		۲۲۳	یحیی بن محمدرازی ر ح

ابو محمد حریری ۱۲	ایضا	ابراہیم الخواص ۱۲	ایضا
بنان بن محمد احمال ۱۲	ایضا	زکریا بن بلویہ ۱۲	۲۳۵
محمد بن فضیل ۱۲	۲۳۸	ابو الحسن بوزی ۱۲	ایضا
ابو الحسن دراق ۱۲	ایضا	عمر بن عثمان مکی صوفی ۱۲	۲۳۸
ابو الحسن دراج ۱۲	ایضا	ابو عثمان دراعطی رحمہ اللہ	ایضا
ابو عمرو دشتی ۱۲	۲۳۹	سہون بن محب الکذاب ۱۲	ایضا
خیر الساج ۱۲	ایضا	ابو عثمان جبری ۱۲	۲۳۹
شیخ ابوبکر واسطی ۱۲	ایضا	شیخ احمد بن محمد بن برق ۱۲	۲۴۱
شیخ ابوبکر کتانی ۱۲	۲۵۰	طلحہ بن محمد بن صباح نیلی ندی ۱۲	ایضا
ابراہیم بن داؤد القصار ۱۲	۲۵۱	یوسف بن حسین رازی ۱۲	۲۴۳
ابو الحسن بن محمد المرینی ۱۲	ایضا	شیخ الواسع بن یحییٰ ۱۲	ایضا
ابو علی نقعی ۱۲	۲۵۲	ابو عبد اللہ بن جلال ۱۲	۲۴۳
شیخ ابو محمد رشتی ۱۲	ایضا	شیخ ابو عباس بن عطار ۱۲	۲۴۴
ابو یعقوب بن محمد جبری ۱۲	ایضا	حسین بن منصور جلاح ۱۲	۲۴۳
ابو الحسن صالح دیوبند ۱۲	۲۵۳	ابوبکر رازی ۱۲	۲۴۴
		ابو الحکیم جعفی ۱۲	۲۴۴

۲۵۳	حضرت شیخ ابوبکر بن طاهر دیوبند	۲۵۳	شیخ جعفر بن محمد بن نصیر الخلدی	ایضا
۲۵۴	حضرت عبداله بن سائل قدس سره	۲۵۴	شیخ ابوالحسن الصفی القوشجی رح	۲۵۴
ایضا	حضرت شیخ ابراهیم بن یحییٰ بن الکرم	۲۵۵	شیخ عبدالملک بن علی بن عبداله	۲۵۵
ایضا	حضرت شیخ ابوعلی مشتوی قدس سره	ایضا	شیخ بنیاد بن حسین بن محمد بن	ایضا
۲۵۵	شیخ ابوسعید ابوالی قدس سره	۲۵۵	شیخ علی بن بنیاد بن حسین الصفی	ایضا
ایضا	شیخ جعفر الخلدی رح	۲۵۶	شیخ ابوبکر الدقاقی رح	۲۵۶
ایضا	شیخ ابراهیم بن احمد مولد	۲۵۷	شیخ ابوالحسن بن سالم بصری	۲۵۷
ایضا	شیخ ابوالقاسم الحکیم سرقد	ایضا	شیخ ابوبکر معتمد رح	ایضا
۲۵۶	شیخ ابوالقاسم بن عیسیٰ البغدادی	۲۵۶	شیخ اسماعیل بن یحییٰ بوری رح	ایضا
ایضا	حضرت شیخ رح	ایضا	شیخ ابو عمر بن محمد رح	ایضا
ایضا	شیخ ابوالعباس سیاری	۲۵۷	شیخ عبداله معتمد رح	۲۵۷
۲۵۷	شیخ ابوالخیر تینانی الاقطع	ایضا	شیخ ابوبکر قطبی رح	ایضا
ایضا	شیخ ابوبکر مصرعی قدس سره	ایضا	شیخ ابوالاحمد رح	ایضا
۲۵۸	شیخ ابو نزار حم شیرازی رح	۲۵۸	شیخ ابو عبداله رودباری	ایضا
۲۵۹	شیخ ابو عمر دزجانی رح	۲۵۹	شیخ ابوسعید صعلوکی رح	۲۵۹

۲۶۵	شیخ ابراهیم بن ثابت ر	۲۶۵	شیخ ابوبکر السوسی ر	ایضا
۲۶۶	شیخ ابوبکر بن ر	۲۶۶	شیخ ابوالقاسم دینور	۲۶۶
ایضا	شیخ ابوالحسن حصری ر	ایضا	خواجه یحیی بن عماد الدینانی ر	ایضا
ایضا	شیخ ابوالقاسم نصر آبادی	ایضا	شیخ عثمان بن ابوعمر باقلانی	ایضا
۲۶۷	شیخ ابوبکر طوسی ر	۲۶۷	شیخ ابوعلی دقاق ر	۲۶۷
ایضا	شیخ عبدالواحد بن علی السیاری	ایضا	شیخ ابوعبد الرحمن سلمی ر	ایضا
ایضا	شیخ عبداله برقی ر	ایضا	شیخ ابوسعید المینی ر	۲۶۸
۲۶۸	شیخ ابونصر سراج ر	۲۶۸	شیخ ابوالحسن جیضم مدنی	ایضا
ایضا	شیخ ابوالقاسم نازی ر	ایضا	شیخ عبداله ظافری ر	ایضا
۲۶۹	شیخ ابوالقاسم الموقی ر	۲۶۹	شیخ عبداله داسستانی ر	۲۶۹
ایضا	شیخ ابوبکر کلابادی ر	ایضا	شیخ ابو منصور حنظلی ر	ایضا
ایضا	شیخ ابوالخیر حبشی ر	ایضا	شیخ سلاامعود غازی ر	ایضا
۲۷۰	شیخ احمد بن ابراهیم البهوی	۲۷۰	شیخ ابو علی بسجاده ر	۲۷۰
ایضا	شیخ ابوالحسن بن سمعون	ایضا	شیخ ابواسحق بن شریار کازانی	ایضا
۲۷۱	شیخ ابو طایف کلمی ر	۲۷۱	شیخ ابو منصور بن محمد الانصاری	۲۷۱

۲۹۱	شیخ ابوالعباس بن عریف	۲۸۷	شیخ ابوسعید بن ابوالخیر ر
	شیخ عبد السلام عبد الرحمن الی ر	۲۸۸	شیخ عبود ر
ایضا	تختی الاشیل ر حمد الله	ایضا	شیخ ابو عبید الله ماکور
۲۹۲	شیخ ابوالیمان بن محفوظ الشیخ	ایضا	شیخ ابوالحسن اوزبک
ایضا	شیخ عبد الاول بن شیب بنجری	۲۸۹	شیخ پیر علی بجزیری ر
ایضا	حضرت تاج العارفین ابوالوقا	۲۹۰	شیخ ابوالقاسم قشیر
۲۹۳	شیخ عدی بن مسافر الشیخ ر	۲۹۱	شیخ الاسلام خواجہ عبد الله الغار
۲۹۴	شیخ ماحد کردی ر حمد الله	۲۹۲	شیخ ابوالحسن بخار
۲۹۵	شیخ سیدی احمد بن ابوالحسن ر	ایضا	شیخ ابونضر البرودی الخا بادی
۲۹۶	شیخ حیوة بن قیس الخالی ر	۲۹۳	حضرت امام محمد بن محمد انزلی
۳۰۰	شیخ شهاب الدین سهروردی	ایضا	شیخ ابوالعباس تخری
ایضا	شیخ جاگیر قدس سره	۲۹۴	حکیم سنائی غزنوی ر
۳۰۱	شیخ عبد الرحیم معشر بلار	ایضا	شیخ ابو عبید الله جمی
ایضا	شیخ ابو علی بن مسلم ر	۲۹۵	عین البصاة بداس
۳۰۲	شیخ نظام گنجوی بزخی	ایضا	شیخ الاسلام شیخ احمد حاتم ر

۳۰۲	شیخ عبد الله القوشی البها	۳۰۲	حضرت عبد الله بن علی	ایضا
۳۰۳	حضرت شیخ	۳۰۳	شیخ لیسق السورب السود	۳۱۱
ایضا	شیخ روزبهان بعلی	۳۰۴	شیخ عقیف الدین قلی	۳۱۲
۳۰۴	شیخ ابوالسختی آغوب	ایضا	شیخ سعدی شیرازی	ایضا
ایضا	شیخ ابوالحسن کردیه	۳۱۳	شیخ حسن بلخاری	۳۱۳
۳۰۵	شیخ ابن صباع	ایضا	شیخ ابو محمد مرعانی	ایضا
ایضا	شیخ یونس بن یوسف شیبانی	۳۱۴	حضرت ابن سطوف ادسی	۳۱۴
۳۰۶	شیخ علی بن ادیس یعقوبی	ایضا	شیخ شمس الدین	ایضا
ایضا	شیخ زید الدین عطارد	ایضا	شیخ غاد الدین	ایضا
۳۰۷	شیخ ابن فارص المهری	۳۰۷	شیخ سلمان ترکان	ایضا
ایضا	شیخ اودالدین الکرمانی	۳۱۵	شیخ نجم الدین	۳۱۵
۳۰۸	مولانا شمس الدین تبریزی	ایضا	شیخ اوددی صغهبانی	ایضا
۳۰۹	شیخ ابوالفیض جمیل بمی	ایضا	مولانا محمود زاهد مرغانی	ایضا
ایضا	شیخ ابوالحسن شادانی	۳۱۶	مولانا زاهد مرغانی	۳۱۶
۳۱۰	شیخ علی انجیاز	۳۱۶	خواجہ حافظ شیرازی	۳۱۶

۳۲۱	شیخ نظام انبستی رح	۳۱۸	مولانا ظهیر الدین خلوتی رح
ایضا	شیخ داؤد حسینی و آل رح	ایضا	شیخ کمال مجتهدی رح
۳۲۲	شیخ نظام نادرولی رح	۳۱۹	مولانا محمد بشیر رح
۳۲۳	شیخ وحید الدین گجراتی رح	ایضا	شاه قاسم انوار رح
۳۲۴	شیخ علاء الدین اودهی رح	۳۲۰	شیخ زین الدین خوانی رح
ایضا	شیخ محمد بن فضل الله رح	۳۲۱	حضرت سید بدیع الدین رح
۳۲۵	شاه ابو المعالی رح	۳۲۲	مولانا جلال الدین کجری رح
۳۲۶	خواجہ عبدالحق جامی رح	۳۲۳	خواجہ شمس الدین محمد الکوسوی رح
۳۲۷	حضرت احمد کلابی و السمرندی رح	ایضا	مولانا شمس الدین محمد رومی رح
۳۲۸	شاه بلادل قدس سره	۳۲۴	شیخ صوفی علی رح
خوگرنار العارفات رض		ایضا	امیر سید علی قوام رح
ازواج مطہرات		۳۲۵	مخدومی شیخ حسین خوار رح
۳۲۹	حضرت خدیجہ کبریٰ رضی اللہ تعالیٰ عنہا	ایضا	شیخ علی متقی رح
۳۳۰	حضرت عایشہ صدیقہ رض	۳۲۶	شیخ ادب بن جوہری رح
۳۳۱	حضرت زینب رضی اللہ تعالیٰ عنہا	۳۲۷	شیخ سلیم فتحپوری رح

۳۴۷	حضرت زینب بنت جحش رض	۳۴۷	حضرت غفره العابدہ رحم
ایضا	حضرت کادہ رض	ایضا	حضرت ثابہ بصری رحم
۳۴۸	حضرت صفیدہ رض	۳۴۸	حضرت نفیہ رحم
۳۴۹	حضرت ام حبیبہ رض	۳۴۹	حضرت فاطمہ بنت ابیہ رحم
۳۵۰	حضرت حفصہ رض	ایضا	حضرت تحفہ رحم
ایضا	حضرت مجربہ رض	۳۵۱	حضرت ام عیسیٰ رحم
۳۵۱	حضرت سمونہ رض	ایضا	حضرت ام محمد رحم
ذکر نبات طہرات آنحضرت		۳۵۱	حضرت ام سلمہ رض
۳۵۱	حضرت فاطمہ زہرا رض	۳۵۱	حضرت ام سلمہ رض
۳۵۲	حضرت زینب رض	۳۵۲	حضرت ام سلمہ رض
۳۵۳	حضرت رقیہ رض	۳۵۳	حضرت ام سلمہ رض
ایضا	حضرت ام کلثوم رض	۳۵۴	حضرت ام سلمہ رض
ذکر نبات العارقات		۳۵۴	حضرت ام سلمہ رض
ایضا	حضرت زہرا رض	۳۵۵	حضرت ام سلمہ رض
۳۵۵	حضرت ام سلمہ رض	۳۵۵	حضرت ام سلمہ رض
۳۵۶	حضرت ام سلمہ رض	۳۵۶	حضرت ام سلمہ رض
۳۵۷	حضرت ام سلمہ رض	۳۵۷	حضرت ام سلمہ رض

الحمد لله المنة

که کتب فیض انساب بن بایفات محمد داراشکوه بادشاه ثقی الشراعه و جعل الخیر

موسوم

که مشتمل بر تذکره تولد و وفات حضرت رسالت پناه صلعم و اصحاب کرام و اولیای عظام
حسب فرمایند شاه محمد حسن صاحب متوطن قصبه لهر پور کهیری ملک شاه اوده
و وساطت مولوی محمد نادر علی صاحب وکیل عدالت دیوانی صدر اگره

بانتها تمام بستریل صاحب مطبع بدربار اگره در ۱۲۹۵ هجری قمری طبع شد

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على محمد سيد المرسلين وعلى آله وصحبه
اجمعين الطاهرين اما بعد اگر چه احوال و معجزات حضرت سیدنا امام
و مناقب اصحاب و دو و نوزده امام و مقامات اولیای عظام اظهر الشمس
است و متقدمین و مناخرین در اکثر کتب معتبره عربی و فارسی ثبت گردیده
اند لیکن چون بعضی خصوصیات آن در کتب متفرقه مندرج است و بعد از
تجسس و تفحص بسیار یافته و دانسته میشود و خالی از شکالی نبود بنابر این
فقیر حقیر محمد داراشکوه حنفی و تدری خواست که آسمی و
تاریخ تولد و وفات و محل قبور حضرت سه در کائنات بهترین موجودات

صلی الله علیه وسلم و چهار یار بزرگوار که چهار رکن دین تویم و چهار
 حصن حصین ملت مستقیم اند و دوستی و دشمنی ایشان دوستی و دشمنی خدا و رسول
 است بایازده امام دیگر که هر یک ثمره شجره اصطفا و قرة باصرة اجتماع و اتمام
 علم حضرت سید الانبیا اند و ایمة اربعه که چهار دیوار خانه اسلام و مستحکم
 فرقه امام و بعضی از اولیای کرام که حدیث صحیح نبوی در باب ایشان
 وارد است علمای امتی کاتبی سی بنی اسرائیل و انبیاء مراد علما اولیای
 که علم ظاهری و باطنی آن در صلح با ایشان رسیده و احوال ایشان
 آنچه کتب معتبره بنظر در آمده بود بیرون آورده سلسله سلسله قلمی نماید
 و جماعتی که ترتیب سلسله ایشان معلوم نشد ذکر آنها را در فصل علیحده
 سندرج سازد تا طالب آن باسانی بر مطلب خویش فایز گردد و دین
 چون این فقیر را کمال احتیاج و بندگی با این طایفه علییه بوده روز و شب
 جز ذکر ایشان فکری نداشت و خود را از اشتیاق و محققه ان ایشان
 میدانت و از نیچته تحسیر شمه از احوال سعادت اشمال ایشان مشغول
 شد زیرا که اگر کسی را وصل دوست میسر نیاشد خاطر راجت و جوع
 و گفتگوئی از خویش میدارد و رسید امام علیه الصلوٰة والسلام فرموده اند

اگر کسی مانده نهد که بر این مآئده رحمت بار و تواند بود که اورا لاندان مانده
 بیاضی نگذارد و نیز اسرار صلح فرمودند من احب قوم ما فهو منکم
 یعنی کسیکه دوست میدارد و جماعه بس او از آنهاست و الحمد لله و الله
 که توفیق جمع ساختن این کتاب یافت و موسوم بقیس الاولیا گردید
 همچنین بدانکه محملات الهی بعد از انبیا علیهم السلام اولیا اند و پس
 ارواحهم که ایشان بموجب آیه کریمه بحکم و حیوونه عاشقان و مشوقان
 خدای و محبان و محبوبان اویند و این طایفه علیه همیشه بودند و هستند
 و خواهند بود و دنیا از برکت وجود مبارک ایشان قائم و مستقیم
 بس خواجه حضرت پیر علی بچویری در کشف المحجوب نوشته اند که خداوند
 هرگز زمین را بی حجت ندارد و هرگز این امت را بی ولی ندارد و سزاوار
 رسول صلعم آورده اند که پیغمبر من مودود اند هرگز امت من خالی نباشد
 از طایفه که بر خیز باشند و همه چهل تن از امت من بر خوی ابراهیم علیه
 السلام باشند پس بعد از انبیا هیچکس نزدیکتر از ایشان نیست بخدا
 غنچه جل و هیچکس بزرگتر از ایشان نیست و هیچکس محرم تر از ایشان نیست
 و هیچکس گرامیتر از ایشان نیست و هیچکس عالی مرتبت تر از ایشان نیست

و بچکس بی نیاز تر از ایشان نیست و بچکس فاضلتر و کاملتر از ایشان نیست
 و بچکس عالمتر و عالمترا از ایشان نیست و بچکس حلیمتر و خلیقتر از ایشان نیست
 و بچکس شجاعتر و شجاعترا از ایشان نیست چنانچه ارشیخ ابو عبد الله علیه
 رحمه الله پرسیدند که اولیای اله را چه خبر شناسند در میان خلق گفتند
 بلطافت زبان حسن خلق و تازہ روی و بختی نفس و قلت اعراض
 و پذیرفتن عذر و شفقت بام بر همه خلق پس دوستی ایشان دوستی است
 و نزدیکی ایشان نزدیکی او و جستن ایشان جستن او است پوستن ایشان
 پوستن با دوست و ادب ایشان ادب او است چنانچه شیخ اسلام
 حضرت خواجہ عبد الله انصاری قدس الله سرہ فرموده اند الهی
 این چیست که دوستان خود را کردی هر که ایشان را چیست تر یافت
 و تا ترا ندید ایشان را شناخت و شیخ ابو الخیر حبشی رحمه الله گفت اند
 جو انمرد باید که تا جو انمرد بیند هر که جو انمرد را دیدند او را دیده که حق را دید
 و طریقه این طائفہ شریفہ بر یک پنج نیست هر یکی را مشربلی است جدا بعضی
 پنهانند و بعضی آشکار بعضی بامر الهی کرامات ظاہر کنند و برین تقدیر
 ظاہر شدن کرامات لازم باشد و گرنہ مطلب ایشان عالمی تر از کرامات

کرامات است و بعضی از جهت عجب نفس خود اظهار کرامات نکنند و در
 اخفای آن کوشند و بعضی ماموریتند یا بمعنی هر چه از ایشان صادر شود
 ایندوست بکنند مامور نشوند و نگویند تا نگویانند بخورند تا نخوراند و پوشند
 تا نپوشانند و طریقه بعضی ترک و تجرید کمال است چنانچه گفته اند بیت
 شطراول در طریق عاشقی دانی که چیت به ترک کردن هر دو عالم را

بیت پازون به و بموجب آیه کریمه قل الله ثم ذرهم فی خوضهم یلعون
 عمل میکنند و میگویند تا ترک بکمال نیت خاطر قانع از طاعت نیت و بعضی
 با سبب ظاهری دنیای پوزند و طریقه ایشان خلوت در انجمن است
 و گویند بیت چیت دنیا از خدا غافل شدن بی لباس

نقره و نرزد وزن به بموجب آیه کریمه رجال لا یتیم تجارته ولا یتعین
 ذکر الله و اقام الصلوة عمل نمایند پس اعتراض و انکار ایشان بر ظاهر
 کار و گفتار بر سر این نگرفته و الا شکوه نباید که دشمن اسلام و شر
 سوال سایل از انکار است برین کار آنکس که ازین کار بومی دارد او را بسوا
 چه کار انکار کن که آن کار شوم است هر که انکار کند ازین کار محروم است
 قومی مشغول اند ازین کار و قومی برین کار با انکار و قومی خود در سبب این کار

که باشند ملازمت ایشان نباید کرد که شیخ اسلام فرموده اند دیدار شیخ
را غنیمت باید شمرد که اگر دیدار پیران نازد دست بشو و آئینا در توان یافت آن
همیشه بنوع نجات همیشه باشد و دیدار ایشان را غنیمت دان که ترک نشود آنرا
تدارک نباشد و ابو عبد الله سنجری گفته اند سودمندترین چیزی مردمانند
صحب صالحانست و اقامه باب ایشان در افعال و اقوال و زیارت کردن قبرها
دوستان خدا و خواجہ معین الدین حشتی فرموده اند صحبت یکان به از کار
و صحبت بدان بزرگوار به حضرت سلطان ابراهیم ادریس فرموده اند شبی
خواب دیدم که در شش طوماری بدست دشت و چتری می نوشت پرسیدم
چه مینویسی گفت نام دوستان قدای کفتم نام من نوشتی گفت می گفتم
من نه از ایشانم لیکن دوست دوستان ابراهیم ایشانرا دوست دارم درین
بودم که در رسید و گفت طومار از سر گیر و نام ابراهیم را مقدم بر همه نویس که
دوست دوستان است و رسید الطایفه حضرت شیخ جنید بغدادی فرمود
اند که اگر کسی را بپند که ایمان دارد با نیطائف و نخلان ایشانرا بپذیرد البته او را
بگویند تا مراد عاید آرد و هم سید الطائفه شیخ شبلی را میفرمودند که اگر از همه
عالم بیایی که نزد آنچه بگوئی در یک کلمه موافق تو بود و منش را بگیرد حسین

و حسین ابن منصور صلاح رحمه الله گفته اند هر که سخنان اولیا ایمان آرد و از
 چاشنی عار و اورا از من سلام گویند و شیخ شروانی گفته اند که اگر پایی در
 بحر اسبان بر دیدن باریت شخصی که مادر او دست دارد و نیز با صاحب خود گفته
 اند که وصیت میکنم شما را به نیکویی با کسی که اینطائفه را دوست دارد و ملاقات
 ایشان را به جهت آرایش یا سوال یا طلب کرامت باید کرد و با اعتقاد و خلوص
 باید اند که سبیل بن عبد الله شری رحمه الله گفته اند از شما نهایی بدختر است
 که دیدار و صحبت اولیا دست دهد و توفیق قبول نیابد و در دل انکار آرد
 و ابو عبد الله مغربی قدس سره گفته اند که در ایشان ایمان خدا را
 بر بندگان و برکت ایشان بلا از خلق منقطع شود و استاد اولیا محبوب
 سبحانی حضرت غوث الثقلین رضی الله عنه فرمودند اینجامه پادشان دنیا
 و آخرت اند و شیخ ابوالحسن غزنوی گفته اند ایا الله و الیان عالم اند از
 آسمان باران برکت اقدام ایشان می بارد و از زمین نباتات بهشت
 احوال ایشان نیر وید و از کتب مشایخ تحقیق نموده شد که چهار هزار
 اولیا و الله اند که ایشان را مکتومان گویند و ایشان مرید گیرانشانند
 و جمال حال خود را ندارند و صفه تن دیگر از سر نهنگان و گاهه حق اند

که ایشانرا اختیار گویند و چهل تن دیگر را ز حیون نامند و چهل تن دیگر
 را ابدال خوانند و هفت تن دیگر را ابرار گویند و چهار تن دیگر را اوداود
 نامند و سه دیگر را انقبأ خوانند و دوی دیگر را امامان گویند و امامان
 در همین دلیسار قطب باشند و یکی را از خطائفة قطب و عوث نامند
 و این جمله یکدیگر را بشناسند هم محتاج باشند و جماعه دیگر را مفردان
 گویند که ایشان از همه ممتاز و بی نیاز و عدد ایشان بر طاق باشد
 و مرتبه ایشان باین نبوت و صد یقین باشد و این فقیر نیز میسر
 است که اله تعالی برکت این طائفه در دنیا و آخرت تو فیق عمل
 نیک و نجات در سنگار ری بخشد و از کمترین دوستان خود شمارد
 و در زمره ایشان بر انگیزد و از توجه ایشان ایمان نصیب گرداند
 بهیت از عمل خویش بدارم امید به بر کرم تبت ترا اعتماد
 میان نسب اطهر و تاریخ ولادت با سعادت
 و ابتدای نزول وحی و معراج و هجرت از مکه
 و وصول به مدینه و وفات حضرت رسالت پناه
 بدانکه حضرت رسول صلی الله علیه و علی آله و صحابه و سلم بهترین

بهترین ماسوی اله از اعیان و اشرف قبیل قریش اند هم از جانب
 پدر و هم از جانب مادر اما از جانب پدر محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
 بن هاشم بن عبد مناف بن قصی بن كلاب بن مرة بن كعب بن
 لوی بن غالب بن فهر بن مالك بن النضر بن كنانه بن خزيمة
 بن مدركة بن الياس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان تا اینجا
 میان ارباب سیر و تواریخ و اصحاب علم انساب اتفاق است
 و از عدنان تا اسماعیل و از اسماعیل تا آدم علیهما السلام اختلاف
 بسیار است ولیکن جمہور اہل سیر و تواریخ متفق اند بر آنکہ اسماعیل
 و ابراهیم و نوح و شیت علیہم السلام از اجداد کرام آنحضرت اند
 اما از جانب مادر آمنه بنت وہب بن عبد مناف بن زمره
 بن كلاب التی آخر زبیری التی علیہ وسلم و سماء کرامی آنحضرت
 بسیار است و از انجمله نوح و ننه مشہور است و نام نامی آنسرور
 الصلوٰۃ و السلام در تورات احمد و صحوک و قتال و در انجیل حام
 و بر و ایتی فارق لیطا و در آسمان احمد و محمود است و لاوت
 با سعادت آنحضرت علیہ افضل الصلوٰۃ باتفاق علما و اہل سیر

و در اندکی مسطور است
 و در این کتاب در این باب
 باید دانست که در این
 ایامی که در این عالم
 عین کبریا محمد بن
 ابوالقاسم محمد بن
 قاضی محمد بن محمد بن
 عبدالمطلب بن عبدالمطلب
 و در این کتاب در این باب
 باید دانست که در این
 ایامی که در این عالم
 عین کبریا محمد بن
 ابوالقاسم محمد بن
 قاضی محمد بن محمد بن
 عبدالمطلب بن عبدالمطلب
 و در این کتاب در این باب
 باید دانست که در این
 ایامی که در این عالم
 عین کبریا محمد بن
 ابوالقاسم محمد بن
 قاضی محمد بن محمد بن
 عبدالمطلب بن عبدالمطلب

بعثت به پنج سال آنصورت رو نموده و گویند در شب دوشنبه بود هجرت
 آنسر در علیه الصلوة و السلام با صدیق رضی الله عنیه در شب پست و هفتم صفر
 یا غره ربیع الاول سال سیزدهم یا چهاردهم از بعثت واقع شده و اکثر
 اهل سیر بر آنند که پیرون رفتن ایشان از آنکه دوشنبه بود و بعضی بر آنند که
 پنجشنبه بوده است و وجه جمع آنست که خروج از خانه ابوبکر رضی الله عنه پنجشنبه
 و خروج از غار و توجّه نمودن بمدینه دوشنبه یا یکشنبه بوده باشد و الله اعلم
 و باتفاق اهل سیر آنروز که حضرت پیغمبر صلعم داخل مدینه منوره شدند روز
 دوشنبه بوده از ماه ربیع الاول و در آنکه جنم ماه بود و اختلاف است بعضی
 بر آنند که اول ماه و بقولی دوم و بقولی دوازدهم و بقولی سیزدهم بوده
واقعه ناکله وفات آنحضرت صلعم
 نزد جمهور از باب سیر شگام چاشت روز دوشنبه دوازدهم ربیع الاول سال
 یازدهم از هجرت و بقولی دوم ماه مذکور واقع شده و شب چهارشنبه نیم
 یا سحر و بقولی بعضی روز سه شنبه در مدینه معظمه در حجره حضرت عایشه صدیق
 رضی الله در آن مکان قبض روح مقدس واقع شد آنحضرت را صلی الله علیه
 و سلم دفن کردند و پس شریف شصت و سه سال و بقولی شصت و پنج سال

و گفتند که رسول خدا صلی الله علیه و آله در شب پست و هفتم صفر یا غره ربیع الاول سال سیزدهم یا چهاردهم از بعثت واقع شده و اکثر اهل سیر بر آنند که پیرون رفتن ایشان از آنکه دوشنبه بود و بعضی بر آنند که پنجشنبه بوده است و وجه جمع آنست که خروج از خانه ابوبکر رضی الله عنه پنجشنبه و خروج از غار و توجّه نمودن بمدینه دوشنبه یا یکشنبه بوده باشد و الله اعلم و باتفاق اهل سیر آنروز که حضرت پیغمبر صلعم داخل مدینه منوره شدند روز دوشنبه بوده از ماه ربیع الاول و در آنکه جنم ماه بود و اختلاف است بعضی بر آنند که اول ماه و بقولی دوم و بقولی دوازدهم و بقولی سیزدهم بوده

و بقولی شصت و بقولی شصت و دویتم سال بوده و بعضی علما در وجه جمع
 این اقوال گفته اند که ثانی اول بنا بر آنست که سال ولادت و سال وفات
 شصت و نه اند و قول دوم بنا بر اعتبار سال ولادت و وفات است و یکس
 که شصت گفته مافوق عشرات را شصت و ده و قول چهارم سنی بر آن حدیث
 که عمر بن عمر بنی نصف عمر آن پنجم است که پیش از او بوده و عمر عیسی علیه السلام
 یکصد و هشت و پنج سال بوده و این حدیث خالی از ضعفی نیست البته علمای
حضرت امیر المومنین ابو بکر صدیق رضی الله عنه
 کینت آن افضل البش بعد الانبیا ابو بکر است و لقب ایشان صدیق اکبر
 و عتیق و نام شریف ایشان عبدالله و هو این الی تحافه بن عثمان بن عامر
 بن عمرو بن کعب بن سعد بن تميم بن مره و نام مادر ایشان ام الخیر مسلمی
 بنت صخر بن عامر بن عمرو بن کعب و نسب حضرت صدیق از جانب پدر
 و مادر که پسر عم و دختر یکدیگر بودند در مره که جد هفتم پسر و رکانات است
 و جد ششم ایشان است به نسب اشهر و میرسد ولادت صدیق اکبر بعد از
 واقعه فیل به دو سال و چهار ماه بوده و اول کسی که از پیران بی طلب
 پیغمبر صلعم ایمان آورد ایشان بودند و در روز وفات حضرت است

و بقولی شصت و بقولی شصت و دویتم سال بوده و بعضی علما در وجه جمع
 این اقوال گفته اند که ثانی اول بنا بر آنست که سال ولادت و سال وفات
 شصت و نه اند و قول دوم بنا بر اعتبار سال ولادت و وفات است و یکس
 که شصت گفته مافوق عشرات را شصت و ده و قول چهارم سنی بر آن حدیث
 که عمر بن عمر بنی نصف عمر آن پنجم است که پیش از او بوده و عمر عیسی علیه السلام
 یکصد و هشت و پنج سال بوده و این حدیث خالی از ضعفی نیست البته علمای
حضرت امیر المومنین ابو بکر صدیق رضی الله عنه
 کینت آن افضل البش بعد الانبیا ابو بکر است و لقب ایشان صدیق اکبر
 و عتیق و نام شریف ایشان عبدالله و هو این الی تحافه بن عثمان بن عامر
 بن عمرو بن کعب بن سعد بن تميم بن مره و نام مادر ایشان ام الخیر مسلمی
 بنت صخر بن عامر بن عمرو بن کعب و نسب حضرت صدیق از جانب پدر
 و مادر که پسر عم و دختر یکدیگر بودند در مره که جد هفتم پسر و رکانات است
 و جد ششم ایشان است به نسب اشهر و میرسد ولادت صدیق اکبر بعد از
 واقعه فیل به دو سال و چهار ماه بوده و اول کسی که از پیران بی طلب
 پیغمبر صلعم ایمان آورد ایشان بودند و در روز وفات حضرت است

پناه برسند خلافت نشسته و مدت خلافت ایشان دو سال تمام
 بوده و وفات ایشان در سال سیزدهم از هجرت آخر روز دوشنبه
 و بر وایت اصح ثبته شبند و بقولی جمعه بیست و دوم یا بیست و سوم
 ماه جمادی الآخر است و مدت عمر شریف ایشان شصت و سه سال
 بوده و بقولی شصت و پنج سال و نقش نگین ایشان نعم القادر اله بود
 و قبر ایشان متصل قبر حضرت رسالت پناه صلعم است چنانچه گویند
 صدیق کبر رضی الله عنه وصیت کرده بودند که تا بوقت برادر روضه رسول
 علیه السلام برید و بگویند که استلام علیک یا رسول الله این ابو بکر است بستان
 تو آمده اگر چنانچه اجازت شود در کشاوه گردد و در آید و الا به بقیع برید و او
 میگوید که چون بموجب وصیت ابو بکر رضی الله عنه عمل کردند هنوز آن کلمات
 تمام نشده بود که پرده در شد و آواز در بر آمد و ندائی بگوشهها رسید که
 در آید جیب را بسوی جیب اگر چه در ثانی خلفای ایشان بدین احادیث
 صحیحیه وارد شده لیکن کجبت اختصار دو حدیث در فضیلت ایشان نوشته
 میشوند قال رسول الله صلعم ما طلعت الشمس ولا غابت علی احد افضل من
 ابی بکر الا ان یکون نبیا یعنی طلوع نکرده است آفتاب و غروب نکرده است

از روز وفات ایشان
 تا بر وایت اصح ثبته
 جمعه بیست و دوم یا
 بیست و سوم ماه
 جمادی الآخر است
 و مدت عمر شریف
 ایشان شصت و سه
 سال بوده و بقولی
 شصت و پنج سال
 و نقش نگین ایشان
 نعم القادر اله بود
 و قبر ایشان متصل
 قبر حضرت رسالت
 پناه صلعم است
 چنانچه گویند
 صدیق کبر رضی
 الله عنه وصیت
 کرده بودند که
 تا بوقت برادر
 روضه رسول
 علیه السلام برید
 و بگویند که
 استلام علیک
 یا رسول الله
 این ابو بکر
 است بستان تو
 آمده اگر چنانچه
 اجازت شود در
 کشاوه گردد
 و در آید و الا
 به بقیع برید
 و او میگوید
 که چون بموجب
 وصیت ابو بکر
 رضی الله عنه
 عمل کردند
 هنوز آن کلمات
 تمام نشده بود
 که پرده در شد
 و آواز در بر
 آمد و ندائی
 بگوشهها رسید
 که در آید جیب
 را بسوی جیب
 اگر چه در ثانی
 خلفای ایشان
 بدین احادیث
 صحیحیه وارد
 شده لیکن کجبت
 اختصار دو حدیث
 در فضیلت ایشان
 نوشته میشوند
 قال رسول الله
 صلعم ما طلعت
 الشمس ولا غابت
 علی احد افضل
 من ابی بکر الا
 ان یکون نبیا
 یعنی طلوع نکرده
 است آفتاب و غروب
 نکرده است

نکرده است بر هیچ یکی بهتر از ابوبکر مگر آنکه باشد پیغمبری و عن عائشه رضی الله
 عنها قالت قال رسول الله صلعم فی مرضه ادعی فی ابابکر ایامک و ا خاک حته
 کتب کتبا فی افا فی ان تمنی تمن و بقول قایل لانا و لا و یا فی الله
 و المؤمنون رداه مسلم مرویت از عائشه که گفت مرا رسول الله صلعم
 در مرض موت خود بطلب ابابکر بن خود را و بعد الرحمن برادر خود را
 تا بمیسم مکتوبی را بجهت آنکه میترسم که دیگری آرزوی خلافت نکند و بگوید که
 مستحق خلافت منم نه دیگر حال آنکه ابابکر خدا تعالی و مومنان را خلافت
 غیر ابابکر را به امیر المؤمنین حضرت عمر فاروق رضی الله عنه
 کینت ایشان ابو حفص است و لقب فاروق اعظم و نام شریف عمر
 و هو ابن الخطاب بن نفیل بن عبد الوہب بن رباح بن عبد الله بن قریظ
 بن زراح بن عدی بن کعب بن لوی بن غالب القرشی و نام مادر ایشان
 حتمه بنت ماسم بن مغیره و فیل بنت ہشام بن المغیره بن عبد الله بن عمر
 بن مخزوم است بنا بر قول اول دختر عم ابوجہل و بقول ثانی خواهر ابوجہل
 میشود و نسب فاروق اعظم از جانب پدر به نسب سرور کائنات و کعب
 که جد ہشتم آنحضرت و جد نهم ایشان است میرسد و لا یت ایمن

بعد از واقعه فیل بسند و هم سال بوده در ششم سال از بعثت آن سرور صلعم نما
 آورده اند چهل کس اند از جماعه که بشرف اسلام مشرف گشته بودند و همان روز
 این آیه کریمه در شان نازل گشته که یا ایها الیهنی حسبک الله و من اتبعک من الامم
 و در نهمه شبانه هجدهم جمادی الاخر سال سیزدهم هجری بر سر خلیفه
 نشسته و شهادت ایشان سال هجدهم هجری شب یکشنبه غره ماه جم
 بوده و بر دایمی روز چهارشنبه هجدهم ذی حجه سنه هجدهم و سه زخم رسیده
 و در نهمه شبانه هجدهم ماه مذکور قضیه وفات روی داد و مدت عمر
 شریف ایشان نوزدهم هجدهم و سال و بقولی پنجاه و هشت سال و بقولی
 پنجاه و چهار سال و بقولی پنجاه و پنج سال بوده و نقوش گلین ایشان کفی مالم
 و اعطایا عمر بوده و قبر ایشان متصل قبر حضرت صدیق اکبر رضی الله
 چنانچه حکیم خاقانی گفته است پیت بنی حرم محمدی را از جولا نکه تر شری
 جوزا کنار شمس خفته پیش در خلیفه رخ نهفته چون یک الف دو دو
 الله بهر شده هم نهاد و همراه و گویند که عیسی علیه السلام متصل قبر فاروق
 اعظم دفن خواهند کرد و این دو یازبر رگوار در میان دو پیغمبر اند از مسجوت خوانند
 شده قال رسول الله صلعم لو کان بعدی نبی لکان عمر ابن الخطاب مشکوة یعنی

عمر بن الخطاب اگر بعد از من نبی بود
 بعد از واقعه فیل
 سنه سال بوده
 بر دایمی روز چهارشنبه
 نقاشی سپید رنگ
 در زمانه صلعم
 و بقولی پنجاه و هشت
 چنانچه حکیم خاقانی
 و بر دایمی روز
 سینه جوده بود
 با لافانی بود
 عکس از کتب کتب
 و قاطر غیر ایشان
 و بقولی پنجاه و هشت
 بن زید بن عمر
 و بقولی پنجاه و هشت
 و در نهمه شبانه

[illegible][illegible]

سال بود که از ده روز کم و یازده سال و یازده ماه و هشت و ده روز نینر
گفته اند مدت عمر شریف ایشان پستاد و هشت سال بوده و بعضی گفته
نود سال و هشتاد و پنج سال و هشتاد و دو و هشتاد و شش نیز گفته اند
و در سال سی و پنجم و یاسی و ششم از هجرت روز جمعه سیزدهم یا نهم و پنجم
در مدینه منوره شربت شهادت چشیده اند و نقیض نگین ایشان بصره

اولئذ من بوده و قبر ایشان در بقع است قال رسول الله صلعم لیکن

بنی رقیق و رقیق فی الجثه عثمان یعنی گفت پیغمبر صلعم بر پیغمبر ارفیق است

در فیق من در بہشت شمان است و قال رسول اللہ صلعم لہ خلعن شفاعت

عَمَّانُ سَبْعُونَ أَلْفًا كَلِمَةً تَدُ اسْتَوْجِبُ النَّارَ يَنْفَعُ كَقَوْلِ رُسُلِ الْبَدِصْلَمِ

بر آینه داخل میشوند و هر ارکس که میمستحق عذاب دوزخ شده باشند

دہشت حضرت امیر المومنین علی مرتضیٰ کرم اللہ وجہہ

کمیت ایشان ابو الحسن و ابو تراب است و لقب مرتضی و اسم الله

و نام شریف ایشان علی است و بنو این ابی طالب ابن عبد المطلب

بن ہاشم بن عبد مناف و نام مادر ایشان فاطمه بنت اسد بن ہاشم

سرب عید شفاف است و دولاوت ایشان در که معطره لوده است و در روز

در روز ن خانۀ مبارک روز جمعه سیر و هم جیب بعد از واقعه فیل سی سال بعضی
گفته اند که ولادت ایشان در خانۀ کعبه بوده و در سال بعثت رسالت پناه صلعم
پانزده ساله بوده اند بعضی سیزده ساله گفته اند و اول کسی که از صبیان ایمان آورده
ایشان بودند و در سال سی و پنجم یا سی و هشتم از هجرت بر مسند خلافت نشستند
و مدت خلافت ایشان پچهل و سه ماه بوده و بقولی چهار و نه ماه بوده و قات
ایشان شب و دوشنبه بیست و یکم ماه رمضان سال چهارم هجری و بقولی روز جمعه
هفتم یا نهم ماه مذکور روی نموده و بعضی بیست و سوم گفته اند و مدت عمر شریف ایشان
شصت و سه سال یا شصت و پنج سال بوده و نقش نگین حضرت امیر ملک
شده بوده گویند که حق سبحانه و تعالی برای حضرت امیر کرم الله وجهه دو بار دروس
کرد و آفتاب را از مغرب باز گردانید یکی در عهد رسول الله صلعم و یکبار بعد از
وفات آنحضرت و قبر ایشان در نجف است چنانچه در شواهد النبوت مسطور است
که امیر المومنین علی امام حسن و حسین رضی الله عنهما وصیت کرده بودند که چون
بمیرم مرا بر سر سینه بنهید و پیرون برید و بغزنین که الحال بنجف شهرت دارد
برسانید و آنجا سنگی سفید خواهید یافت که از آن نور درخشان است آنرا
پای کنید در آنجا کثاد کی خواهید یافت مرا در آنجا دفن کنید ملا عبد الغفور لای

رحمة الله آورده اند که قبر حضرت امیر المومنین علی کرم الله وجهه در بلخ است
موضعی که باستانه امیرشهر است و درین باب جهت آوردن آورده اند والله اعلم

قال رسول الله صلعم انت منی بمنزلة نَارُون من موسى الا انه لا نبي بعدي
متفق علی شکیوة گفت رسول الله صلعم مرا علی را که نسبت تو بمن همچون نسبت نَارُون

است بموسی غیر اینکه بعد از من پیغمبری و قال رسول الله صلعم من كنت مولاه
فعلى مولاه اللهم وال من والاه و عاد من عاداه صواعق یعنی گفت رسول

صلعم روز غدیر خم بر کس را هستم من مولای او پس علی مولای اوست
خدا یا دوست دار کسی را که دوست دارد علی و دشمن دار کسی را که دشمن

دارد و او را حضرت امیر امام اول اند از ائمه اثنا عشر رضی الله عنهم و سلم
جمیع اولیا با ایشان منتهی میشود و ترتیب فضیلت چهار یار حضرت سید

به ترتیب خلافت چنانچه در کلام الله در آخر سوره فتح اشاره بآن شده
محمد رسول الله و الدین معه اشد ارجو علی الکعبه رحما بینهم تراهم رکعا و سجدا

بنحون فضلا من الله و رضوانا باید داشت و هر چهار یار را بهترین جمیع خلق
خدا بعد از انبیا باید شناخت که علماء اسلام برین متفق اند و این حقیر

در خواب اینها را از حضرت خلفای راشدین رضی الله عنهم اجمعین مشرف گشته

گشته چنانچه شبی در خواب می پند که چهار کس لباس سفید بزرگانه ستود
 یکدیگر میروند فقیر از شخصی پرسیدم که اینها چه کنند گفت چهار پارسیم
 فقیر از تقب ایشان روان گشت ایشان از دریای گذشته بر کوهی که بسیار
 بلند بود برآمدند و بر آن برهم ایستادند فقیر پیشتر رفته اول بخدمت احدی
 رسیده گفت السلام علیکم یا صدیق اکبر در جواب فرمودند علیکم السلام
 بیگم التماس فاتحه دارم فاتحه خوانند و بعد از آن بهمین روش خدمت
 حضرت فاروق اعظم رفتم و سلام گفته فاتحه التماس نمودم ایشان نیز
 خوانند و باز بهمین طور بخدمت ذوالنورین و حضرت امیر المومنین علی
 رضی الله عنهم سلام گفته و جواب شنیده التماس فاتحه کردم ایشان
 نیز در باره این فقیر جدا جدا فاتحه خوانند و فرمودند بجهت یادگاری
 ما سورته ایم و فقیر را با عنایت خاصی رخصت فرمودند و این خواب
 را از بیداری بخت و سعادتندی کونین خود میداند که چنین عطیه عظمی
 مشرف گشته الحمد لله علی ذلک حضرت امیر المومنین
 حسن رضی الله عنه کینت ایشان ابو محمد است و لقب نقی
 و سید نام حسن و هو ابن علی بن ابی طالب رضی الله عنه و ایشان

امام دوم از ائمه اثنا عشر ولادت ایشان بدین منوره است در نیمه سال سوم از هجرت و جبرئیل علیه السلام نام ایشان را به پیش رسول صلعم بر قطعه حریر نوشته آورده گویند که ایشان شبیه ترین مردمان بودند رسول صلعم از سینه تا بفرق سه و مدت عمر شریف ایشان چهل و هشت سال بوده و مدت خلافت ششماه و وفات ایشان در یازدهم ربیع الاول سال پنجاه و هجری بوده و شهرت است که ایشان را خاتون ایشان نهاده و قریش از بختی امیر المومنین حسین رضی الله عنه

کینت ایشان ابو عبد الله و لقب شهید و سید نام حسین و هو ابن علی بن ابی طالب رضی الله عنهما و ایشان یازدهم سوم و ابو الایمه اند و ولادت ایشان در مدینه بود روز شنبه چهارم شعبان سال چهارم از هجرت و گویند مدت حمل ایشان ششماه بوده است و پنج فرزند ششماه ناما است مگر ایشان و حضرت یحیی بن زکریا علیه السلام و میان ولادت ابی المومنین حسن رضی الله عنه و علوق حضرت فاطمه زهرا رضی الله عنها با امام حسین رضی الله عنه پنجاه روز بوده است و رسول صلعم ایشان را حسین نام نهاده اند و ایشان را جمالی یوده که چون در تاریکی می نشستند از بوی

در شب بیدار بودند
که شش ماهه بود
خاتون که جنین
دارد است بخورده
پنجین ساری

هر شریف ایشان شصت و یک سال یا شصت و دو سال و بقول نجاشی
 غش سال وفات ایشان در شب پیر و پنجم سال نمود و چهار
 نود و پنج روی نموده گفته اند که هرگاه ایشان وضو نیک خسته بودند بسیار
 بشان زرد میشد و لرزه بر اندام ایشان می افتاد چون ایشان از این
 سبب نذر نمودند پیش که خواهم بپایا و توبه ایشان نزدیک بقبر حضرت امام حسن رضی
 امیر المومنین امام محمد باقر رضی الله عنه

تا ایشان ابو جعفر است و لقب باقر و نام محمد و هو ابن علی بن حسین رضی
 عنهم و ایشان اثنای پنجم اند ولادت ایشان در مدینه مطهره پیش از
 میر المومنین حسین رضی الله بسریال بوده روز جمعه سوم ماه صفر
 سال پنجاه و هفت هجری و نام مادر ایشان فاطمه بود بنت امیر المومنین
 ابن علی المرتضی رضی الله عنهم و پیغمبر صلعم با ایشان سلام رسانیده
 گویند جابر رضی الله عنه گفت روزی با رسول صلعم بودم مرا فرمود
 ما چار باشد که تو بمانی تا آنوقت که ملاقات کنی با یکی از فرزندان
 ویرا محمد بن علی بن حسین گویند خدا تعالی ویرا نور و حکمت خواهد داد
 من سلام رسان و مدت عمر شریف ایشان پنجاه و هفت سال

سال و بقولی شصت و سه و بقول واقعی هشتاد و سه و در تاریخ چهارم
از امام جعفر صادق منقولست که عمر شریف ایشان پنجاه و هشت سال
بود و وفات ایشان در سال یکصد و چهارده هجری بود و بقول یحیی بن
سنان در سال یکصد و پانزده و بقول مدای یکصد و هفده بود و قبر ایشان
در بقیع است نزدیک قبر امام زین العابدین رضی الله عنه
امام جعفر صادق رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو عبد الله است یا ابو اسمعیل و لقب صادق جعفر نام
و هو ابن محمد بن علی بن حسین بن علی مرتضی رضی الله عنهم ایشان امام
ششم امام ما در ایشان فرزند هشت القاسم بن محمد بن ابی بکر الصدیق
رضی الله عنهم و ما در امام فرزند اسماعیل بن عبد الرحمن بن ابی بکر الصدیق
است رضی الله عنه و نسبت خرقه حضرت امام جعفر صادق رضی الله عنه
از دو جانب است یکی از جانب حضرت امام محمد باقر حضرت امیر مومنین
علی کرم الله وجهه میرسد و دیگر از پدر و الله خود قاسم بن محمد بن ابی بکر
است و ایشانرا از سلمان فارس و ایشانرا از صدیق اکبر رضی الله
عنه ولادت ایشان بمدینه در سال هشتاد و از هجرت و بقولی هشتاد و سه

در روز دوشنبه هفدهم ربیع الاول بوده است و مدت عمر شریف
ایشان شصت و هشت سال و بقولی شصت و پنج سال بوده و قضا
ایشان نیز در مدینه بوده است روز دوشنبه پانزدهم شهر ربیع
الکعبه و چهل و هشت هجری و قبر ایشان در بقیع است و آن گنبدیست
که در آن امام محمد باقر و امام زین العابدین و امام حسن نیز آسوده اند
رضی الله عنهم و در کشف المحجوب آورده اند که انا هم جعفر صادق رضی
الله عنه روز با مولی خویش نشسته بودند و میگفتند بیا بیاید یا جعفر
کنیم و عهد گیریم که هر که از میان ما رستگاری باید اندر قیامت همه را
شفاعت کند گفتند یا این رسول الله صلعم ترا شفاعت تا چه حاجت که حد تو غیر
جمله خلایق ایشان فرمودند که باین افعال خود شرم ندارم که اندر قیامت بر وجه خود
حضرت امام موسی کاظم رضی الله عنه

کینست ایشان ابو الحسن است و ابواب بر او القاب کاظم نام موسی و ابوب
جعفر الصادق رضی الله عنهما و ایشان امام هفتم اند از دهمه اثناعشر
و ولادت ایشان به ابوا بوده میان مکه و مدینه و در یکشنبه هفتم صفر
در سال یکصد و بیست و هفت هجری و مادر ایشان ام ولد بوده

بوده جمیده بر بریه نام که امام محمد باقر رضی الله عنه دیر خریده با امام جعفر صادق
 اوراداده بودند و از وی خیر اهل الارض امام موسی بن امام جعفر
 رضی الله عنهما متولد شدند و مدت عمر شریف ایشان پنجاه و چهار سال
 و بقولی پنجاه و پنج سال بوده و وفات ایشان روز جمعه ششم و بقولی
 هفتم و بقولی در نصف رجب سالی یکصد و شصت و سه هجری در سن
 نارسیدن اربعه خیر الله واقع شد و قبر ایشان در بغداد است در
 مقبره که مشهور است بمقبره قریش
امام موسی علی رضا رضی الله عنه
 کینت ایشان ابوالحسن است چون کینت پدر و از امام موسی کاظم
 رضی الله عنه آرد که فرموده اند ویراعطا کردم کینت خود و لقب ضیاء
 و نام علی و پسران موسی بن جعفر رضی الله عنهم و ایشان امام ششم اند
 و ولادت ایشان بمدینه بوذه روز پنجشنبه یازدهم ربیع الآخر در سال
 و پنجاه و سه هجری بوده بعد از وفات جد ایشان حضرت امام جعفر صادق
 رضی الله عنه بی پنجاه و بقولی شصت سال و بقولی هفتم و بقولی ششم در
 سال مذکور و نیز بعضی در سال یکصد و پنجاه و شش هجری بوده و مادر

ایشان ام ولد بوده اند گنیم نام دارویی و بجنه دشمنان و ام البنین میگفتند
 اند و ایشان کینزک حضرت حمیده مادر امام موسی کاظم بوده اند
 رضی الله عنه و آورده اند که شبی حمیده حضرت پیغمبر صلعم را در خواب دید
 که فرمودند بجزد را به موسی پسر خود بخش و درو باشد پسر او شود
 آید که بهترین اهل زمین باشد و از امام رضا رضی الله عنهما روایت کند
 که گفت چون برضا حاضر شدم هرگز در خود ثقل حمل نیافتم و در خواب
 از شکم خود آواز شیخ و تهلیل میشنیدم در زمانی که بوجود آمد در شبها
 بر زمین بنهاد و روی بر آسمان کرد و بهای مبارک می جنبانید چنانکه
 کسی سخن گوید و سناجات کند دبدت عمر شریف ایشان چهل
 و نه سال بوده بقولی چهل و چهار و بقولی چهل و پنج و بقولی پنجاه سال
 است وفات ایشان در ولایت طوس واقع شده در قریه سناه
 از دستاق نوقان روز جمعه بیست و یکم یا نهم ماه رمضان سال
 دو صد و هشت هجری گویند مامون ولد تاجون بشکرا طلب داشت
 و پیش وی طبقاتی میوه بناده بودند و خوشه انگور در دست داشت و میخورد
 چون ایشان را دید از جای بر حبت و ایشان معافه کرد و ایشان را بنشانید

بشاند و آن خوشه انگور را بایشان داد و گفت یا ابن رسول الله
 ازین انگور خوشتر دیده ایشان فرمودند که انگور از بهشت باشد پس
 گفت ازین انگور بخور رضا رضی الله عنه فرمودند مرا معاف دار ما نمون
 نباشد کرد و گفت مانع چیست مگر ما را سهم میداری و از دست ایام آن
 خوشه را گرفت و بعضی را از آن انگور بخورد و دیگر بار انگور بر رضا رضی الله عنه
 داد و ایشان دونه واته بخوردند و بیند جنتند و بر خاستند ما نمون
 گفت کجا میروی گفت بدانجا که فرمودی و چهرنی بر سر مبارک پوشیده
 پروان آمدند و بغر فرمودند تا در سه کعبه بنده و بر فراش خود بختند
 و در آنوقت امام محمد تقی فرزند ایشان از مدینه بطریق طیاران
 یک ساعت نزدیک پدر حاضر شدند رضا رضی الله عنه ایشانرا بشمارک
 خود کشیده میان دو چشم ایشانرا میوسیدند و بر بستر خود بودند
 و ایشان نیز روی بروی پدر خود نهادند و ایشان سخنان پنهان
 گفتند و همانوقت رحلت فرمودند و قبر ایشان در قبه
 مارون الرشید است به قبه که در سراسر ای حمید بن الحنفیه
 البطای است و آن قریه امروز معموره کلانی است و بمشهد اشتها دارد

حضرت امام محمد تقی رضی الله عنه

کینت ایشان ابو جعفر است ایشانرا ابو جعفر ثانی نیز گفته اند و لقب
 تقی و جواد و نام محمد و هو ابن علی بن موسی بن جعفر صادق رضی
 ایشان امام نهم اند ولادت ایشان بدینه بوده روز جمعه دهم ربیع
 در سال یکصد و نود و پنج هجری بوده و نام مادر ایشان خیران مارغان
 و ام ولد بوده و بعضی گویند که از اهل باریه قطیفه است و مدت عمر شریف
 هشت و پنجاه بوده و فات ایشان روز شنبه ششم ذی حجه سال
 دو صد و هشت هجری و ایام خلافت معظم روی داده و قبر ایشان
 در بغداد است در تقایم قبر جد ایشان امام موسی کاظم رضی الله عنه
 گویند امام محمد تقی در سن یازده سالگی در بعضی از کوچهای بغداد
 با جمعی از کودکان ایستاده بودند اتفاقا مامون بقصد شکار بیرون
 رفت گزروی بر بخت افتاد همه کودکان از سر راه بگریختند و جواد
 رضی الله عنه بر جای ایستاده بودند چون مامون نزدیک رسید
 ایشانرا دید و ایشانرا خدا تعالی در دلها قبولی عظیم داده بود و آب
 خود را نگاه داشت پرسید که ای کودک تو پیرا باد دیگر کودکان از سر راه

راه نرفتگی فی الفور جواب دادند که ای امیرالمومنین راه تنگ نیست که رفتن
آن را بهر توکث دیگر دادم و مرا جریمه نبود که از تبریس بگریزم و حسن ظن
بتوانست که بی خبریه از این مجلس نرسانی مامون را حکم و صورت ایشان
بقاییت خوش آمد پرسید که نام تو چیست فرمود که محمد پرسید که فرزندان
کیستی فرمودند رضا رضی الله عنه و اما الفضل دختر خود را نکاح ایشان داد

حضرت امام محمد تقی رضی الله عنه

کینت ایشان ابو الحسن است و ایشان را ابی الحسن ثالث گفتند
و لقب مادی و زکی و عسکری و به نقی مشهور اند و نام علی ابن محمد بن
موسی بن جعفر صادق رضی الله عنه و ایشان امام دهم اند و ولادت
ایشان در مدینه بوده سیر نهم ماه رجب و بقولی روز عرفة و سال
دو صد و چهار هجری و بقولی دو صد و سی و سه و مادر ایشان ام ولد
بوده شمامه نام و بقولی ام الفضل بنت مامون و مدت عمر شریف ایشان
چهل با چهل و یک سال بوده است و وفات ایشان در سمرقند
که از فوجی بغداد بامر مشهور است روی داده روز دوشنبه آخر ماه
جمادی الاول و بقول سیر دهم جمادی الآخر و دوشنبه و پنجاه و چهار هجری

در زمان خلافت مستنصر بالله واقع شده و قبر ایشان هم در سه ای
ایشان پست که در سه من رای داشتند گویند که متوکل را خانه بود و در
مرغان بسیار که هر کس با نجا در آمدی اختلاف آوازها و شور آهنگه سخن
کسی را توانستی شنود و نه کس سخن وی هر وقت که مادی رضی الله عنه
با نخانه در آمدی همه مرغان خاموش گشتند و چون پیردن شدی
آواز و شور آغ از کردند سی

امام حسن عسکری رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو محمد است و لقب زکی و خالص و سراج و عسکری
مشهور اند و نام حسن و هو بن علی بن محمد بن علی رضا رضی الله عنه
و ایشان امام یازدهم از ائمه اثنا عشر ولادت ایشان بمدینه بود در سال
دو صد و سی و یک و بقوی دو صد سی و دو و هجری و مادر ایشان
ام ولد بوده و سوسن نام و بقوی مادی رضی الله عنه ویرا حدیث نام
نهادند و مدت عمر شریف ایشان پست و نه سال و بقوی پست و نه
سال بوده و وفات ایشان روز جمعه ششم یا ششم ربیع الاول
سال دو و چند و شصت در سه من را که اتفاق افتاد و قبر ایشان

ایشان متصل قبر پدر ایشان است در سر من رای شخصی گفته که در زندان
 بودم از تنگی زندان و گرفتاری قید بزرگی رضی الله عنه شکایتی نوشتم و میگویم
 که از تنگدستی چیزی بنویسم اما بشدم داشتم و نوشتم در جواب نوشت
 که امروز نماز پیشین را در خانه خود خواهی گذارد و نماز پیشین مرا از زندان
 بیرون آوردند و نماز در خانه گذاردم ناگاه دیدم که قاضی آمد و بر آ
 من صد دینار آورد و همراه آن کتابی و در آن نوشته که هر وقت
 ترا حاجتی باشد آنرا طلب و شرم مدار که آنچه طلب کنی آن خواهد رسید
حضرت امام محمد رضی الله عنه

کینت ایشان ابو القاسم است و نام محمد و هو ابن حسن بن علی بن
 محمد بن علی الرضا رضی الله عنهم و ایشان امام دوازدهم از ائمه اثنا عشر
 بقول اهل سنت و جماعت ولادت ایشان در سر من رای بوده است
 در پست و سوم رمضان سال دو صد و پنجاه و هشت هجری و مادر ایشان
 ام ولد بوده صقیل و بقولی سوسن و بقولی زکس و روایت کرده اند
 که چون ایشان متولد شدند بدو زانو در آمده انگشت سبابه بجانب
 آسمان برداشته پس عطیه زده گفتند الحمد لله رب العالمین سال

دو صد و شصت و پنج و بقولی دو صد و شصت و شش که این را امام
 نایب اختفای ایشان میدانند و اهل سنت در جماعت همین را تا پنج
 و فات می‌شمارند و میگویند که امام مهدی آخر الزمان بعد از این نزدیک
 به نزول حضرت عیسی علیه السلام متولد خواهند شد و مذهب
 اهل حق این است و البته اعلم با اوصواب بدانکه اگر چه کرامات و فضیلت
 و خوارق عادات ائمه اثنا عشر رضی الله عنهم زیاده از آن است که بقیه
 تحریر در آید هر یک از ایشان را حالات و مقامات عالیه بوده چنانچه
 تفصیل آن در بعضی کتب مندرج است و سلسله اکثر مشایخ کبار به بعضی
 از ایشان میرسد لیکن بجهت اختصار مجلی از آن بیشتر گردانید
 و از ائمه اثنا عشر رضی الله عنهم بس بزرگ و فرزندان خلف رسول
 الله صلعم باید دانست در ضایحه و رکائات صلعم و نجات خویش
 را در دوستی و محبت اهل بیت باید شناخت اما فضیلت و کمال و کرامات
 و کرامت منحصراً درین دوازده تن ندانی اگر چه ایشان بمنزله فضیلت و
 کمال اختصاص داشته‌اند یافته‌اند زیرا که اهل فضیلت و کمال از اهل بیت
 بسیار بوده‌اند چه در طبقات ائمه اثنا عشر چه متاخر از ایشان

حضرت سلمان فارسی رضی الله عنه

کینست ایشان ابو عبد الله است و ایشان را سلمان بن اسلام میگفتند
از کبار اهل بیت و پیغمبر صلعم در شان ایشان فرمودند که سلمان رجل من اهل بیت
یعنی سلمان از اهل بیت است و انتساب ایشان در علم باطن بصدیق اکبر است
رضی الله عنه و فات ایشان بعد این بوده در سال سی و سه هجری و مدت
بعمر شریف ایشان بقولے یک هزار و پانصد و بقولی سیصد و پنجاه
و بقولے دویصد و پنجاه سال است و این قول صحیح است

حضرت اولیس قرنی رضی الله عنه

نام شریف ایشان اولیس است از اهل نجد بوده اند قرن قبیلہ النبی که ایشان
منسوب اند بدان حضرت رسول صلعم ایشان را و خیر التابعین ستایش
فرمودند و ایشان در زمان پیغمبر علیهم السلام بوده اند لیکن از دو سبب
حاکم است آنکه در صلعم پیشتر شد یکی بسبب خدمت مادر پیری که داشتند
و دیگر از کمال غلبه حال و ایشان شته بانی کرده نزد آنز انقیات خود
و دالده صرف مینمودند بچشمه موفقت آنکه در صلعم که در جنگ زندان
نبارک شهید شده بود چون معلوم میزد که کدام و نه آن شهید شده

دند انهای خود را تمام شکسته بودند خون پیغمبر صلعم و صیت کرده بودند که
 خرقة مرا بویس رسانیده بگویند که آمت مراد عاکنده امیر المومنین عمر در ایام
 خلافت امیر المومنین علی رضی الله عنهما خرقة مبارک را نزد او پس برده و در خوات
 دعا بجته امت نمودند گویند که بدعای ایشان حق تعالی بعد و سومی کوفه
 قبیل ریمه و سفر که در عرب هیچ قبیله القدر که سفندان ندانست از امت
 پیغمبر صلعم بخشید کیفیت وفات ایشان در شواهد البتوه چنین مسطور است
 که در آذربایجان که بجزارفته بود رحلت نمود صحاب وی خواستند که
 قبر بکنند بنگر رسیدند که قبر وی در آن کنده بودند و لحد همی ساخته خوا
 که کفن سازند در جامدان وی جا می یافتند که دست با فنی آدم
 بنود و پیر ازان کفن ساخته در آن تپه دفن کردند و صاحب کشف المحجوب
 و تذکرة الاولیا چنین آورده اند که او پس نزد امیر المومنین علی رضی الله عنهما
 آمد بموافقت ایشان در صفین حرب میکرد تا شهید شد و تاریخ وفات
 ایشان بقول اول در سیوم رجب سال پست و دو هجری و بقول ثانی
 در سال سسی و هفت هجری و امام عبد الله یا ضعی
 رحمه الله در روضه الریاحین هر دو قول را مذکور ساخته

حضرت حسن بصری رحمه الله

کیست ایشان ابو سعید است ایشان گوهر خویش بودند و ازین جهت
حسن بولوی نیز میگفتند و از کبار تابعین اند امیر المؤمنین عمر را با صدوی
حسن از صحابه رضی الله دیده اند گویند ما در ایشان از نوای ام سلمه بوده و علی
عنه نقلت که از ایشان سوال کردند که سلمانی حدیث و سلمان کیست گفتند
سلمانی در کتاب است و سلمان در زیر خاک دیگر پرسیدند که ای شیخ
دلایل خفته است سخن تو در آنها اثر نیکند چه کنیم فرمودند کاشکی خفته بود
که چون خفته را بجنبانی بیدار شود و دلایل شماره ده است که هر چند بجنبانند
بیدار نشود و ولادت ایشان در سال هجرت و یک هجری بود و مدت
عمر شریف ایشان هشتاد و نه سال و وفات در پنجم رجب سال یکصد
و ده هجری و قبر ایشان در بصره که سابق آباد بود نزدیک بصره
که الحال آباد است و ذوق شده

قاسم بن محمد بن ابی بکر الصدیق رضی الله عنهم
از کبار تابعین اند و یکی از فقهای سیه مدینه و در خانه عمر خویش حضرت
عائشه صدیقہ رضی الله عنها تریب یافته اند یحیی بن مجاز فرموده اند

که در مدینه پیچ یکی را افضل تر از قاسم ندیدیم و از زیاده رویت که هیچ یکی را
عالم تر از وی ندیدیم و از عمر عبد العزیز رحمه الله بنویست که اگر معا بن خلف
یا خنیار بن می بود بقاسم میگذاشتیم وفات ایشان در میان یکصد و
چهار صدی بوده و بقولی یکصد و شصت و بقولی یکصد و هشتاد و دو و نیز گفته اند

حضرت امام اعظم ابو حنیفه کوفی رضی الله عنه

کینت ایشان ابو حنیفه است و لقب امام اعظم و امام نعمان و هو ابن شلبت
و ایشان از تابعین اند و امام اول اند از ائمه اربعه و با امام جعفر صادق
رضی الله عنه صحبت داشتند و هفت کس را از صحابه کبار دیده اند و از
ایشان حدیث روایت کرده اند انس بن مالک جابر ابن عبد الله
عبد الله بن النضر بن عبد الله بن ابی اوفی عبد الله بن حث بن خزیمه
معتل بن یسار و ائمه بن اسقع رضی الله عنهم و استاد علم فقیه و مدینه
و ابراهیم اویم و بشر حافی و داود طائی یوده و رحمهم الله و صاحبین شیخ
ش اگر و ایشانند که امام ابو یوسف و امام محمد باشند صاحب کشف المحجوب
در توفیق ایشان امام امامان و مقتدای سائر شرف فقها و علما
نوشته اند گویند هرگاه بطواف روضه رسول صلعم میفرستند می گفتند

و قاضی حنیفه که جابر
عبد الله بن النضر بن عبد الله بن ابی اوفی
عبد الله بن النضر بن عبد الله بن ابی اوفی
معتل بن یسار و ائمه بن اسقع رضی الله عنهم
و ابراهیم اویم و بشر حافی و داود طائی یوده و رحمهم الله
و صاحبین شیخ ش اگر و ایشانند که امام ابو یوسف و امام محمد باشند
صاحب کشف المحجوب در توفیق ایشان امام امامان و مقتدای سائر شرف
فقها و علما نوشته اند گویند هرگاه بطواف روضه رسول صلعم میفرستند می گفتند

می گفتند السلام علیک یا سید المرسلین جواب می آید و علیک السلام یا امام
 المسلمین و یحیی ابن سنان در این معنی را در حدیثی از احمد بن محمد بن حنبل
 گفتیم یا رسول الله ابن اطلبک یعنی کجا جویم ترا قال عند علم ابو حنیفه فرمود
 مگر نزد علم ابو حنیفه و خواججه محمد یار سا در فضول سنه نوشته اند که وجود
 امام اعظم رضی الله عنه بزرگترین معجزات پیغمبر است صلعم بعد از قرآن
 مجید مذہب او ندیسی است که عیسی علیه السلام بعد از نزول چهل سال
 موافق آن مذہب حکم خواهند کرد و گویند که در آخر بار بطواف خانه کعبه
 رفتند شبی بر پای ایستاده نصف قرآن را بر یک پای و نصف دیگر
 را بر پای دیگر ختم نمودند و گفتند که ما عرفناک حق معرفتک و لکن
 عبدناک حق عبادتک تا قیامت آواز داد که ای ابو حنیفه شناختی مرا آنچه
 حق شناختن بود و عبادت کردی مرا آنچه حق عبادت کردن بود
 پس آمدیم ترا تا با بجان تو آوریم و چنانکه رسول صلعم آب و من مبارک
 خود را با انس بن مالک با مانست سپرده بودند که این را با ابو حنیفه
 خوابی رسانند و آن در لب انس رضی الله عنه آبله شده بود تا در
 ایام طفولیت با امام اعظم رضی الله عنه رسانیدند نقل است که امام سنان

رضی الله عنه هزرب هزار رکعت نماز میگذاشت و روزی سال نماز بانداد
 را بطهارت نماز خفتن گذارده بودند آوروه اند که با امام اعظم رضی الله
 در حالت حیات بودند با آنکه مدت حمل حضرت امام شافعی رضی الله
 تسع چهار سال گذشته بود و از مادر متولد شدند و در همان شب که
 حضرت امام شافعی تولد نمودند ولادت حضرت امام اعظم رضی الله
 عنه در سال هشتاد و هجری و مدت عمر شریف هفتاد سال نبوده
 و قبر ایشان متصل شهر بغداد کهنه است ۛ ۛ
حضرت امام مالک رضی الله عنه
 کینت ایشان ابو عبد الله است و نام مالک و هو بن انس بن مالک
 رضی الله عنه و ایشان در جمیع علوم دینی امام دوم از ائمه اربعه و
 استاد امام شافعی اند و ولادت ایشان در سال نود و پنج
 و بقولی نود و چهار و بقولی نود و هفت هجری بوده و وفات
 در ربیع الآخر سال یکصد و هفتاد و نه هجری رومی داده و قبر
 ایشان در بصره عتبات است ۛ ۛ
حضرت ابام شافعی رضی الله عنه

وفات امام
 در بصره عتبات
 در ربیع الآخر
 سال یکصد و
 هفتاد و نه
 هجری رومی
 و بقولی نود
 و چهار و
 بقولی نود
 و هفت
 هجری
 و وفات
 در بصره
 عتبات
 در ربیع
 الآخر
 سال
 یکصد
 و
 هفتاد
 و
 نه
 هجری
 رومی

کینت ایشان ابو عبد الله است و لقب شافعی و نام محمد و هو ابن محمد
 از قبیل قریش اند و نسب ایشان بهشت و اسطه از جانب پدر بعد المطلب
 بن هاشم که جد رسول صلعم اند میرسد و نام مادر امام شافعی ام حسن
 است و بنی بنت حمزه بن القاسم بن زید بن حسن بن علی ابن ابی طالب
 و ایشان قرشی هاشمی علوی فاطمی اند و امام سوم اند از ائمه اربعه تا در مدینه
 بودند پیش امام مالک کتب علوم میخواندند بعد از آنکه براق آمدند با امام محمد
 بن حسن شاگرد امام اعظم محبت داشتند استفاده نمودند و ولادت ایشان
 بعزه و بقوی در عسقلان و بقوی در مناسال یکصد و پنجاه و جری مائع
 شده و وفات روز جمعه سلح ماه رجب سال دوهصد و چهار و روی
 داده و قبر ایشان در قرافه مصر است گویند در هفت سالگی حفظ قرآن
 نمودند و در پانزده سالگی فتوی میدادند سفیان ثوری رحمه الله فرمودند
 که اگر عقل فنی وزن کردند با عقل یک نیمه خلق عقل او راجع آمدی
 حضرت امام احمد حنبل رضی الله عنه

کینت ایشان ابو محمد یا عبد الله است و نام محمد و هو ابن محمد بن حنبل
 امام چهارم اند از ائمه اربعه و شاگرد امام شافعی اند و ولادت ایشان

به بغداد است در سال یکصد و شصت و چهار هجری و مدت عمر بقا
 و نه سال و فات هم به بغداد و وقت چاشت روز جمعه دوازدهم ربیع الاول
 در سال دویصد و چهل و یک هجری روی داده و قرایشان نیز
 در بغداد است گویند چون در بغداد معتزل غلبه نمودند و امام را کنار شط
 تکلیف کردند که قسرا از مخلوق گوید پس برای خلیفه بردند و سر
 بر سر ای خلیفه بود گفت ای امام زنها را که مردانه باشی که وقتی من
 دوزخی کردم هزار چوچم زود قسرا نه نمودم تا عاقبت را نمی یافتم
 منکه در باطل چنین صبر کردم تو که بر حق اولیتر باشی امام احمد فرمودند
 که این سخن باری بود مرا دایش از با وجود کبر سن بقایم کشیدند و
 آزاران زودند که قسرا را مخلوق بگوئی گفتند و در آن میان پندار از
 ایشان کشاده شد و دستهای ایشان بسته بودند و دست از
 غیب پدید آمد و دست چون این بر تان بیدیدند را که کردند و هم از آن آزار
 بر حمت حق پیوستند در حالت تزعج بدست اشاره میکردند و زبان
 می گفتند که نه هنوز نه هنوز پس ایشان گفت پدر آنچه حالت است
 وقتی با خطیر نیست چه جای سوال است پدر عا دکن که از حاضرانی که بر

که بر بالین اندکی ایستاد و خاک ابرو بر سر میزد و میگوید
 که ای احمد جان و ایمان بزدی از دست من و من بیگویم نه هنوز نه هنوز تا یک نفس
 است بجای خطر است نه جای امن و چون وفات کردند جنازه ایشان را بر کفن
 مرغان می آیدند و خود را بر جنازه میزدند تا چهل هزار کبر و جهور و ترسا مسلمان
 شدند و زنار می انداختند و نعره میزدند و لا اله الا الله محمد الرسول الله میگفتند

حضرت امام ابو یوسف قدس الله

نام ایشان یعقوب بن ابراهیم اصل ایشان از کوفه است شاکر امام اسلمین
 حضرت ابو حنیفه کوفی اندر رضی الله عنه و حضرت امام اعظم ایشان را شیخ
 میفرمودند اول کسی را قاضی القضاة خوانند با وجود آنکه بقضا مشغول
 داشتند هر روز دو صد کت نماز نافله میگذاردند منقول است که در وقت حلیت
 میفرمودند که هر چه فتوی دارم بر کتتم الا آنچه موافق کتاب و سنت رسول خدا
 صلی الله علیه و سلم وفات ایشان در پست و هفتم رجب سال یکصد و شهادت
 و دو هجری و مدت عمر هفتاد سال و قبر در بغداد است

حضرت امام محمد شیبانی قدس سره

نام پدر ایشان حسن است از ولایت شام به عراق آمدند و در فاسطون

گفتند و در اینجا امام محمد متولد شدند و در کوفه نشو و نما یافته اند پسر ایشان
 از افاضه بود و حضرت امام محمد شاگرد رشید حضرت امام اعظم اندر رضی الله عنه
 و علم حضرت امام اعظم را ایشان در عالم منتشر کردند امام ابو یوسف و ایشان را
 صاحبین و امامین میگویند صاحب تصانیف معینه بودند امام شافعی و امام
 شاگرد ایشانند سلطان المشایخ در لفظ حضرت کنج شکر مینویسند که امام
 شافعی در کتاب امام محمد فریفتند و می گفتند که اگر بگویم قیران بلغت محمد بن
 نماز شده است روست بر آئینه می توانم گفت بواسطه فصاحت و بی
 وفات ایشان چهاردهم جمادی الآخر در سال یکصد و هشتاد و نه هجری
 و قبر در ری است چون ذکر امید اربعه رضی الله عنهم که بنزد چهار عنصرین اند
 و استقامت مذهب حق اهل سنت و جماعت بسبب وجود شریف ایشانست
 و ذکر امامین تمام شد شروع در ذکر اولیا کبار کرد اگر چه در نفحات الانس
 و کشف المحجوب و تذکره الاولیاء و دیگر کتب احوال ایشان تفصیل مذکور است
 لیکن سلسله سلفا هر نیستد بنا بر این این فقیر بر سلسله ابد اخذ ابیان می نماید
 و بعضی از مشایخ متقدمین که سلسله ایشان مسموع نشد و فصل علی حده ذکر
 خواهد نمود متباین مریدان مشایخ بسته طریق است یکی بخرقه و دوم بفالین

بنفالن سوم بصحبت و خدمت و نادوب بآن و خرقة دو است خرقة ارادت
 و آنرا چونیک شیخ روا باشد و دوم حنبره بزرگ و آن از شاخ بیکار است
 برکت گرفتن روا باشد
 بنیان سلسله تبرکه علیه عالیه قادریه که منسوب است بحضرت ثقلین شهاب
 عبد الفتا و رضی

و این سلسله علیه را بعد از آنحضرت قادریه می نامند و بالاتر ایشان
 تا حضرت سید الطائفه جنیدیه می خوانند
 حضرت شیخ معروف که مخفی قدس سره
 کینت ایشان ابو محفوظ است و نام پدر ایشان فیروز و بقولی فیروزان
 و بعضی گفته اند معروف ابن علی الکرخی و با والدین در دین ترسان بوده و بزرگوار
 امام علی بن موسی الرضا رضی الله عنه سلمان شدند در مذاهب امام عظیم بود
 اند و حضرت امام علی بن موسی را با ایشان کمال عنایت و محبت بوده
 و آنچه یافته اند از ترتیب و برکت خدمت امام رضی الله عنه بوده و در باب
 امام سیکرده اند صاحب تذکرة الاولیاء گوید اگر عارف نبود می معروف نبود
 و با او و طائفه که در علم شاکر و ابو حنیفه و رضی الله عنه و در طریقت مرید

جیب راعی است صحبت داشته اند و حبیب راعی مرید سلمان فارسی رضی الله
 عنہم نقلست که یکروز طهارت ایشان شکست و همان تهم کردند گفتند نیک
 و جله تهم چرا می کشید فرمودند که تواند بود که تا اینجا برسم بی وضو میزنم گویند
 بر در امام رضا رضی الله عنه روزی مردم از حمام کردند و پهلونی محروم
 قدس سره شکستند چار شدند سر می سقطی گفت مرا وصیتی کن گفتند
 پیش از آنکه پیرم پیر این مرا بصدقه ده که میخوانم از دنیا پرورن روزم پیش
 چنانکه آمده بودم لاجرم در تجرید تمنا داشتند صاحب کشف المحجوب گفته اند
 که معروف از فضایل بسیار است و ایند رفنون علم معتدای قوم بوده است
 و حضرت شیخ معروف فرمودند علامت جوایز آن سه چیز بود یکی وفای بخیلاف
 دیگر ستایش پیجو و دیگر عطای بی سوال و وفات ایشان دوم محرم سال دویست
 هجری بوده و قبر در بغداد است بدعا کردن و زیارت بدانجا روند مجرب است
 هر که دعا کند مستجاب شود حضرت شیخ سمری بن المفلس السقطی
 قدس سره کینت ایشان ابو الحسن است و مرید حضرت شیخ معروف
 کرخی و معتدای زبان و شیخ وقت و امام اهل تصرف و در صنایع علم
 کامل بوده اند ایشان فرمودند مردی است که در میان بازار بحق مشغول باشد

باشد و خمدید و فروخت نماید و یک لحظه از اله تعالی غافل نباشد و نیز فرمود
 قوی ترین تو بها آفت که بر نفس خود غالب آئی و فرمودند ادب در جهان
 دل است و فرمودند هر که عاجز آید از ادب نفس خویش از ادب غیر عاجز
 بود و فرمودند که پنج چیز است که قرار گیرد در دل اگر در آن چیز دیگر بود خوش
 خدای در جا بخدای و دوستی بخدای و حیا از خدای و انس بخدا
 و فرمودند اند که خلق آنست که خلق را از نجانی و سیئه فرمودند که هر روز چند
 بار در نیت می نگرم ازیم آنکه مباد از شومی گناه رویم سیاه شده بماند
 سید الطایفه شیخ جنید فرمودند که هیچکس را در عبادت کامل تر از سهری
 سقطی ندیدم که نود و هشت سال بگذشت و بهلوی زمین نه نهاد و گرد چار
 مرگ و هم فرموده اند که وقت بر حلقه گفتم مرا وصیتی کن فرمود ای جنید
 مشغول شو بسبب خلق از صحبت خدا و تعالی گفتم این سخن اگر پیشتر
 میگفتی با تو صحبت نمیداشتم وفات ایشان باده او شصت و سه ماه
 رمضان سال دوصد و پنجاه هجری بوده و قبر در شونیزه بغداد است
 حضرت شاه سید الطایفه شیخ جنید بعد از وی رحمه
 الله است ایشان ابو القاسم است و لقب سید الطایفه و جواد بن العلماء و

قواریری و زجاج و خراز و قواریری و زجاج ازان گویند که پدر ایشان محمد
 بن جنید باشد آنگینه فروختی و والد سید الطائفه از آنها بودند بوده اند و مولد
 و منشاء سید الطائفه به بعد از بوده نذهب سفیان ثوری داشتند
 مرید کامل و خواهرزاده شیخ سری سقطی اند مرجع مشایخ کبار مطلع
 سعادت و انوار بحر حقایق و سر از سلطان طریقت میشد اسی اهل حقیقت
 معتقد اسی زمان اقامه جهان و از ائمه و سادات این قوم بوده اند و با
 حارث نحاسی محمد قصاب صحبت داشتند در رویم و ابوالحسن ثوری
 و شبلی و خراز و غیره و مشایخ جمع سلسله نسبت ایشان درست
 کند و منسوبان ایشان را جنیدیه خوانند و از نجف ایشان را سید الطائفه
 و امام ائمه گویند سخن ایشان در طریقت حجت و محکم از مشایخ است
 و متاخرین بر ظاهر و باطن ایشان نکشت نتوانست نهاد و مقبول همه بودند
 بنای طریقه ایشان بر صحوست و صحنی صحو و سکر اصحاب کشف و معجزات و تفصیل
 بیان کرده اند و درسی اندر سری سقطی پرسیدند که هیچ مرید را درجه بلند تر از این
 باشد گفتند بی برهان این ظاهر است جنید را درجه فوق درجه است
 خلیفه بودند و رویم را گفت اسی بی ادب رویم گفت من بی ادب باشم که

که نیز روز با جنید صحبت داشته باشند از وی ادبی نیاید و شیخ ابو جعفر حداد
 گفته اند اگر عقل مردی بودی بصورت چینه بودی گویند که حضرت جنید
 سی سال نماز خفقن گذارده بر پایی با ستادی و تا صبح الله گفتی پس هم
 بدان وضو نماز بباد بگذاردی معین بود و خدا ایتالی سی سال نیز با جنید
 با جنید سخن گفت و جنید در میان نه و خلق را خبر نه و نیز میفرمودند که یک روز
 می‌ایلم شده بود گفتسم الهی و لم بازده ندای شنیدم که یا جنید ما و لیل
 را بوده ایم تا با بمانی تا باز میخوابی تا با غیر ما بمانی نقلت که یکی از بزرگان
 رسول صلعم را بخواب دید نشسته و شیخ جنید حاضر شخصی فتوی در آورد
 رسول صلعم فرمودند بجنید فتوی ده گفت یا رسول الله تو حاضری فتوی
 بدگیری چون بدیم فرمودند که چندانکه انبیا را بهبه است خود مبایات
 بود مرا با جنید مبایات است حضرت شیخ سماع و جد هرگز نمی‌فرمودند
 و بظاهر و باطن بشر شریعت آراسته بودند نقلت که روزی سخن
 می‌گفتند بریدی بنی نصره بر داور از ان منع کردند و برنجایند و فرمودند
 اگر باد دیگر نوز زنی ترا بمجور گردانم پس ایشان باز بسخن شدند و آن
 جوان خود را نگاه میداشت تا حال بجای رسد که طاقش نمائند و هلاک شد

چون خسته او را دیدند میان خلق خاکستر شده بود نقلت که در بغداد
روزی روزی را آنوقت بودند دیدند و بختی درو را پرسیدند
مردم ازین سوال کردند گفتند هزار رحمت بروی باد که در کار خود مرد
بوده است و چنان آن کار را بکمال رسانید که سر در سر آن کار کرد نقلت
که در مجلس حضرت شیخ یکی بر خاست و گفت دل کدام وقت خوش
بودند بودند آنوقت که او در دل بود و هم حضرت شیخ چنین فرمودند
که مرد بپرت مرادید و نه بصورت و هم فرموده اند که هر که شناخت خدا را
هرگز شاد نبود و نه سروده اند که وقت چون فوت شود آنرا هرگز
توان یافت هیچ چیز عزیز تر از وقت نیست و فرموده اند جوایز دینی آنست
که بار خویش بر خلق نهی و هر چه داری بدهی و نه فرمودند خلق چهار چیز
است سخاوت و الفت و نصیحت و شفقت شفقت آنست که بطریق ایشان
دهی و آنچه طلب میکنند منت بر ایشان نهی که ایشان طاقت آرند
و سخنی نگوئی که ایشان ندانند از حضرت شیخ پرسیدند که صحبت با که داریم فرمودند
با کسی که هر شکوئی که با تو کرده باشد بروی فراموش بود پرسیدند هیچ چیز
فاصله از ریستن نه فرمودند گریستن برگریستن پرسیدند بنده کیست

کیفیت فرمودند آنکه از بندگی کسان آزاد بود پرسیدند راه بخدای چگونه است
 فرمودند دنیا را شوکت گیر نی یافتی و ضلالت کردی بخت پیوستی تفلت
 که فرمودند شبی نماز مشغول بودم هر چند جبهه کردم نفس من مرا در یک
 سجده موثقت نیکو و هیچ تفکر دیگر نتوانستم کرد دل تنگ شد و خواستم
 از خانه بیرون آیم چون در کثافت و غم جوانی دیدم خود را در کلمه پیچیده و برادر
 بنده در کشیده چون مرا بنده گفت تا ازین زمان در انتظار تو بودم گفتم تو بودی
 که مرا پیروز ساختی گفت آری سزا جواب ده چگویی در نفس که
 هرگز در داورا داروی کرد و یانه گفتم آری چون مخالفت هوا می شود کند
 در دود و دوائی او گردد چون این گفتم سرگریان برود و گفت ای
 نفس چنین باز از من همین جواب شنیدی اکنون از جبهه بشویر خا
 و بر رفت من ندانستم که از کجا آمد و کجا رفت وفات ایشان روز شنبه
 بیست و هفتم رجب سال دوحده و نود و هفت هجری بوده و در تاریخ
 یا فی دوحده و نود و هفت نوشته و بقولی دوحده و نود و نود و نود و نود
 ادلی اصح است گویند چون وقت وفات ایشان نزدیک رسید
 تسبیح می گفتند و با انگشت عقد میگرفتند با چهار انگشت عقد بستند

و انگشت سیمه را وا گذاشتند و گفتند بسم الله الرحمن الرحيم و چشم
پوشید و بر حمت حق پوستند چون عسل بوقت غسل خواست که آب
بخشم ایشان رساند تا نفی آواز داد که دست از دیده در دست مبادار که
چشمی که بنام بسته شود جز بقای مانگشاید پس خواست که انگشت که عقد
کرده بودند بکشد آید آواز آمد که نکشتی که بنام مایسته شده است جز بفرومان
کشد و نگردد چون جنازه برگرفته کبوتری سعید بر جنازه نشست هر چند که
آنها میمانند نیزفت تا آواز داد که خود را و مرا بخایند که جنگ من بهما شوق
بر گوشه این جنازه دوخته اند و مرا در قالب حید نصب کرده بیان است
که اگر غوغای شما نبودی کابعد او چون باز سفید در هوا بامایریه
و قبر ایشان در بعد او است ط

حضرت شیخ ابوبکر شبلی قدس الله تبارک

کینست ایشان ابوبکر است و نام جعفر و هو ابن یونس و بقولی و
بن حمد مرید خاص شیخ جیند اند و حرقه از ایشان دانه چنانچه شیخ خود
که هر قومی را تا جیست و تاج این قوم شبلی است و مالکی المذهب بودند بقول
اصل ایشان از موضع شبلیه خرسان است و در طبقات سلمی مذکور است

نمی بینم تا تقی کنم جوان گفت ای اعلیٰ من هذا فرمودند که درین طریق
 متابعت صدیق الیک کرده ام رضی الله چنانچه گویند که رسول صلعم بجهت غذا
 سه مرتبه اصحاب را بذاون اموال امر فرمودند و صدیق رضی الله عنه در هر مرتبه
 جمیع اموال خود را در راه حق داد رسول صلعم در بارسی پرسیدند که چه
 گذشتی برای عیال خود صدیق رضی الله عنه در مرتبه اول گفت اولاد
 من از دو حال بیرون نیست صالح اند یا طالح اگر صالح اند حق تمام
 بندهای صالح را ضایع خواهد گشت و اگر طالح اند مرا بایشان چه کار
 و در مرتبه دوم گفت گذاشتم برای ایشان سوره واقعه را که بعد از خوب
 بخوانند و در مرتبه سوم گفت عمر رضی الله عنه اگر روزی برابر بیکصد
 توانم کرد امروز خواهد بود و در آن روز عمر مالدار بود و ابو بکر رضی الله عنه
 فقیر عمر رضی الله عنه نصف اموال خود را داد و صدیق رضی الله عنه تمام
 را چنانچه گویند که حضرت صلعم در آن روز جبرئیل را بصورت شخصی دیدند
 که لیف خرما پوشیده بود چون از سبب آن پرسیدند گفت یا رسول الله
 امروز جمیع ملائکه متابعت ابو بکر صدیق لیف خرما پوشیده ناگهان
 دیدند که ابو بکر رضی الله عنه پنداشته باشد جاسد لیف خرما پوشیده بویاکنند

گفته دوستی و پیوسته که در بر نشن بود بر سر برداشته می آید و در امروز
عینسارین در بساط حدیث چتری بود رسول صلعم پرسیدند یا ابوبکر
عیان چه گزشتی درین بار که بر تبه آخر بود گفت البته جوان گفت اری
اعلی من هذا حضرت شیخ شبلی گفتند ای جوان و جهانی خوب
گفتم اما هست تو بس عالی است بهتر ازین بگویم فرمود که اختیار میفرماید

یعنی بگوید ای محمد اله بس بگذارد آنها را در شغل آنها که باز میگرد
باشند جوان گفت جسی جسی یعنی بس است بس است بمن و نوره
بروز جهان بداند عیان از مشاهده انحال شبلی دعوی خون نمودند
شیخ شبلی گفتند روحی کش کرد پس نباید مشتاق شد و فریاد کرد
خوانده شد پس اجابت کرد پس چیت کناه من بد عیان از دعوی
گذشتند و ایشانرا معذور داشتند گفت که حضرت شیخ پرسیدند
که اکرم الان ازین که بودند نمودند آن بود که وقتی کناه کسی را از
باشند هرگز کسی با آن کناه عذاب نکند که گناهیت که من فلان وقت و بنده خود را
شیخ عبد الواحد شیمی قدس الله بتره

کنیت ایشان ابو الفضل است و نام پدر ایشان عبد الغزیز بن حرث بن
 احمد از بزرگان اقطاع علیہ و اکمل مریدان حضرت شیخ ابوبکر شبلی اند
 قدس اللہ تعالیٰ سرہ و فات ایشان در جمادی الآخر سال چہار صد
 و ہشت و بیخ ہجری بودہ و قبر ایشان در مقبرہ حضرت امام جنبل ^{رحمۃ اللہ علیہ} است
شیخ ابو الفرح طرسوسی قدس سرہ

اصل ایشان از طرسوس است مرید شیخ عبد الواحد تہمی اند و قدوہ او ثناء
 از ان در بزرگان مشایخ جهان و صاحب مقامات بلند و کرامات ارجمند بودہ اند
حضرت شیخ ابو الحسن ہنکاری قدس سرہ

نام ایشان علی بن محمد بن جعفر القرشی ہنکاری است مرید شیخ ابو الفرح
 طرسوسی اند و از بزرگان مشایخ وقت و مقتدا ای اہل زبان و صاحب خراف
 و کرامات بودہ اند و فات ایشان در محرم سال چہار صد و شہادتش واقع شدہ

حضرت شیخ ابو سعید مبارک قدس سرہ

نام ایشان مبارک بن علی بن حسین الخرمی است سلطان الاولیاء و بزرگان
 الاقطیاء و قدوہ عارفان و قبلہ سالکان پیر طریقت و وقت اسرار
 حقیقت جامع علوم ظاہر و باطن و صحبت دار حضرت علیہ السلام و جنلی

اندک هب و مرید شیخ ابوالحسن نیکاری و پیر حنرفه حضرت قطب ربانی
 محبوب بجای شاه محی الدین عبد القادر جیلانی اندر صنی الله عنه از
 حضرت غوث الثقلین منقول است که در ابتدای حال با خدا تعالی عهد
 کرده بودم که بخورم تا خورانند و نیا شام تا نیا شامند چون چهل روز بگذشت
 شخصی آمد و قدری طعام بگذاشت و برفت نزدیک بود که نفس از گرسنگی
 بالا آید طعام افشادم و الله از عهدهی که با خدا می خود بستم برگردم
 ناگاه از باطن خود آوازی شنیدم که کسی به آواز بلند میگفت الطوع
 الجبر حضرت شیخ ابوسعید مخزومی بر من بگذشت آن آواز شنیده گفت
 عبد القادر این چیست گفتم این اضطراب نفس است اما روح برقرار خود است
 در مشایده خداوند خود گفت بخانه ما بیا و برفت من گفتم بیرون
 نخواهم رفت ناگاه ابوالعباس خضر علیه السلام درآمد گفت برخیز
 و پیش ابوسعید رو دوشتم دیدم که ابوسعید بر در خانه خود ایستاده انتظار
 من می کشید گفت ای شاه عبد القادر آنچه من ترا گفتم پس نمود
 که خضر را نیز بایستی گفت پس مرا بخانه در آورد و طعامی که همی کرده بود
 لقمه لقمه در دامن من می نهاد تا سیر شدم و بعد از آن مرا حنرفه

پوشايند و محبت اور لازم گرفتيم بناي مدرسه باب المارخ که
بحضرت غوث الثقلين است ايشان کرده اند و در حيات بجزرت
غوث اعظم داده بودند چنانچه قبر مبارک حضرت غوث اعظم در همان
مدرسه است وفات حضرت شيخ ابو سعيد المخذومی در ماه سال بالقدمه و سيزده پير

حضرت شيخ حماد و ياس قدس سره

کيفيت ايشان ابو عبد الله است و نام حماد بن مسلم و ياس دوشاد
فردش را گویند پير محبت حضرت غوث الثقلين شيخ عبد القادر
رضي الله عنه از شايع کبار و عارف اسرار و مقتداي وقت صاحب
کرامات عاليه بوده اند و با وجود آنکه ابي اند حقيقا في علم لدني و ابي
کرامت فرموده بودند و دوازده هزار مرید کامل داشتند بهتر و بهتر نميد
شيخ عبد القادر جيلي اند رضي الله عنه نقلت که اوزي شيخ حماد بن مسلم
مراد دوازده هزار مرید است و هر شب ايشان را ياد ميکنم و حاجات ايشان
از خدا استجابتخواهم و هر که از ايشان کتبهاي مبتلاست در خواست
ميکنم يا در آن ماه توفيق توبه دهد يا از جهان پيرون برود يا در
در گناه نماند حضرت شيخ عبد القادر رضي الله عنه در اینجا حاضر بودند

بود گفتند اگر حق سبحان و تعالی مرا منزلتی دهد از تو خواست کنم که برین
 سن تا قیام قیامت بی تو بنشینم و من بدین ضمان ایشان یکم شیخ
 جماد گفتند که حق سبحان و تعالی عهده شایده نمود آنچه او از خداوند خد
 خواست حق تعالی قبول کرد نقلت که حضرت ثوث اعظم جوان بودند
 در صحبت حضرت شیخ بنادیر نشسته روزی یابوبه تمام در مجلس شیخ
 نشسته بودند چون برخاسته پیرهن را زشت شیخ جماد سر خود زد
 این اعجی را قدمی است که در وقت او برگردن همه اولیا خوابد بود هر چه
 با سر شود بآنکه بگوید قدمی نه علی رخصه کل ولی الله بر آئینه آنرا
 بگوید و همه اولیا گردن نهند وفات شیخ جماد در ماه رمضان با بقصد
 و بیت پنج حبیره

حضرت ثوث الثقلین شاه محی الدین سید عبد القادر
 الحسینی الحسینی رضی الله عنه

گفت آن بادشاه مشایخ اندر طریقت و امام ایام اندر شریعت
 و محبوب ربانی ابو محمد است و نام شریف آن پیر زمانه سید و عارف
 بیگاه شرف زمانه و خسر عباد قطب محمد الی عبد القادر و هو ابن ابی سعید

موسیٰ حبلی دوست بن ابی عبد اللہ بن محی زاهد بن محمد بن داود بن
 موسیٰ الجون بن عبد اللہ محض بن حسن مثنیٰ بن حسن بن
 علی برقی رضی اللہ عنہم حبسی حبسی از ان جهت گویند کہ پدر عبد محض
 حسن مثنیٰ بن حسن بن علی برقی است رضی اللہ عنہم و مادر عبد اللہ
 محض فاطمہ بنت حسین بن علی برقی است رضی اللہ عنہم دیگر اکابر
 ماجده آنحضرت نیز حسینی بوده اند و لقب محی الدین است سبب تلبیب
 آنحضرت محی الدین است کہ فرموده اند روز جمعہ از بعضی سناحات
 سبزه آدمی آمد با گاہ بہ بیماری نحیف البدن متغیر اللون بگذشتم تر گفت
 السلام علیک یا عبد القادر جواب سلام باز دادم گفت نزدیک من
 آئی نزدیک اورقم گفت مرا بشن او را بشانم جد او تازه شد
 و صورت او خوب گشت درنگ او صاف گردید از دیر رسیدم
 مرا آشناسی گفتم نہ گفت من دین جد تو ام ضعیف شدہ بودم چنانکہ
 دیدی مرا خدا تعالیٰ تہ زندہ گردانید انت محی الدین او را بگذشتم
 جامع رقم شخصی بغلین پیش پای من نهاد و گفت یا شیخ محی الدین چون
 نماز بگذردم خلق از ہر طرف بر من هجوم کردند و دست دپای مرا می بستند

بوسیدند می گفتند یا محی الدین و لقب آنحضرت در آسمان باز شهب
 چنانچه منبر بودند ~~شهب~~ انابیل الافراح املا در عیال طر
 با و فی العلواء باز شهب : و غوث الثقلین میگفتند که تصرف
 آنحضرت بر جن و انس بوده چنانچه آدمیان در مجلس آن غوث عظیم
 حاضر می شدند و اسلام می آوردند و تائب می گشتند و افاده می گرفتند
 همچنین نیز صف صفت در مجلس حاضر می گشتند و اسلام می آوردند
 و فایده ها حاصل می نمودند و آنحضرت می فرمودند که بر انس را شایخ
 است و بر جن را شایخ است و بر ملک را دمن شایخ کلم شایخ ابوسعید
 عبد الله بخدا می راجع الله گفته اند که عاجزه دهم فاطمه نام شازده
 ساله بالایی بام بر آمده بود غایب شد بخدمت حضرت غوث الثقلین
 رفتیم و آن قضیه را گفتیم فرمودند امشب در خوابه کرج که مجلس
 از بخداد بر و بر زمین دایره بکش و وقت کشیدن دایره بگو
 بسم الله علی بیت عبد القادر و در آن نشین چون شب تاریک شود
 طواف کن بر تو خونه گذشت بصورت مختلفه بیچ خوف کنی و در آن
 بآتش ایشان بالشکر پاینده از تو پرسد بگوی شیخ عبد القادر علیه السلام

فرستاده است و قضیه دختر با و بکوی راوی گوید چنان کردم چنان
 صدف صفت بصورت مختلفه میگذشتند و هیچ یکی نمیتوانست که نزدیک دایره
 آید تا آنکه پادشاه ایشان براسی سوار با جماعه از جیبانی پناه شد
 و مقابل دایره بایستاد و مرا پرسید که حاجت تو چیست گفتم شیخ مرا
 بر تو فرستاده است در حال از اسب فرود آمد و زمین پوشید و پیران
 دایره نشست و گفت چرا فرستاده است خبر غایب شدن دختر
 با و گفتم فرمود تا آن دیو که دختر را برده بود حاضر کنند در حال آن
 دیو را با دختر حاضر کردند گفتند اردیوان چنین است آن دیو را گفت
 ترا چه باعث شد که این دختر را از رکاب غوث ربودی گفت مرا
 خوش آمد و در دل بمن جای کرد فرمود آنرا گردن زنت و دختر را
 بمن داد گفتم مثل تو فرمان بردار شیخ را ندیدم گفت ما چگونه مطلع او
 بناشیم که چون او از خانه بجمع اجنه انصاری عالم نظر میکند از پشت
 او همه در فرار میشوند و چون حق تعالی اقامت قضا میکند او را
 میگردد بر جن و انس زنجیری آنحضرت را بجهت آن گویند که حاصل آن
 غوث افاضی از دایره چنان است که در ولادت با سعادت آن پیر بزرگوار

در اینجا واقع شده و آن ملکی است در انجی طبرستان که آنرا جیلان و گیلان
و گیل نیز گویند و بعضی گفته اند جیل موضع است بر کنار دریا که روزی ماه مانده
بعد از بظرف و اسطد نیز موضع است جیل نام نزدیکی بدین محبت
این دو موضع هم گیلی و گیلانی و جیلانی میگویند اما جماعه که نسبت آنحضرت
باین دو موضع کرده اند صاحب روضه النوافر که از آقا بر وقت بودند
قول ایشان پسند است نوشته اند که قول آنها غلط است و گفته اند
می تواند بود که آنحضرت در موضع چند روز اقامت نموده باشند چنانچه
در برج عجمی اما اصل آنحضرت از ولایت گیلانست و صاحب مجمع البیان
آنحضرت را بموضع نشیند که از مضامین ولایت گیلان است نسبت کرد
نسبت ارادت آنحضرت بدانکه ترتیب حضرت عثمان الغفارین به واسطه
از و حمایت حضرت رسالت پناه محمدی صلعم است در بر خرقه آنحضرت
شیخ ابوسعید مخزومی و از شیخ ابوسعید ایسائی که بالاب ترسیب مذکور شده
نسبت خسران شیخ مسروق کرخی رحمه الله که حضرت امام رضا از شیخ
نفس مبارک و از اینجا از ابای کرام حضرت گذشته است بعد از امام صلعم بر سر
و پیر صحبت آنحضرت شیخ حماد و یاسر اندر حمزه الله و یا خضر علیه السلام

بسیار محبت داشته اند و جنبلی مذہب بوده اند و قنوی بر مذہب
 امام شافعی و امام احمد حنبل سید اذند شیخ بنهای بن بطو گفته اند
 روزی حضرت غوث اعظم زیارت قبر امام احمد حنبل رفتند پس دیدیم
 که امام از قبر خود بیرون آمد و آنحضرت را در کنار گرفت و گفت ای
 شیخ عبد القادر محتاج من بود در علم شریعت و علم حقیقت و علم طریقت
 کنت والدہ مکرمہ معظمہ آنحضرت ام النجیر و لقب فریام امہ الجبار و طہ
 بنت شیخ عبد الہ صومسی است کہ از کبار مشایخ گیلان و مقتدا ای امولیا
 زمان و مستجاب الدعوات بوده اند حضرت مولانا عبد الرحمن صاحب
 نوشتہ اند کہ شیخ عبد الہ صومسی از رؤسا و زما نہ بودہ و مراد را حول
 عالمی و کرامات ظاہر بودہ و قتیکہ در غضب شدی حق سبحانہ و تعالی از برا
 وی زود انتقام کشیدی و ہر چه خواستی خدا یتعالی چنان کردی و چنان
 کہ پیش از وقوع آن خبر کردی چنان واقع شدی و والدہ ماجدہ
 حضرت غوث الثقلین را بہرہ وافر بود از خیر و صلاح شیخ عبد الزا
 و لد حضرت غوث اعظم فرمودند و قتی کہ غوث صدانی از صلب شریف
 پدر برجم لطیف مادر حلول نمودند والدہ مکرمہ معظمہ ایشان در سبب

شصت سالگی که زمان بایسن است بوده اند و این کرامات آنحضرت
 است و الهه آنحضرت از کبار نبی و عارفات صالحات و اهل باطن
 و صاحب یکاشقات بوده اند و ولادت با سعادت غوث اعظم
 در جمیلان اول شب ماه رمضان سال چهار صد و هشتاد و یقوی
 هفتاد یک حبس بوده و الهه آنحضرت فرموده اند که چون فرزندم عبد
 القادر متولد شد هرگز در ماه رمضان روز پستان نگر فتنه و شیر نگذار
 یکبار بهال رمضان بجهت ابرو پوشیده شده بود مردم از من پرسیدند
 گفتم فرزندم امروز شیر نخورده است آخر معلوم شد که امروز از ماه
 رمضان بوده است و آنحضرت فرمودند که در ادیل جوانی چون چشم
 من بواب کرم شد می آوای می شنیدم که ای عبد القادر ترا برای
 خواب نیا فریدم و چون بکتاب میر رسیدم آواز ملایکه میشنیدم که می گفتند
 برخیزید و بجای دهمید ولی خدا ترا در آنحضرت پشوده ساله بودند که از
 جمیلان بیجا نوا آمدند و در سال چهار صد و هشتاد و هشت به بغداد
 رسیده به تحصیل علوم مشغول گشتند اول لغزات قرآن بعد ازین بفقہ
 و حدیث و دیگر علوم دینی و در اندک زمانی بر اقران و خود فایز شده

و از همه ممتاز گشتند و در همین سفر اول شصت کس از قطاع الطریق بر دست
 آنحضرت توبه کرده مرید شدند و در سال نهمند بوست یک نفر بود و چهار
 و آنحضرت علی کرم الله وجهه که آب دهن مبارک در دهن آنحضرت انداختند
 بر منبر برآید و مجلس وعظ بنادند و تا چهل سال در جمیع علوم دینی تکلم می
 فرمودند وقت وعظ میفرمودند که ای اهل آسمان و زمین بایستد بشنوید سخن
 مرا و از من چیزی بیاموزید که نایب دوارش پیغمبر صلم در زمین نداشت
 مجلس خلعتها عطا میشود و حق تعالی بر دلسن تجلی میکند و قریب بقاد
 هزار نفر در مجلس وعظ آنحضرت حاضر می شدند و چهارصد نفر کلام
 آنحضرت را می نوشتند و هرگاه مجلس میشد از اثر آن کلام حقیقت
 انتظام وجد و ذوق دوستی کسی می بردند و شیخ ابوسعید تیلوی رحمه الله
 گفت اندک در مجلس شیخ عبدالقادر بابا پیغمبر صلم و پیغمبران دیگر را حلقه
 الله علیهم و ملائکه و اجنیا نیز اصف صفت مشاهده میکردم کتاب غنیة الطالبین
 و فتوح الغنیب تصنیف آنحضرت است علیه مبارک آنحضرت را در کتب
 سحره چنین نوشته اند خیف البدن میانه بالا و خیف الصدر کلاه
 پستیانی گندمگون پوسته ابرو و آه از آنحضرت بلند بوده و لباس زین

و لباس بطریق علماء می پوشیدند گاهی طبلسان و گاهی جامه دیزبردند
 که قیمت یک گز آن یک دینار بود و یک جبه زیاده میفرمودند که نمی پوشتم تا
 نمی پوشانید و میخورم تا نمیخورانند و میگویم تا نمیگویانند و اگر کسی بدید بی خدمت
 آنحضرت می آورد قبول می نمودند اما غیر از سلاطین و همان لحظه بجا نمان
 مجلس شصت و نهم می سرمودند روزی امام المستجد بالله خلیفه بعد از جد^{سنت}
 آنحضرت آمده بدو در پیش نهاد فرمودند حاجت نیست الحاج بسیار
 نمود آنحضرت یک بدره را بدست راست و یکی را بدست چپ برداشته
 با هم بشپیدند از آن خون روان شد فرمودند ای ابوالمنظفر از حد^ک
 شرم نداری که خونهای مردم میخوری و بر خود کردی مکتی و بدان با من بزرگ
 می شوی در حال خلیفه پیوشش شد فرمودند بعزت معبود اگر حرمت
 اتصال او به پیغمبر ضلع بودی میگذاشتم که آن خون تا خانه او بر رفتی
 و حضرت غوث اعظم هر گز پیچ یکی از خلفا و صاحب شتمی نرفت اند
 و بر باط آهنانه نشسته اند و بجیت ایشان تعظیم نفرمودند و چون^ی خلیفه
 بخانه آنحضرت آمدی اندرون میرفتند و بازمی آمدند تا قیام از برای او بشد
 در تکلم بخلیفه مبالغه بسیار می نمودند و خلیفه دست می پوشید و با داب

می نشست و می گفت هر چه شیخ فرماید بسر و چشم ما و چون رقم می نوشتند بان
 طریق که بعد القادر بنو چنین میفرمود و فرمان بود توانا فداست و حکم او
 مرا ترا سودمند و بر تو حجت چون قسم بر خلیفه رسیدی می نویسی و بر
 گداهستی گویند که بچکس خوش خلق و شریکین و کریم و مهربان تر از حضرت نبوت
 چنانچه هر یکی از این شینان حضرت کمان بردی که از نواد حضرت عزیزتر
 نیست و بچگاه جواب ایل را را نفرمودی و هر بجاری که اطباء از علاج او
 عاجز می آمدند او را بخدمت حضرت می آوردند و بجز در رسیدن دست
 مبارک شفای می یافت فلک که در ذی ثجانه حضرت در آمد ناپیاشد
 و هیچ توانست بر درین اثنا حضرت علیه السلام در رسید و گفت یا ولی الله
 یکی از ابدال فوت شده بهر که حکم فرماید بجای او نصب کرده شود فرمودند
 که در خانه ما شخصی بشکلی افتاده است برود او را برون آورد بجای آن
 ابدال نصب کن حضرت علیه السلام او را از آن خانه پیش آن پیکانه عصر آورد
 و بیک نظر کیمیا اثر حضرت پنا گردید بمرتبه ابدایت رسید چون در آن
 بقعه شریف بغیر از معرفت و محبت الهی چیزی دیگر نبود پس در حقیقت
 آن شخص بدزدی این متاع آمده بود ازین بود که آنحضرت او را بمطلب

بمطلب رسانیده اند و محروم نساخته اند و بمرتبه ابدانیت فائز گردانید گویند که
 غزل نصیب افطاب و لیل و اوما و سلب حال او ییاد بست ایشان بود
 هر که استخوانی استند غزل می نموده بجای او دیگر را نصب می نمودند چنانچه از ابدان
 و خفایا بافته بود کافر از قطن طینه آورده سوی بروت او را گرفته محمد نام
 گذاشته و طاقی مبارک خود را بر سر او نهاده داخل انجمنه نمودند و در روز
 یکمی از مردان غیب در هوا بر رفت چون بر سمت الراس بعد از رسید در ذل
 گذرانید که در شهر بعد از پیچ مرثی حضرت غوث اعظم دریافته حال او را در سلب
 نمودند و آن جوان از هوا بدرگاه آنحضرت افتاد و با تهاش شیخ علی بنی از قضا
 او در گذشتند و بیکر و باز در هوا پرور از نموده بر رفت و طریقه آنحضرت تمام شریع
 بوده و اگر کسی را میدیدند که بر خلاف شریع شریف عمل میکند حال او را سلب
 میکردند و میفرمودند که ای مردم اگر ادب شریعت نمی بود هر آینه خبر میکردیم شما
 آنچه میخواهید و خیره میکرد شما پس من بچو شیشه این می بنم آنچه در ظاهر و باطن شما
 است یکی از اکابر خضر علیه السلام در باب حضرت غوث اعظم سوال نمود فرمود
 که حق تعالی هیچ ولی قائم رسانید مگر آنکه شیخ را مقامی برتر از آن داد و کاس
 محبت خرد بخشانید هیچکس را مگر آنکه شیخ را بهتر و کوارتر از آن داد و عطا فرمود

و گفت شیخ عبد القادر فرزند جالبست و غوث و قطب ادبیانی زمان خود
 و گویند که آن غوث صدانی روزی در ریاط خویش مجلس فرموده بودند و
 مشایخ قریب صد تن حاضر بودند از آن جمله شیخ علی متقی بود شیخ بقای بن
 شیخ ابوسعید قیلوی و شیخ ابوالنجیب هرودی و شیخ شهاب الدین سهروردی
 و شیخ جاکیر و قطب النان موصلی و شیخ ابوالکسود و شیخ عزاز بطایحی و شیخ
 منصور بطایحی و شیخ حماد بن مسلم دیاس و خواجه یوسف بن ابوبکر
 که سیر سلسله خواجگان نقشبنده و شیخ عقیل بن مسخی و شیخ ابوبکر اوغوز
 و شیخ عدی بن مسافر و شیخ علی بن وهب بخاری و شیخ موسی بن یاقین
 زوی و شیخ احمد بن ابوالحسن رفاعی و شیخ عبد الرحمن طغیجی و شیخ
 علی سربا و شیخ تاج کردی و شیخ ابو محمد قاسم بن عبد منصور بصری و شیخ
 ابو عمر عثمان بن مرزوق و شیخ سدید بخاری و شیخ حیات بن قیس
 و شیخ مرسلان دشتی و شیخ عبد الکریم الاکبر المعمر و شیخ ابوالعباس الجوفی
 الصرمی و شیخ ابوالحکیم ابراهیم بن دینار و شیخ حکارم اکبری و شیخ صدق
 بغدادی و شیخ حبیبی دوری و شیخ ضیاء الدین ابراهیم بن ابی عبد
 بن علی جوینی و شیخ ابو عبد الله و شیخ ابوبکر الحامی المرینی و شیخ جمیل و شیخ

وشیخ ابو محمد عبد الحق حری وشیخ ابو عمر الکهامی وشیخ ابو حفص عمر بن
 النصر الغزال وشیخ سلطان المال محمد بن درانی القزونی وشیخ ابو العباس
 احمد یانی وشیخ ابو العباس احمد بن العربی وشیخ ابو عبد الله محمد المعروف
 الفخاص وشیخ ابو عمر عثمان بن احمد شوکی که از رجال الغیب بودند
 وشیخ سلطان بن احمد المزین وشیخ ابوبکر بن عبد الحمید شیبانی وشیخ
 ابو العباس احمد بن الاسناد وشیخ ابو محمد احمد بن عیسی المعروف بالکوفی
 وشیخ مبارک بن علی الحملی وشیخ ابو البرکات بن سعدان العواقی وشیخ
 عبد القادر بن حسن بغدادی وشیخ ابو السعد احمد بن ابی بکر عطاردی وشیخ
 ابو عبد الله محمد الادافی وشیخ ابو العیسی وشیخ شهاب الدین سهروردی
 وشیخ ابوالقاسم عمر بن مسعود الرزاز وشیخ ابوالمنار محمود بن عثمان
 البقال وشیخ عباد البواب وشیخ عبد الرحیم فتادی مغربی وشیخ ابو عمر
 عثمان بن مروان وشیخ مکارم نیر خالصی وشیخ حلیفه بن موسی نیر
 ملکی وشیخ ابوالحسن جوسقی وشیخ عبد الله قریشی وشیخ ابو البرکات
 بن صحرایوی وشیخ ابو الحق ابراهیم بن علی اغلب وشیخ عوث
 رضی الله عنهم اجمعین و غیر ایشان نیز جمیع از شایخ کبار در اینجا بودند

در آنحضرت بالای منبر سخن میگفت در آنجا سخن فرمودند قدمی بنده علی رقیبه کل
 ولی اله شیخ علی پتی بر منبر برآمده و قدم مبارک آنحضرت را گرفته بر گردن
 نهاد و بر سر در من آنحضرت در آمد و بسیار اولیا کرد نهاد پیش داشتند شیخ
 ابوسعید قیلویی گفته اند که چون حضرت شیخ عبدالقادر فرمود که قدمی بنده
 علی رقیبه کل ولی الله حضرت حق سبحانه و تعالی بر دل آنحضرت تجلی کرد و در دل
 صلح بردست طایفه از ملائکه مقربین بمحض اولیای متقدبین و متاخزین که در آنجا
 حاضر بودند احیاء با جساد خود و اموات با روح خود خلعتی در آنحضرت پوشانیدند
 و ملائکه در حال الغیب مجلس آنحضرت را در میان گرفته بودند و صفها در هوا
 ایستاده و بر روی زمین هیچ دلی نماند مگر که گردن خود را بپست کرد و گوید
 که یک کس از غم تواضع نکرد حال ویر اسلب نمودند و ظاهر است که این قسم
 دعوی از کمال غنایت بی نهایت اله و فرزند وی و حمایت حضرت رست
 پناه صلح که همه اولیا و الله تواضع نمودند و فرمان ایشان را قبول کردند
 و هیچ دلی با تقوا نرسیده ذالک فضل الله یوتیه من یشاء و الله ذو الفضل
 العظیم و در اوایل حال آن غوث اعظم بعضی از مشایخ گفته اند که این جوان
 عجیبی یافت می شد که بر گردن جمیع اولیا با الله خواهد بود و از مشایخ کبار اکبر است

اکثری صد سال پیشتر نیز از احوال آنحضرت خبر داده بودند چنانچه شیخ ابوبکر
 بن مرار البطاحی قدس الهیه سره که از کبار متقدمان مشایخ غرانیه و صاحب
 کرامات ظاهره و مقامات فاخره بودند و در خواب مرید حضرت صدیق
 اکبر شده بواسطه خرقه از حضرت صدیق رضی الله عنه گرفته اند و فرمودند که
 ارق سبحانه و تعالی عهد کردم که جسدی که در روضه من درآید آتش آنرا
 بنورزد و قبر ایشان در بطایح است و گوشت یا ماهی که از نزدیک قبر ایشان
 می بردند هرگز نجسه نمی شد سیلغته اند که و تا در عراق بهفت کس اند مودود که
 و امام جنبل و بشه حافی و منصور بن عمار و جندب و دوسی و سهیل
 بن عبد الهه تهری و شیخ عبد القادر جیلانی قدس سره ایم از ایشان
 پرسیدند که شیخ عبد القادر کیست فرمودند عجمی است شریف است که در بغداد
 خوابد بود ظهور او در قرن پنجم است و شیخ ابو محمد البشکی که مرید شیخ ابوبکر
 بطاحی و از اعیان مشایخ عراق و صاحب خوارق بلند و مقامات
 ارجمند بوده اند و قبر ایشان در خد اوبه است که از دیه های بطایح است
 می سرمودند که شیخ عبد القادر کسی است که اقامه کرده شود بافعال او و اقوال
 او و حق تعالی جمع و کثیر را برکت او بر تبهای عالی رساند و مبایات کند

روز قیامت با ستهای سابق و حضرت غوث الثقلین میفرمودند که هر دو
 بر قدم منی میباشد و من بر قدم جد خود صلعم و بر قدمی که چو من شد
 و من بر آنجا بنادم مگر در قدم نبوت که راه نیست در آن غیر منی را و این نشان
 بر کمال بر تبه ولایت و متابعت و پیروی آنست و در است صلعم نفقت ایشان
 شریفین خضر حسن موصلی که گفت شنیدم از پدر خود که می گفت سیزده
 سال خدمت حضرت شیخ عبدالقادر رضی الله عنه کردم هرگز ندیدم که
 کس بر ایشان نشسته باشد یا خلط و خوی بیرون انداخته باشند
 جمیع مشایخ وقت را ردی ارادت با حضرت بوده و امام یا فخری گفته اند
 که اکثری از مشایخ من بجز حضرت غوث اعظم نسبت درست کرده اند و چه
 سعید الدین جستی و شیخ شهاب الدین سهروردی قدس سرهما
 بکلامت آنحضرت رسیده فیض و جمعیت باطن حاصل نموده اند نقل
 که پیش شیخ عقیل ذکر کردند که جوان عجمی عبدالقادر نام در بغداد مشهور
 شده است فرمودند او در آسمان مشهور تر است از آنکه در زمین از شیخ
 ابوبنوی محسنی که از اجل مشایخ مغرب بوده اند بعضی از اصحاب
 گفته اند به بغداد میرویم فرمودند باینجا برسید زنها را که ترک طهارت شیخ

شیخ عبد القادر نه نمایند بخدا سوگند که در تمام عجم مثل او آفریده نشده
 و در عراق مثل او دیده نشده و مشرق زمین مہانات میکند با و بر کعبه
 و علم و کمال او برتر است از علم و کمالات ادیبای دیگر و چون ایشانرا
 بنشیند سلام من بر سائید و بگویند که مرا فراموش نکنید گویند که حضرت
 فرموده اند که هفت و پنج سال در بیابانهای بغداد تجرید در سیاحت بودم
 و چهل سال پانصد و شصت نماز بجا آورده ام و پانزده سال بعد
 از ادای نماز عشا بیکپای ایستاده ختم قرآن میکردم تا سحر شبی نفس
 من آرزوی خواب کرد و گفتم چه شود اگر یک ساعتی بخوابی گفتند
 او نشیندم و همانجا بیکپای ایستاده ختم قرآن کردم و خواب بصورت
 پیش من متشکل شده می آمد و من بجنب بانگ بروی میزد و موضع
 میشد و میفرمودند چهل چهل روز روزه میداشتم در بیابان عراق روزه
 سال در برج عجمی اقامت میکردم و بسبب اقامت من آنرا برج عجمی
 میگویند گفتند از شیخ عبد الرزاق فرزند آنحضرت که غوث اعظم
 میفرموده اند که مرا بدست کاغذی داده شد بمقداد در ازمی انتهای
 نظر دیدم که نام اصحاب و مریدان من که تا قیام قیامت نسبت خود

بمن درست خواهند کرد در اینجا ثبت نموده اند و حکم شد که اینها را بنویسم
 بخشیدیم نقلت که آنحضرت بیفرمودند که قسم بعزت و جلال است او که
 قدم بر ندازم از پیش پروردگار خود تا روان نکند مریدان را با من بسوی
 بهشت و آنحضرت فرموده اند که اگر مرید من در مشرق باشد و من در
 مغرب باشم و برپنه شود عورت او را بر آئینه پوشم از مغرب مشرق
 او را نقلت از شیخ عمران که وقتی با آنحضرت عرض کردم که اگر شخصی
 خود را مرید حضرت بگوید و دست بخت بر شما نداده باشد و خرقه از شما
 نپوشیده باشد با او را از اصحاب حضرت بشماریم یا نه فرمودند بلی
 هر که خود را بمن نسبت کند قبول کند او را حضرت حق سبحانه و تعالی
 و بیاورد و گنایان او را و از جمله اصحاب من است نقلت که شیخ
 عمر بن زرار که آنحضرت می فرمودند که نوری حسین بن مصعب جلال دکنی
 در زمان او که دستگیری او کند اگر من می بودم دستگیری او
 میکردم هر سیکه از مریدان من باشد و بلغزد مرکب او را تا قیام بیت
 دستگیری کنم بشارت باد بر کسی که پیرایشان شیخ عبدالقادر را
 ایشان ابو حنیفه و بغیر ایشان محمد الرسول الله صلعم و خوش حال

حال آن سعادت‌مندان و نیک‌بختانی که باین سعادت عظمی مشرف
شده اند و درین درگاه نسبت ارادت و بندگی را درست کرده اند
امید که این فقیر نیز از کمترین بندگان و نیازمندان این درگاه است
بتوجه آنحضرت پیر دستگیر دنیا و آخرت بجات یابد و داخل منسوبان
آن درگاه و آلا جا باشد نقلت که آنحضرت سیفر نموده اند بر سرکانه
که بر بند رسیده گذشته است یا رومی مرادید است عذاب کور و میث
ازو تخفیف کرده شود رومی گوید که مرومی از بعد ان بر آنحضرت آمد و گفت
پدر من وفات یافته است او را در خواب دیدم گفت مراد کور عذاب
میکنند بجهت شیخ عبدالقادر برود التماس دعا کن شیخ گفت
او وقتی بدر رسیده گذشته است گفت آری شیخ ساکت شدند
روز دیگر آمد و بیاد و گفت پدر خود را در خواب دیدم بغایت خوش
و خورم و خلعت سبزی در بر پوشیده میگفت که عذاب از من جدا
و این خلعت بزرکت شیخ عبدالقادر بمن دادند بر تو باد که همیشه در
خدمت حضرت شیخ باشی سعادت‌مند چشمیکه آن جمال را دیده باشد
و دو نعمت آن گوش که آن آواز شنیده باشد و طالع منحصراً

که بر آن مدرسه گذشته باشد شیخ علی بن هبتی گفته که هیچ خرقه
 را با برکت تر و هیچ طائفه را سرافراز تر خرقه و طائفه شیخ عبدالقادر
 ندیده ام و هیچ روزی را مبارک تر از آن روز که آنحال را میدیدم ندیدم
 یکی از اهل بمن گوید که غنیمت اسلام کردم و در خاطر داشتم که پیش
 بهترین اهل بمن باین سعادت بنشینم کردم و در جواب دیدم که حضرت
 عیسی علیه السلام می فرمودند که بجزاد بزد و بر دیت شیخ عبدالقادر
 اسلام آرد که بهترین اهل زمین است و شیخ ابو عمرو بن مزروع
 گفته اند شیخ عبدالقادر شیخ و امام ماست هر که درین زمان براه
 الهی برود و عالی یا مقامی باو میدهند پس شیخ عبدالقادر امام
 اوست و حق تعالی عهد گرفته است از ادبیای وقت که امر او را
 قبول کنند هر فیضی که از رسول صلعم باصحاب میرسد و درین زمان از
 شیخ عبدالقادر با ادبیای وقت میرسد و بمراتب جمیع اولیاء الله
 اطلاع دارد و بچکس را بر مرتبه شیخ اطلاع نیست و درین نظر هیچ کس
 را بجز خدا و رسول بر دست نیست و آنحضرت میفرمودند که هیچ کس
 در صحواتها تنها باشم لیکن حق سبحانه و تعالی نفع خلق را بمن باز

باز بسته است و تا حال صد هزار کس بر دست من توبه کرده نقلت
 از شیخ ابو محمد محلی که گفته اند روزی در عهد اذربایط حضرت شیخ
 عبد القادر ضی الله در آدم و بدنی در خدمت ایشان ماندم چون
 غیبت مرا حجت مهر کردم از انجبت دستوری خواستم مرا وصیت
 کردند که هیچ کس چیزی نخواهی داشت مبارک خود را در دهن من
 انداختند و فرمودند که این را بک و باز گرد بپنهان کردم از بند او
 تا بمصر باب و طعام احتیاج نشد و قوت در زیادت بود نقلت که
 از شیخ ابو المظفر اسمعیل که وقتی شیخ علی بن هبیتی چهار شد و حضرت
 غوث اعظم بعبادت شیخ رفتند و در آن موضع دو درخت خرما خشک
 شده بود و از مدت چهار سال اصلا بارور نمی شد پس غوث اعظم
 در زیر یک درخت وضو ساختند و در زیر درخت دیگر دو رکعت نماز
 گذاردند و بعد از آن هفت روز درخت سبز شدند و بار گرفتند نقلت
 که وقتی شخصی مجتهد اقبه حاجات آمد و گفت که عورت من
 حامله است و مرا آرزوی پسر است فرمودند خواهد شد چون وضع
 حمل شدن آن مرد را در خضر برآورد آنرا برداشته بخدمت آنحضرت

آورد و گفت که این دختر است فرمودند در خانه در آیی و این را به پیچ و
 به پیس که چه میشود چون بنوب فرموده عمل کرد و همان لحظه آن دختر پیش
 تقی است از شیخ ابوالسعود که حضرت عوث صدیقی میفرمودند که
 و یا هباب بر منی آیند تا بر من سلام نکنند و سال و ماه و هفته و روز
 بر من آید سلام میگویند و آنچه از خیر و شر در ایشان مقدّر شده
 خبر میدهند و شیخ سیف الدین عبدالوهاب ولد عوث اعظم فرموده اند
 که پیچ مایه از ما میا بنودی مگر که پیش از آن که نوشدی بیاند
 پیش والد من اگر چنانچه در آن ماه بدی و سختی مقدّر شده بود
 در صورتی ناخوش آمدی و اگر نعمت و خیر مقدّر شده بودی بصورت
 نیکو بیامدی آخر روز جمعه سلج جادوی الاخری سال با قصد شصت
 جمیع از سلج در صحبت آنحضرت نشسته بودند که جوانی خوب رو
 درآمد و گفت السلام علیک یا ولی الله من ماه رجیم آمده ام ترا
 نهیت گویم و در من پیچ بدی و سختی مقدّر شده است در آن ماه
 پیچ نذیند مردم مگر خیز و نیکویی چون روز یکشنبه سلج رجب شخصی کرد
 المنظر آمد و گفت السلام علیک یا ولی الله من شهر شعبان آمده ام

آمده ام که ترا هیت گویم مقدر شده است در سن موت و دفن
خلق در بغداد و کرانی در بجاز و قتل و کشتن در خراسان چون ماه
شعبان آمد هر چه بر جا گفته بود واقع شد و آنحضرت در ماه رمضان
چند روز بیمار شدند روز دوشنبه بیست و نهم رمضان جمعی از مشایخ
پیش آنحضرت حاضر بودند چون شیخ علی بن ابی طالب و شیخ نجیب الدین
شهر دزدی و غیره با یکدیگر تمام در آمد و گفت السلام علیک
یا دلی محمد سن ماه رمضان آمده ام که عید ابرکیم از پنجه بر تو مقدر شده
بود و من و دایم کنم ترا که این آخر اجتماع منست با تو پس بازگشت
و آنحضرت در ربیع الآخر سال دوم بر حمت حق پیوستند در رمضان
دیگر در نیافتند وفات آنحضرت بعد از نماز عشاء شب شنبه هشتم
یا نهم ماه ربیع الآخر سال پانصد و شصت و یک هجری رویداده و
یازدهم ربیع الآخر گفته اند و بقولی سیزدهم و بقولی هفدهم ماه مذکور
بوده اما اصح قول نهم ماه است و مدت عمر شریف آنحضرت
بقولی ازل سال ولادت نو دسال هفت ماه و نه روز است و
بقولی نمانی هشتاد و نه سال و هفت ماه و نه روز بوده و عوس

آنحضرت در هندوستان یازدهم و بعضی هفدهم سیکنده اما بفرمان
 هفدهم است و این معیر و ریس را شب نهم میکنند که صحیح ترین اقوال
 قول نهم است آورده اند روز وفات آنحضرت اکثر اشیای حاضر بود
 شیخ عبدالباقی دلد آنحضرت طلب وصیت نمودند فرمودند که
 علیک تقوی الله و طاعته یعنی لازم گیر بر پیروی را که خالص است
 خدا تعالی باشد و لازم گیر طاعت او را و لا تحت احد او لا ترشح
 یعنی بهم و امید بغیر از حق تعالی از هیچکس مدار و کل الحوائج الله
 و اطلبونه و بسیار همه حاجت دارا بحق تعالی و بطلب حاجت
 را از او لا متق با حد سوی الله و اعتماد کن هیچکس مگر بخداست
 فخذ التوحید التوحید جمیع جماع الكل یعنی لازم گیر توحید را و مکرر ابرار
 تاکید است که هر توحید اجتماع کل است و جمیع مشایخ و سادات
 این قوم را بر توحید اتفاق است و بعد از آن با دلا و ایجاد خود که
 در گرد آنحضرت نشسته بودند سیفر نمودند بر خیزید و جاسی دهید
 و ادب ایشان بجا آرید که اینجارحمت عظیم در شمار است و هجرت
 مد آید بر ایشان و سیفر نمودند علیک السلام و در حدیث دیگر شنایند

روز این کلمات بسیار میفرمودند انا لا ابا لی بشی ولا یملک الموت
یعنی من از هیچ چیز باگفت ندارم و از ملک الموت هم باگ ندارم قبر آنحضرت
در مدرسه باب الازخ واقع شده که در شهر بغداد است و شیخ ابو سعید
مخوفی در جبات خود آنحضرت داده بودند برادر تبرک و حق بجانب
و تعالی چنانچه آنحضرت را در ایام حیات بر تمام عالم تصرف داده بود بعد
از وفات در قبر نیز همان تصرف داده است چنانچه امام عبد الله یافعی
رحمه الله گفته اند کسی که صاحب حال باشد و در بغداد داخل شود در آنجا
محبوب جهانی شاه عبد القادر گیلانی رضی الله عنه بنگذ حال او سلب
شود نقلت از شیخ عبد الوهاب و شیخ عبد الزاق رحمهما الله که در آنجا
حضرت والد بزرگوار در مدرسه باب الازخ شیر تناول میکردند شیر
خوردن ترک دادند و تا ویری غایب بودند بعد از آن فرمودند
فتح شد بر دل من هفتاد در از درهای لدنی که وسعت هر دری برابر بود
آسمان و زمین است و روزی فرمودند که شرق و غرب و بحر و بر
و جبل هر تسلیم کردند و هیچ دلی نماند که در انوقت بمن تسلیم نکرد و شیخ
عمر بن ارمیه الله گفته اند که غوث اعظم فرمودند هر که در کربتی بمن استغاث

نقلت از شیخ ابو سعید مخوفی در جبات خود آنحضرت داده بودند برادر تبرک و حق بجانب و تعالی چنانچه آنحضرت را در ایام حیات بر تمام عالم تصرف داده بود بعد از وفات در قبر نیز همان تصرف داده است چنانچه امام عبد الله یافعی رحمه الله گفته اند کسی که صاحب حال باشد و در بغداد داخل شود در آنجا محبوب جهانی شاه عبد القادر گیلانی رضی الله عنه بنگذ حال او سلب شود نقلت از شیخ عبد الوهاب و شیخ عبد الزاق رحمهما الله که در آنجا حضرت والد بزرگوار در مدرسه باب الازخ شیر تناول میکردند شیر خوردن ترک دادند و تا ویری غایب بودند بعد از آن فرمودند فتح شد بر دل من هفتاد در از درهای لدنی که وسعت هر دری برابر بود آسمان و زمین است و روزی فرمودند که شرق و غرب و بحر و بر و جبل هر تسلیم کردند و هیچ دلی نماند که در انوقت بمن تسلیم نکرد و شیخ عمر بن ارمیه الله گفته اند که غوث اعظم فرمودند هر که در کربتی بمن استغاث

اریم در حال برای حضرت شیخ نذر کردیم و در همین اثنا دو نعره عظیم
 شنیدیم که هیبت فن تمام را در پی را در گرفت و دیدیم راه را مان
 سخت مضطرب و عاجز بر ما آمدند گمان بردیم که مگر طایفه دیگر از راه
 ران بر ایشان تاختند ما را گفتند بیاید و مال خود را اگر دادید و
 بپنید که بر ما چه مصیبت رسیده است دقتیم و دیدیم که هر دو سردار
 ایشان برده افتاده است و این غلین باب تر نزدیک ایشان است
 پس مالهای ما را با ما باز دادند و گفتند این واقعه بزرگست نقلت که
 بخدمت حضرت غوث اعظم آمد و گفت مرا زوجه ایست که او را صر
 می آید و جمیع اذنون گران در کار او در مانده اند حضرت قطب را
 فرمودند اگر بار دیگر بیاید در گوش او بکوی که اسی حانس شیخ عبد
 القادر سقیم است بیغداد و میفرمایند که تو باز نیایی و اگر آمدی هلاک
 کنم راوی گوید بفرموده حضرت شیخ عمل نمودم و دیگر زوجه من هرگز
 مصر و نکست امام عبد الله یا فعی گویند که بعد از آن بیچکس در بغداد
 مصر و نکست بعد از وفات آنحضرت مصر و نکست میشدند روزی
 بخوزه بخدمت غوث اعظم آمد و پس خود را همراه آورد و گفت دل

در این وقت که حضرت شیخ نذر کردیم و در همین اثنا دو نعره عظیم شنیدیم که هیبت فن تمام را در پی را در گرفت و دیدیم راه را مان سخت مضطرب و عاجز بر ما آمدند گمان بردیم که مگر طایفه دیگر از راه ران بر ایشان تاختند ما را گفتند بیاید و مال خود را اگر دادید و بپنید که بر ما چه مصیبت رسیده است دقتیم و دیدیم که هر دو سردار ایشان برده افتاده است و این غلین باب تر نزدیک ایشان است پس مالهای ما را با ما باز دادند و گفتند این واقعه بزرگست نقلت که بخدمت حضرت غوث اعظم آمد و گفت مرا زوجه ایست که او را صر می آید و جمیع اذنون گران در کار او در مانده اند حضرت قطب را فرمودند اگر بار دیگر بیاید در گوش او بکوی که اسی حانس شیخ عبد القادر سقیم است بیغداد و میفرمایند که تو باز نیایی و اگر آمدی هلاک کنم راوی گوید بفرموده حضرت شیخ عمل نمودم و دیگر زوجه من هرگز مصر و نکست امام عبد الله یا فعی گویند که بعد از آن بیچکس در بغداد مصر و نکست بعد از وفات آنحضرت مصر و نکست میشدند روزی بخوزه بخدمت غوث اعظم آمد و پس خود را همراه آورد و گفت دل

بسیاری می بینم با حضرت و من و میرا از حق خود
 بن خدا متعالی با حضرت اذن قبول کردند بجایده
 بعد از چند روز آن عجزه پیش فرزند آمد دید که نا
 ره از کم خواری و بیداری از اینجا پیش حضرت
 بی دید برهن استخوانهای مرغی که حضرت تناول
 زده با حضرت گفت یا سید ای تو گوشت مرغ
 جو عوث اعظم دست خود را بر استخوانها نهاده
 یا الدنای یحیی النظام دبی رسم آن مرغ زنده شد
 و ث اعظم آن عجزه گفتند وقتی فرزند تو
 کو عجزه د باید دانست که مرتبه آفتاب است
 بسجانی برتر از آنست که در تحریر و تقریر
 بر آید چه آنچه در اینجا نوشته شده از هر کیفیت
 ت دانستن کمال حضرت همین یک سخن است
 غده اند که خدا متعالی آنها را دوست میدارد چنانچه
 لعافین ابو محمد بن عبد الله بصری که وقتی با حضرت

فرزند خود

بزی کرد

و ریاضه

جوید میجو

عوض

این فرزند خود را
 از دست او گرفت
 و با او بازی کرد
 و با او بازی کرد
 و با او بازی کرد
 و با او بازی کرد
 و با او بازی کرد
 و با او بازی کرد

با خضر علیه السلام ملاقات نمودم گفتم حکایت عجیبی که ترا با اولیای حق
که نشسته باشند بگوی گفت وقتی در کنار بحر محیط میگذشتم و آنجا
اودی و غیره بود ناگاه دیدم مردی کلیم پیچیده خفته است در خاطر من
گذاشت که ولی خداست اورا گفتم برخیز و بندگی کن گفت ای ابو العباس
برو و نفس خود را مشغول دار گفتم مرا چگونه شناسی گفت تو خضر هستی
پایه آنا بگو که من کیستم مناجات کردم یارب من نقیب اولیاءم و آن
را شناسم ندانم شنیدم که ای ابو العباس تو نقیب اولیاء هستی و این
کسانیکه نشان مراد دست میدارند و این ارزان طایفه است که من
ایشان را دوست میدارم آنمرد روی بمن کرد و گفت ای ابو العباس
شنیدی گفتم آری مراد عاکن گفت از تو دعای بخوام گفتم چاره
نیت گفت و فرک الله تعالی من گفتم زیاده کن در حال از
نظر من غایب شد و هیچ ولی را ممکن نبود که از نظر من غایب شود
و از آنجا پیش رفتم بر توده ریگی که بغایت بلند بود بالای آن کوه
دیدم که چشم را خیره میکرد دیدم آنجا عورتی کلیمی پیچیده خفته
است مشابه کلیم آنمرد خواستم که بپای بیدار سازم ندانم که باد

باش با آنسانیکه ما ایشانرا دوست میداریم پس ساعتی نشستم تا بیدار شد
گفت الحمد لله الذی احیانی بعد ما ایتنی والیه النشور الحمد لله الذی
استی داد حسی عن خلقه بعد از آن بمن گفت یا ابوالعباس اگر
پیشتر از منج بادب می بودی بهتر میبود گفتم بالله علیک تو زوجه
آمر و باشی گفت بلی در اینجا عورتی از ابدال نفیل کرده بود حق تعالی
بجهت غسل و تکفین او مرا اینجا آورده چون از آن فارغ شدم آمد
برداشتند و بسوی آسمان بردند گفتم مراد عاکن گفت ای ابوالعباس
دعا ازت گفتم چاره نیت گفت و ترک الله نصیب من گفتم
زیادت کن گفت ملامت نکنی اگر از نظر تو غایب شوم در حال نگاه کردم
او را ندیدم راوی گوید از خضر علیه السلام پرسیدم مثل اینطایفه
اجاب را سر قومی باشد که رجوع ایشان بدو بود گفت آری
گفتم در عهد ما کیست گفت شیخ عبید القادر رضی الله عنه و او از فرزند
است در یناب این فقیر گفته بیت عاشق یار خویش جمله
جهان بای خوش آنکس که یار عاشق اوست و صاحب خجسته
میگوید که سفره ان جماعتی اند که اندویره قطب خارج اند و خضر علیه السلام

السلام از ایشان است در رسول مصلح پیش از بعثت از ایشان
 بودند هاین احوال و کرامات حضرت غوث اعظم که مرقوم گشته اند
 هزار یکی و از بسیار اندکیت که حضرت مولانا عبد الرحمن جامی از تاریخ
 امام عبد الهه یافعی در نفحات الانس نوشته اند که کرامات شیخ
 عبد القادر رضی الله پیر و نازد و نهایت است و تیر کرده اند مرا
 بنده گان ایمه که کرامات حضرت ایشان بود اثر مانزدیک بود اثر سینه
 و با تعلق ثابت شده که کرامات که از ایشان بظهور رسیده از دیگر
 شایخ ظاهر شده و اگر آنچه از حضرت در ایام حیات بظهور رسیده
 و آنچه الحال نیز مشاهده نموده میشود و جمع کند کتاب کلانی میشد
 از عجبت بهین قدر اختصار نمود و خواری که از حضرت ظاهر گردید
 و میگردد در حقیقت معجزه رسول است صلعم چنانچه حضرت ملا عبد الرحمن
 جامی قدس سره فرمودند **صیت** از ولی خارق که مستوع
 معجزه آن بنی مستوع است: اول شبی که این کمترین مرید این
 شریف در نوشتن ذکر حضرت پیر دستگیر غوث اعظم نموده در خواب
 خود را بجا آورد یافت در گنبد مبارک آنحضرت و بطواف حضرت امام

حضرت غوث اعظم رضی اللہ عنہا مشغول در سجدات
 این شهر بن عظمی شریف گشت و یقین این فقیر شد که
 کتاب مقبول گشت الحمد لله علی ذلک
 غوث الثقلین را ده پسر است
 اول شیخ سیف الدین عبدالوہاب

مره ایشان بزرگترین فرزند آن حضرت غوث اعظم اند و علوم
 باطنی از والد بزرگوار خود کسب نموده اند و از جمیع علوم بهره
 و بعد از غوث اعظم در مدرسه حضرت وعظ میفرمودند
 صحبت ایشان خلق بهره مند میگشتند نقلت از شیخ
 الوہاب که می گفتند وقتی در بلاد عجم مسافر شدم و از انواع
 و فنون حکم ها صل کرده بخدا آمدم و از والد بزرگوار اذن
 ستم که در حضور ایشان وعظ گویم رخصت دادند بالای منبر براه
 اع علوم و مساو عظم باین کردم و بچکس را در دل اثر نکرد و آب
 دیده نیامد ایل مجلس از والد درخواست کردند که وعظ فرمایند
 من فرود آیدیم و حضرت ایشان بر منبر برآمده فرمودند که شیخ است

که شجاعت صبر یکایک است بجز استماع اینکلمه از اهل مجلس
 فریاد و فغان برخاست من ازین معنی پرسیدم فرمودند تو مشکلمستی
 بخود و سن مشکلم هستم بغیر ولادت ایشان در ماه شعبان سال ۱۰۸۰
 و دو ازده بود و فات شب بیست و پنجم ماه شوال سال شصید و سه
 هجری بود و قبر ایشان در بغداد است و ایشانرا دو پسر بوده
 و شیخ ابو منصور عبدالسلام و شیخ ابو الفتح سلیمان عالم و عامل
 و کامل بوده اند و جمیع الله

حضرت شیخ شرف الدین عیسی رحمه الله

کینت ایشان ابو عبد الرحمن است و نه زند حضرت غوث اعظم
 و جمیع علوم را در خدمت والد ماجد خود کسب نموده بعد از آن
 حضرت درس حدیث و فقه و وعظ سیفر نمودند و کتاب جواهر الاسلام
 در مسلم صوفیه که مشتمل بر حقایق و معارف است تصنیف ایشان
 و حضرت غوث صمدانی کتاب فتوح الغیب را بجهت ایشان تصنیف
 کرده اند و فات ایشان در مصر سال پانصد و هفتاد و سه هجری بود
 شیخ شمس الدین عبد الغفر نیز رحمه الله

کینت ایشان ابو بکر است و فرزند حضرت غوث اعظم اند و ایشان نیز
کسب علوم ظاهر و باطنی از والد بزرگوار خود نموده اند و بسیار
از بزرگت صحبت ایشان فیض حاصل کرده اند و ایشان جانب
سجده عنیت نموده بهما بجا متوطن گشت *

حضرت شیخ تاج الدین ابو بکر عبدالرزاق قدس سره

کینت ایشان عبدالرحمن و ابو الفرح است فرزند غوث اعظم
و ایشان نیز تحصیل علوم از خدمت والد شریف خود نموده اند و بعضی
عراق بوده اند و ایشان را در علوم قدرت تمام بوده و رساله جلاله
را که محفوظ والد بزرگوار ایشان است بخط ایشان این مرید با اخلاص دارد
و در آن نوشته اند که غوث اعظم میفرمودند که طامع خالی است چون

حس و فطیعت بسم ایشان در بعد او است *

حضرت شیخ ابوالحسن ابراهیم قدس سره

فرزند غوث اعظم اند و قدومه او لیا و اکمل اتقیا بوده اند علوم ظاهر
و باطن را از آنحضرت بروجه کمال کسب نموده و خلق بسیاری از فیض
و صحبت ایشان بدرجه کمال رسیده اند تفکر و سکوت بر ایشان

ایشان غالب بوده در بند و دروغ را بر مرتبه کمال داشتند و از دنیا
 پرور و کار خود می شناسان سر بالا نکردند و ولادت ایشان در سال
 پانصد و بیست و هشت هجری وفات در ششم ماه شوال سال شصت
 و هشت و نه بود و قبر ایشان نزدیک قبر والد بزرگوار است و از
 ایشان منقول است که روزی والدین برای نماز جمعه بیرون آمدند
 و پیش از آنکه برادر در خدمت ایشان بودم ناگاه دیدم که سه باغچه
 سلطان می برند و از ایشان بوی بد می آید و سه تنگان همراه اند
 حضرت غوث اعظم فرمودند که بایستید آنها را بستانند و دو آب
 بتجیل میرانند آنحضرت فرمودند که بایستید در حال همه فریاد بر آورده
 و بر جای بمانند هر چند آن سه تنگان میزدند دو آب از جای حرکت
 نمیکردند در حال سه تنگان را فو لنج گرفت و بر زمین افتادند و
 می طپیدند پس همه فریاد بر آوردند که ما توبه کردیم فی الحال قو لنج
 بر طرف شد و خمری که مبدل گشت آنحضرت بمسجد رفتند و این
 خبر سلطان رسید و بخدمت آنحضرت آمده از جمیع محرمات توبه کرد
 گویند که روزی شیخ عبد الرزاق مردان غیب را در مجلس والد ماجد

خود در هوا دیده ترسیدند حضرت غوث اعظم فرمودند مردان غیب اند
 مترسین که تو نیز از اینجا عدا ایشانرا بیخ پسر بوزده شیخ ابوصالح انصاری
 شیخ ابوالقاسم عبدالرحیم شیخ ابو محمد اسمعیل شیخ ابوالحسن
 فضل الله و شیخ جمال الله که ایشان در صورت با غوث صمدی
 بسیار مشایبه بودند و یکی در خدمت عم بزرگوار خود شیخ عبدالوهاب
 کب علوم صوری و معنوی نموده نبریک کامل مکمل گشته اند

حضرت شیخ ابوالفضل محمد قدس سره

واله حضرت غوث اعظم اند و علوم ظاهر و باطن را در خدمت والد بزرگوار
 خود کسب نمودند و کامل گشته اند و وفات ایشان در بغداد است
 و پنجم ذیقعد سال شصت و هجری بوده هـ

حضرت شیخ ابو عبد الرحمن عبد الله

فرزند حضرت غوث الثقلین اند و کتاب علوم صوری و معنوی
 از خدمت والد بزرگوار خود کرده اند محدث و فقیه گشته اند و وفات
 ایشان بیست و هفتم ماه صفر سال یازصد و هشتاد و هفت هجری
 بوده و در قبر در بغداد است ایشانرا دو پسر بود شیخ ابو محمد عبدالکریم

عبد الرحمن و شیخ ابو محمد عبد القادر که کینت و نام ایشان موافق جد
بزرگوار است جمیع علوم را از والد ماجد و علم خود شیخ عبد الزاق کسب
نموده عالم و کامل گشته بودند

حضرت شیخ ابو زکریا محیی رحمه الله

ولد حضرت قطب ریائی اند و اکتاب علوم فقه و حدیث از والد
بزرگوار خود نموده اند فاضل و کامل گشته اند ولادت ایشان در
ششم ربیع الاول سال پانصد و پنجاه هجری بوده و وفات
در شب پرات سال ششصد هجری است و قبر ایشان
در بعداد متصل قبر برادر ایشان شیخ عبد الوهاب است

حضرت شیخ ابو نصر موسی قدس سره

آخرین نسبه زنده حضرت غوث اعظم ایشانند و تحصیل علوم در خدمت
والد شریف خود نموده فقیه و محدث و عارف و کامل گشته بودند
ولادت ایشان در سلح ربیع الاول سال پانصد و سی و نه بود
و به شوق رفته و متوطن شده و در هاجا شایب از جمادی الاخره
سال ششصد و پینزده هجری بوده وفات نموده اند و قبر ایشان

نیز در دمشق است ذکر مریدان بی واسطه و با واسطه غوث اعظم اکثر
 مریدان آنحضرت زیاده از آنست که در شمار آیند خصوصاً در ولایت
 هندوستان که مسلمانان اکثر مریدان این سلسله علیهم الله و کافران
 نیز معتقد خواجه شتعارف شده که مسلمانان و کافران شب جمعه نزد
 آنحضرت بقرآن مجید می کنند *

حضرت شیخ علی بن هیبستی

از کبار مشایخ بطایع اند و مرید شیخ تاج العارفین ابوالوفاء
 ایشان مرید شیخ ابو محمد شبکی و ایشان مرید شیخ ابوبکر بن برار
 و ایشان ادیسی صدیق اکبر رضی الله پو شده در خدمت حضرت
 غوث اعظم می بودند و فایده بسیار گرفتند و قتی که آنحضرت فرمود

قدمی بنده علی رقبته کل دلی الهه اول کسی بالای منبر رفت و
 قدم آنحضرت را برگردن خویش نهاد بنزد من مبارک در آمده
 باین سعادت مشرف شد ایشان بودند گویند روزی غوث اعظم
 و عطف میفرمودند و شیخ علی بنی در برابر آنحضرت نشسته بودند شیخ خوب
 گرفت غوث اعظم اهل مجلس را گفتند خاموش باشید آه منبر

از بنبر فردا ندیده در پیش شیخ بادب ایستادند و جانب وی می گفتند
 چون شیخ علی پیدار شد آنحضرت گفتند که رسول صلعم را در خواب
 دیدی گفت آری عوث اعظم فرمودند من برای او بادب پیاده
 بودم بچه خرد و حیثیت کردند ترا گفت بلاذمت تو بعد از آن از شیخ
 علی پرسیدند از معنی آنچه عوث اعظم فرمودند که من از برای
 آن بادب ایستاده بودم شیخ گفت آنچه من بخواب میدیدم آن
 حضرت به پیداری میدید و حضرت عوث الثقلین ایشانرا بسیار
 ستایش میکردند و می فرمودند که هر کس از او یاری الهی از
 عالم غیب و شهادت داخل بغداد میشود او همان نسبت و من
 همان شیخ علی بن پیتی و چون شیخ از زیر آن که محل اقامت
 ایشان بود بلازمست حضرت عوث اعظم میرفتند ببردان
 خود می گفتند که غسل کنید و خود نیز غسل میکرد با آنها میگفتند
 که جز در آب باشید و خاطرهای خود را نگاهدارید که پیش سلطان
 میرویم و چون بخدمت حضرت عوث اعظم میرسیدند آنحضرت
 میفرمودند برای چه ملاحظه میکنید شما از اکابر عراق شیخ میگفتند

که بادشاه عراق قوی از تو ملاحظه میکنیم و هرگاه امان دهی این
 پیشوایم حضرت عوث اعظم سینه نموده لا خوف علیکم منقولست
 که روزی شیخ به نهر ملک میرفتند دیدند که میان ابل و دزدی بر
 سرده نزاع است ایشان بر سر آن ایستاده گفتند ای بنده خدا
 آنمزد برخواست و چشم کشاده بشیخ گفت چنانچه حاضران شنید
 که فلان بن فلان مرا کشته و بیفتاد و بمرد و از کرامات شیخ علی
 پستی نقل کرده اند که اگر شیر رو بروی شخصی بیاید و او نام
 ایشان را بگیرد و بر کرد و وفات ایشان در سال پانصد و شصت
 هجری بوده و مدت عمر صد و پست سال و قبر در زیر آن است

حضرت شیخ ابو عمر و صریفی قدس سره

نام ایشان عثمان است و مرید حضرت عوث الثقلین است گفته
 اند که بدایت کار من آن بود که شبی در صریفین روی در آسمان
 کرده به پشت افتاده بودم دیدم که در هوا پنج کبوتر میگذرد یک
 میگفت سبحان من عنده خزاین کل شیء و ما ننزل الا بقدر معلوم
 و دیگری میگفت سبحان من اعطی کل شیء حلقه ثم یدی و دیگری

و دیگری میگفت سبحان من بعثت الانبیاء و جمته علی خلفه و فضل علیهم محمد
 صلی الله و سلم و دیگری می گفت بکل ما فی الدنیا باطل الا ما کان
 الله و رسولہ به دیگر می گفت یا اهل الغفلة عن مولایم که تو مولای ربکم
 رب کریم تعالی الخزین و یغفر الذنب العظیم چون آنرا شنیدم به خود
 شدم و قستی که بخود آدم دوستی دنیا و آنچه در دنیا است از دل من
 رفته بود چون باید داشت با خدا تعالی عهد کردم که خود را تسلیم
 شخصی کنم که مرا بخدا متبع رهنمائی کند روان شدم و منی دانستم
 که گنجایرم ناگاه پیری نیکو دیدار با میت و وقت را پیش آمد
 و گفت السلام علیک یا عثمان جواب سلام گفتم و سو کند بو
 دادم که تو کیستی که نام مرا دانستی گفتم من خضر پیش شیخ
 عبد القادر بودم گفت یا ابو العباس دوش مردی را در صحن
 جذب رسیده و قبولی یافته و از بالای بهشت آسمان پیراندا آمده
 که هر یک عبدی با خدا می خود عهد کرده است که خود را تسلیم
 شخصی کند بروی را پیش من آر پس مرا گفت یا عثمان
 عبد القادر رسید العارفين و قبله الواقدین درین اوقت پس

لازم بگیر ملازمت و خدمت و تعظیم و احترام اورا من خود حاضر
 نشدم مگر که خود را در بعد او دیدم و حضرت علی السلام غایب شد
 پیش شیخ عبد القادر در آدم گفت مرحبا ای عثمان زود باشد
 که خدا ایتعالی ترا مرید دهد نام وی عبد الغنی بن ثقفی که مرتبه و
 بلند تر باشد از اولیای بسیار و خدا ایتعالی بوی مصفاخت کند
 بر ملائکه بعد از ان طایفه بر سر من است و خوشی و خنکی آن بتابع
 من رسید و از دماغ بدل و ملکوت بر من کشف گشت شنیدم
 که عالم در آنچه در عالم است تسبیح حق سبحانه و تعالی میگویند با خلقت
 لغات نزدیک بود که عقل من نایل گردد و در دست حضرت شیخ
 پاره پاره بود بر من زد عقل برقرار بماند بعد از ان چند ماه در خلوت
 نشانده دالته که مرا هیچ امر ظاهری و باطنی واقع نشد پیش از آنکه
 من بگویم با من گفت و مرا از چیزها خبر داد که بعد از سی سال واقع شد
 و میان خرقة پوشیدن من از وی خرقة پوشیدن تا بن نقطه از من
 پست و خجل شد و بن نقطه چنان بود که شیخ فرموده بودند
 حضرت شیخ ابو سعید قیلوی قدس سره

از سادات حسنی و کبار مشایخ عراق بودند کرامات و معجزات
 عالیه داشتند و خرقه ارادت از حضرت غوث الثقلین ^{القادر} شفاء عیبه
 حبیبانی رضی الله عنه پوشیده اند و می فرمودند که شیخ
 قبر القادر نزد دیکتربین اهل زمین است بجز تعالی درین
 عصر روزی بجهت طهارت می رفتند و ابروی پیر از آب بدست
 یکی از مریدان ایشان بود ابروی میفتاد و شکست شیخ دست
 خود را بران ابروی کشیدند فی الحال چنان بود دست شد و پیر آب شد
 و از آن آب طهارت کردند و فات ایشان در سال با بصد
 و پنجاه و هفت مجری بوده و قبر ایشان در قلیو است
 حضرت شیخ قصبیب البان موصلی

کنت ایشان ابو عبد الله است از مریدان کامل حضرت غوث
 الثقلین اند و خوارق و کرامات عجیب از ایشان بسیار ظاهر شده
 قاضی موصل را نسبت بایشان انکار تمام بود روزی دید که در یکی
 از کوچه های موصل از مقابل وی می آیند با خود گفت این را می باید
 گرفت و بجا کم سپرد تا بسیارست برساند ناگاه دید که بصورت

کردی برآمدند چون مقداری پیش آمد بصورت اعرابی برآمدند چون
نزو میکتر شد بصورت یکی از فقها ظاهر شدند چون بقاضی رسید
گفتند ای قاضی کدام قضیب البان را بجا کم نمی بری دست
بسکنی از انکار خود توبه کرد و مرید شد پیش حضرت غوث اعظم
گفتند که قضیب البان نماز نمی گذار و فرمودند بگویند که همیشه سر او در
قاعه کعبه در سجود است وفات ایشان در سال باقصه
و هفتاد و هجری بوده و قبر در موصل است

حضرت شیخ احمد بن مبارک حجه الله

صاحب کشف و کرامات بود و خادم حضرت قطب ربانی غوث
صمدانی سید محی الدین شاه عبدالقادر گیلانی رضی الله عنه دلیل بر
ایشان همین است که سعادت خدمت آنحضرت را دریافته اند گویند
چون حضرت غوث اعظم بجهت و عظم بر کرسی جلوس میفرمودند
ایشان مرفوع خود را برای آنحضرت بران کرسی فرس میگرداند
وفات ایشان در سال باقصه و هفتاد و هجری بوده است
حضرت شیخ صدق بعد او قدس سره

کینت ایشان ابو الفتح و نام پدر ایشان حسین است میقیم بغداد بودند
 همیشه در مجلس غوث اعظم حاضر میشدند و استفادی نمودند و در
 شیخ صدقه برابر حضرت غوث اعظم درآمدند و آنحضرت بالای منبر
 رفتند و بیچ سخن گفتند قاری را هم نفرمودند که چینی بخواند اما دوم
 را از جدی عظیم و حالتی قوی نه و گرفت شیخ صدقه با خود گفتند
 که غوث اعظم چینی گفتند و قاری هیچ نخوانده این وجه از ^{جیت}
 حضرت غوث اعظم روی بشیخ صدقه کرده نه نمودند باین
 یکی از بریدان من از بیت المقدس با اینجا یک کام آمده است و
 بردست من توبه کرده امروز حاضران در بهمانی او شد شیخ صدقه
 با خود گفتند کسیکه از بیت المقدس یک کام بنده او آید و پیرا از چه
 توبه باید کرد و بشیخ چه حاجت دارد آنحضرت روی بایشان کرده
 نه نمودند باین او توبه میکند از آنکه دیگر در هوا نرود حاجت او
 بمن آنست که او را بحبت حق سبحانه تعالی راه نایم و فات
 ایشان در سال با صد و هفتاد و سه عجبی بوده
 حضرت شیخ بقای بن بطور رحمة الله

صاحب کرامات و مقامات عالیّه و در زند و در بیع کامل بوده اند و سرید
شیخ تاج العارفین ابو الوفا اند و دایم در مجلس حضرت غوث ثقلین
حاضری بودند و فیض می ربودند ایشان گفته اند که روزی در
مجلس غوث اعظم حضرت شیخ عبد القادر حاضر بودم در آن شب
آنکه در پای اول منبر و عطف سیفیه نمودند بناگاه قطع سخن کردند و
تخاموش بوده بر زمین فرود آمدند و بعد از آن بمنبر بالا رفتند
و بر پایه دوم نشستند پس من مشاهده کردم که پایه اول کشاد شد
چند آنکه چشم کار میکرد و فرشتگان از سرندش اخضر انداختند و رسول
صلعم با اصحاب بر آنجا نشستند و حضرت حق سبحانه و تعالی بر دل شیخ
عبد القادر تجلی کرد چنانکه شیخ میل کردند که پیفتند رسول صلعم
ایشان را گرفتند و نگاہ داشتند بعد از آن خورد و لا فرشتند چون
کجشک بعد از آن بیالیند و بزرگ شدند بر صورتی بایل همگین بعد
از آن آهسته از من پوشیده شد حاضران از شیخ بقا کیفیت رویت
آنحضرت رسول صلعم و اصحاب را پرسیدند گفتند حدیث
ایشان را تأیید کرده است بقوتی که ادواح مطهره ایشان متشکل میشود

میشود بصورت اجساد و صفات اعیان و می بیند ایشانرا کسی که
 خدا ایتحالی ایشانرا قوت زدیت آن ارواح در صور حله و صفات
 اعیان داده است و بعد از آن از سبب میل کردن و خورد شدن و
 بزرگ شدن حضرت شیخ پرسید گفتند تجلی اول بصفتی بود که
 بشر را قوت آن نیست مگر بتأیید بومی و لهذا نزدیک بود که شیخ
 بیفتد اگر رسول صلعم ایشانرا میگرفتند و تجلی ثانی بصفتی جلالت
 بود از خجبت بود که شیخ بکده خستند و خورد شدند و تجلی ثالث بصفتی

جمال بود از خجبت بود که شیخ بیالیند و بزرگ شدند و آنکه فضل الله
 یوتی من یشاء و الله ذو الفضل العظیم و وفات ایشان قریب سال بعد
 و بخانه و سه بجری بوده و قبر در باب نوس که از دیهائی تبرکست واقع
 شیخ محمد الاوانی المعروف بابن القایده قدس سره

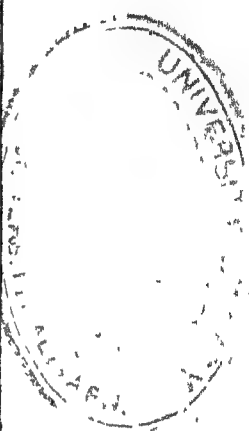
از اکمل مریدان قطب ربانی محبوب سبحانی حضرت شاه عبدالقادر جیلانی
 اند که امارات و مقامات عالیه و از بزرگان صوفیه بوده اند در قو حات
 کئی مذکور است که غوث اعظم رضی الله عنه ایشان را معبد الهجرت
 می گفتند و میفرمودند که محمد بن قاید از بزرگواران است ابن قاید فرموده اند

که همه چیز را باز پس گذاشته ام در وی بحضرت آوردم ناگاه پیش رو
خود نشان پای خود دیدم برای عزت گرفت گفتم این نشان قدم
کیست زیرا که اعتقاد داشتم که پیکس بر من باقی نیست گفتند
این نشان قدم بنی ثت صلعم خاطر من شکن یافت به
حضرت شیخ ابوالسعود بن الشبل قدس سره

از کبار مشایخ و معتدای زمان و صاحب کرامات جلیه و مقامات عالیه
بوده اند و مرید حضرت غوث الثقلین شیخ عبدالقادر جیلانی
اند رضی الله عنه در خصوص مذکور است که شیخ ابوالسعود با مریدان خود
گفت که پانزده سال است که خدا تعالی مراد مملکت تصرف
داده است اما من تصرف نکردم بن فایده روزی از وی پرسیدند
که چرا تصرف نمیکنی گفت من تصرف را بجز حق سبحانه گذاشته
ام چنانکه خواهد تصرف کند

حضرت شیخ ابو عمر قرشی قدس سره

نام ایشان عثمان بن مزدوق بن حمید بن سلاسه است حبشی الذی
بوده اند مرید دشاگرد حضرت غوث صدیقی محبوب ربانی

ربانی سید عبد القادر جیلانی رضی اللہ عنہ و از کبار مشایخ مصر
 و صاحب خوارق و جانیع علوم ظاهر و باطن بودند سنانی
 و دوشیل طغیان نمود اهل مصر بخدمت ایشان رفته کمی آب التماس
 کردند شیخ برکنار و دوشیل آمده از آب آن طهارت نمودند فی الحال آب
 کم شد و در سال دیگر کمی کرده باز بخدمت ایشان آمده خواہش زیادتی
 آب نمود شیخ آنجا رفته بآب ابریقی کہ همراه داشتند وضو ساختند و در
 حال آب زبده شد و برکت ایشان روزی عتبات عبادت و فوات شیخ در
 سال باقصه شصت و چهار هجری بود و مدت عمر زیادہ بر مقدار
 سال و قمر در مصر است نزدیک قبر امام شافعی رحمۃ اللہ
حضرت شیخ موفق الدین المقدسی رحمۃ اللہ

نام ایشان عبد اللہ بن محمد بن احمد بن قدا بہ النجلی است صاحب
 تصانیف و مقامات ارجمند و جامع علوم ظاهر و باطن برید و شاگرد
 بادشاہ مشایخ حضرت غوث اعظم صہانی سید عبد القادر جیلانی
 اند رضی اللہ عنہ و فوات ایشان در سال شصت و ہفت ہجری بودہ
حضرت شیخ محمد بن احمد الجومینی قدس سرہ

مرید شیخ عبد اله بطایچی اند و شیخ عبد اله مرید حضرت غوث الثقلین اند
 در بیعت الاسرار نوشته که ایشان بغایت خوش روی و خوش خلق
 بودند بهیت روی خوش و خوی نگو چون دوست میداد و خدا
 خرم کسی کور بود خوی خوش و روی نگو: وفات ایشان
 در سال شصده و چجاه و بهشت جسمی بوده است
 حضرت شیخ ابو مدین مغربی قدس سره

نام ایشان شعیب بن حسین یا حسن است مرید شیخ ابو بکر
 مغربی و پیر شیخ محی الدین ابن العربی اند و از بزرگان مشایخ زمین
 معرب و صاحب کشف و خوارق بوده اند و در ذی شیخ ابو مدین
 در بعضی از دیار معرب کردن خود را بیت کردند و گفتند اللهم الی شهید
 و اشهد ملائکت الی سمعت و اطعت اصحاب ایشان میرسیدند
 که سبب این چه بود فرمودند حضرت شیخ عبد القادر در
 بعد از گفت قدمی بنده علی رقبته کل ولی الله بعد از آن بعضی از اصحاب
 اعظم بعد از آمدن و خبر دادند که حضرت غوث الثقلین بهانوقت
 آنرا فرموده بودند وفات ایشان در سال الفصد و نود و جسمی بوده

حضرت شیخ محی الدین عربی قدس سره

نام ایشان محمد و بن علی بن عربی است و نسبت حسره ایشان
 بیک واسطه بحضرت غوث الثقلین میرسد و این نسبت از شیخ ابو محمد
 یونس العنصر الهاشمی است و بعضی گفته اند که بے واسطه میرید حضرت
 غوث اعظم اند اما قول اول اصح است و نسبت دیگر ایشان در خرقة
 بحضرت خضر علیه السلام میرسد بیک واسطه و نسبت دیگر بحضرت خضر
 میرسد بواسطه و در اصطلاحات کاشی نوشته اند که شیخ
 محی الدین عربی در کتاب الکالیس خود ذکر کرده اند که حضرت
 تصوف را از دست ابوالحسن علی بن عبده بن جامع پوشیدیم
 و او از خضر علیه السلام در نقایات الانس مذکور است که تصانیف
 شیخ از پانصد زیاده است گفته اند که شیخ محی الدین را با حضرت
 شیخ شهاب الدین سهروردی قدس الله ارواحهما اتفاق
 ملاقات اجتماع افتاده هر یک از ایشان در دیگری نظم کرده
 بے آنکه در میان کلامی واقع شود و از یکدیگر مفارقت نمودند ایشان
 را از حال شیخ شهاب الدین سهروردی پرسیدند فرمودند که و

دریای حقایق است ولادت ایشان در مرسیه از بلاد اندلس
 شب دوشنبه هفتم رمضان سال بافتند و شصت و هجری
 وفات در شب جمعه بیست و دوم ربیع الآخر سال شصت و سی و هشت در وقت
 بوده و قبر ایشان در جبل فاسون است که الحال بصالحیه مشهرت دارد

حضرت شیخ صدر الدین محمد بن سید حق قنوی رح

کینست ایشان ابوالسعادی است و بهترین مرتبه ان شیخ محی الدین غزالی
 اند مولانا قطب الدین عسکانه در حدیث شاگرد ایشان است
 و مرتبه تصوف و تشیع هر دو بدرجه کمال داشتند و میان مولانا
 جلال الدین رومی و ایشان اختصار من و صحت و بخت بسیار بوده و مولانا
 جلال الدین پیشتر از ایشان وفات نموده اند و صیت نماز خود ایشان کرده اند

حضرت امام عبید اللہ یافعی بن

سعد یافعی قدس اللہ سره

کینست ایشان ابوالسعادات است و لقب عقیف الدین اصل ایشان
 از یمن است و همیشه در حریم شریفین بوده اند و شافعی
 مذہب و صاحب خوارق و تصانیف و صحبا مع علوم ظاهر

ظاهر و باطن و از کبار مشایخ وقت بوده اند نسبت ارادت ایشان
 بچند واسطه بحضرت غوث الثقلین شیخ عبد القادر جیلانی رضی الله
 عنه میرسد در اکثر تصانیف خود مثل تاریخ یا نبی و تکلمه روضه
 آریا حقیق و نشه الحاسن احوال و خوارق حضرت غوث الثقلین
 نوشته اند و کمال اخلاص و اعتقاد و ارادت بخدمت آنحضرت
 داشته اند و فات ایشان در شب یکشنبه بیت و یکم جمادی الآخر
 سال هفتصد و شصت هجری بوده و قبر ایشان در راز معلوم
 بکس معلوم نیست در جوار قبر حضرت فضیل عیاض واقع است
 حضرت مخدوم شیخ عبد القادر قدس سره
 ایشان را شیخ عبد القادر ثانی می گفت نسبت ایشان بهفت
 واسطه بحضرت غوث افاق سید محی الدین شیخ عبد القادر جیلانی
 رضی الله عنه میرسد باینطریق که دالبرز گوار ایشان که شیخ محمد
 بن سید شاه میر بن سید علی بن سید محمود بن سید احمد
 بن سید صفی الدین بن سید سیف الدین عبد الوهاب بن سید
 ابشاد بن سید عبد القادر جیلانی رضی الله عنه باشند صاحب

کرامات و خوارق علییه و جامع علوم معقول و منقول بوده اند و از
 بغنداد بخراسان و از آنجا بایران تشریف آورده و متوطن
 گشتند و سیاحت اکثر معصومه عالم را بقدر تم تجرید پیچوده بودند و قبر
 ایشان در اجاست و شیخ عبد القادر ثانی از اکمل مشایخ هندستان
 بوده اند و جمع کثیری از کفار و غصبات برویت ایشان بشرف
 اسلام و توبه مشرف شدند شیخ عظیم الحق دهلوی قادیانی در خیار
 الاخبار نوشته اند که شیخ عبد القادر در ولایت وارث حقیقه
 حضرت غوث الثقلین بودند و فات ایشان پیر دهم ربیع الاول
 سال نهصد و چهل و پیری بوده و مدت عمر شریف هفتاد و
 هشت سال و ایشان را دو پسر بود یکی شیخ زمان شیخ عبد الزاق
 که عارف و کامل بوده اند و فات ایشان در پنجم جمادی الآخر
 سال نهصد و چهل و دو و پیری بوده و دوم سید زین العابدین
 که در حضور والد ماجد خود از عالم رفته بودند و از سید زین العابدین
 پسر ماند سید محمد نام که اولاد ایشان تا حال هست
 و شیخ عبد الزاق را پیری بود شیخ حامد نام که جانشین پدر

پدر بزرگوار خود بودند و ایشانرا پس بود شیخ جمال الدین ابو
الحسن که باذن خوالده با جد خود در حیات ایشان برسیجاده
نشستند و وفات شیخ جمال الدین پست و نهم ذی قعدة
سال نهصد و هشتاد و هشت تحسینی رومی دوازده
حضرت شیخ عبد اللہ ہشتی قدس سرہ

نام پدر ایشان سید عمر بن سید حسن جلی است و بدو وارده و بطبع
نسبت ایشان بحضرت غوث الثقلین سید محی الدین عبد القادر جیلانی
رضی اللہ عنہ میرسد و حق را دست بدست باز پدران خود پوشیده
اند و پانزده ساله بودند کہ بطلب الہی از بغداد برآمدہ بہند و ستان
آمدند و اکثر مشایخ کبار این دیار را دریافتند و در علوم ظاہرے
و باطنی کمال رسیدہ اند و در موضع تہ کہ از توابع دہلی است سکونت
ورزیدہ اند و جمع کثیری مرید ایشان گشتند گویند کہ ہمیشہ باد صحو
و مستغرق سراقبہ می بودند کرامات و خوارق بسیار از ایشان
بظہور رسیدہ چنانچہ گویند ہر گاہ در دی میخواستہ کہ در خانہ ایشان
در آید ادا پیرون آن موضع نابینا و مردہ می یافتند بلکہ در آن دی

که ایشان سکونت داشتند دزد را قدرت نبود که آنجا برآید و وقت
 ایشان روز جمعه دهم ربیع الاول سال سی و هفت هجری بود
 و مدت عمر از صد سال زیاده بود و قبور در موضع تپه است
 حضرت شیخ محمد المشهور بمیان میر قدس سره
 نام والد حضرت ایشان قاضی ساینده است از اولاد حضرت
 امیر المومنین عمر فاروق اندر ضی الله عنه و حضرت میان میر
 بشوای اهل زمان قطب جهان مشرف خواطر مقتداست
 طریقت و اقیانوس اسرار حقیقت تبارک کامل عارف و صل
 و یگانہ در علم ظاهر و باطن بوده اند و فضیلت ظاهری و باطنی
 بر تبه داشتند که هیچ یکی از فضلا را قدرت آن نبود که در حضور ایشان
 سخن تواند کرد و ولادت ایشان بقول برادر زاده ایشان که
 از خویشان حضرت شیخ نویسانده آورده بود در شهر سوسان
 سال هفتاد و پنجاه و هفت هجری واقع شده و والدین
 و همشیره ایشان نیز صاحب حال و کشف و کرامات بودند
 چنانچه از والدین ماجده خود نقل میفرمودند که چون برادر کلان

کلان من متولد شد و الله از کشف ده پانته که ابن پسر عارف نخواهد شد
 مناجات کردند که الهی پسر می بخوام که عارف کامل و تبارک و دور باد
 تو همیشه مستغرق باشد با تخی آواز داد که پسر می و دختری حق گفتی
 متوصوف باین صفات عطا خواهد شد بعد از آن ایشان متولد شدند
 و خواهر ایشان نیز که درین ایام در قید حیات اند و صاحب حال و
 استغرائی عظیم تولد نموده اند و حضرت ایشان زیاده از شصت سال
 در بنده فائزه لاجور اقامت ورزیدند و خواص و عام برومی ارادت
 بایشان داشتند در سلسله علییه قادریه بودند و پیر شیخ خضرند که در
 تغزید و تجرید و ترک یگانه و باصل از سوستان بوده اند و کشف عالم
 ملکوت را پیش و الله ماجده معظمه خود حاصل کرده بودند و او را
 نیز بودند از روحانیت حضرت غوث الثقلین پیر دستگیر شاه محی
 الدین عبد القادر جیلانی رضی الله عنه گویند برگزنام شریف غوث
 اعظم رابی و ضو بر زبان میاورند در ترک و تجرید و فقر و فنا و توکل
 و قناعت بر همه اهل زمان خود استیاز داشته و بر فرزندش مستغرق
 می بودند و میفرمودند صوفی آن بود که بنود یکی از و را بخدمت ایشان

عرض کرد که اگر حضرت شیخ را وقتی خوش شود مرا در دل یاد آورند
 و در عالم فرمودند خاک باده بر آنوقت که غیر از در دل نگذرد همیشه طریق
 ایشان مطابق سنت و شرع بوده و در خلا و ملا هرگز ایشان سخن
 که منافعی ظاهر شرع باشد واقع نشد و در طریقت جبین وقت خود
 بودند و مرید کم میگرفتند و هر کسی را مرید میکردند مگر در رسانیدن و خلق
 جبرئیه داشتند که هرگز لفظ مرید از زبان ایشان بر نیامده سیف فرمودند
 یاران ما را بطلبید و فتوح از انبیا سی ملوک قبول نیک کردند سخنان ایشان
 همه نصیحت و موعظه بود اشعار مناسب بسیار میخواندند و عاشق ترک بودند
 و می فرمودند تارک آلت که هیچ مرادی نداشته باشد چنانچه
 اگر کمیوی جنب تر نشده باشد جنابت باقیست همچنین اگر خطره از
 خطرات در دل مانده باشد همان حال دارد و این بیت میخوانند
بیت شرط اول در طریق عاشقی دانی که چیست به ترک کردن
 هر دو عالم را و پشت پا زدن به واسطه لقمه خاصه ایشان است که
 از نماز خمس با بریدن خود از شهر هر روز بجانب صحرا و باغات
 میرفتند و دهن درختها جدا جدا می نشستند و چون وقت نماز میرسد

می رسیدن به کجا شده باز بجا علت میگردند و باز متفرق می شدند
 و شب بجزیره خود آمده در درامی بستند کاهی دوش از مریدان میمانند
 و اکثری تنها تمام شب مشغول می بودند بعضی از اصحاب ایشان گفتند
 که روزی حضرت ایشان با ملاخواجه کلان که از اکمل یاران حضرت
 ایشان بودند بجانب قبرستان رفتند و مشغول گشتند ملاخواجه
 کلان از کشف قبور بود گفت حضرت شیخ میشوند که صاحب این قبر
 چه میگوید من میگویم گفت می گوید من در آدان جوانی
 از دنیا رفته ام و بسبب عملهای بد بعباب گرفتارم اسال شما عزیزان
 بر سر قبر من آید غیب که من معذیب باشم فرمودند که بر سر از صاحب
 قبر که عذاب تو از چه رفع شود ملاخواجه توجه نموده گفت که میگوید اگر مقیاد
 هزار بار کلمه طیبه لا اله الا الله خوانده ثواب آنرا بمن بخشید عذاب رفع
 شود حضرت ایشان هر کدام از اصحاب گفتند که بخوانید و خود نیز خوانند
 چون با تمام رسید ملاخواجه گفت که صاحب قبر میگوید برکت کلمه طیب
 و انفایس شمارا عذاب از من برداشتنده کرامات و خوارق عادات
 از ایشان و از مریدان ایشان نچندان واقع شده که آنرا در تحریر

توان آورد خادم آنحضرت نقل کرد که حضرت شیخ در میان ما
 گرم شبها بر پشت بام حجره خود سیکه زانیده اند شبی مرا فرمودند که
 کوزه آب و مروحه پیش من بنهاده بخت رادی گوید که مروحه را
 بخدمت ایشان نهادم کوزه آب مرا فراموش شد نیم شب بادم
 آمد که کوزه ننگه آشته ام برخاستم و کوزه را بالا بردم دیدم که جامه خوا
 قالی است در تفحص و تجسس شدم که مبادا بجره رفته باشند چیزی را
 روشن نمودم بجره دستم آنجا نیز نیافتم متحیر و متفکر نشستم چون وقت
 نماز فجر شد حضرت ایشان از بالا آواز دادند که آب طهارت بیا
 فی الحال کوزه آب بخدمت ایشان بدم و گفتم که حضرت هشت کجا
 بودند اول من فرمودند که خواب دیده گفتم اگر حضرت خواب دیده اند
 ام این خطر از خاطر من بیرون نخواهد رفت من فرمودند میگویم اما
 این سه را بچکس بگوئی اگر گفتی ترا زیان رساند فرمودند اشب
 تا حال در غار حرا بودم پرسیدم غار حرا کجاست فرمودند غار است
 که پیغمبر صلعم پیش از بعثت در آنغار خدای عزوجل را عبادت میکرد
 عجب دارم از هیچ کننده گان که حج گذارند و سبها یعنی در آنغار سبزه

بهنند که اگر کسی را جایی دیگر در دوازده سال گشایش نشده باشد
بیک شب نشستن در آنجا فتوحات روحی و بدین فقیر و بابر بملکت
ایشان رسیده بود و حضرت ایشان کمال مهربانی و عنایت خاصه
چنین داشتند چنانچه در سن هفت سالگی مرا بیماری رویداد که اطبا
از معالجه او درماندند چون بادشاه بجای ایشان دست مرا گرفت
گفتند که این پسر کلان ناست و اطبا از علاج این درمانده اند تو بجهت
فرمانند که حق تعالی این را بدبخشد ایشان کانه آب را طلب داشته
و دعائی بر آن خوانده دیدند و بفقیر دادند چون کبریا آشامیدم در آن
هفته صحت کامل یافتیم و بالکل آن آزار دفع شد چون پیش ازین سال
مسی بکینه الاولیا در احوال و اوضاع آنحضرت و پیر و مریدان ایشان
مفصل نوشته بود درین کتاب همین قدر اکتفا نموده شد و وفات
ایشان روز سه شنبه بعد از نماز ظهر هفتم ماه ربیع الاول سال
یکهزار و چهل و پنج هجری بمحرمه لاهور در محله خانی پوره واقع شد
و جمع کثیری بر جنازه ایشان نماز گذارده اند عمر شریف هشتاد
و هشت سال و قبر ایشان در موضع ناشم پور که متصل شهر لاهور است

واقع شد بزار و تبرک و از مریدان ایشان که از عارفان کامل
 و اعیان مشهور بودند ویرحمتم حق پیوستند حضرت حاجی نعمت اله
 سه بندی است و شیخ تنها و شیخ اسمعیل و ملا خواجه کلان و میان
 حله و حضرت ملا عبد الغفور دانشمند و حاجی صالح و جماعه دیگر در
 حیات اند و از اکمل مریدان ایشان اند حضرت ملا شاه است و
 حضرت ملا خواجه بهاری و شیخ محمد لاهوری و شیخ احمد سنائی شیخ
 احمد دهلوی ختم نمودم احوال مشایخ کبار سلسله معظمه ستر که قادریه
 را به بهترین مشایخ متاخرین قدس الله اسرارهم و این فقیه تحکیس
 مثل ایشان ندیده در همه چیز و الحال نیز در واقع به ملازمت ایشان
 مشرف میشوید و بهت نامه این سلسله کیست باذکر گردن ایام بدین سبب باد

سلسله شریفه خواجههای بزرگوار قدس

اسرارهم حضرت شیخ ابو یزید لباطمی

لقب ایشان سلطان العارفین و نام طیفور بن عیسی بن آدم بن
 سه دشان است و جد ایشان کبر بوده بسعادت اسلام شرف
 شده و اصل ایشان از بطام است صاحب رشحات نوشته

نوشته که ایشان ادیبی حضرت امام جعفر صادق اند رضی الله عنه
 و صاحب تذکره الاولیاء گوید که صد و سیزده پیر را خدمت کرده
 بودند یکی از جمله آنان امام جعفر صادق بوده اند و ابو حفص و یحیی معاذ
 و عقیق یحیی را نیز دیده بودند و از مادر ایشان نقل کند که چون لقمه
 در دمان می انداختم که در آن شبه بودی بایزید در شکم من بپسید
 تا آن لقمه دفع کردی سید الطایفه حضرت جنید فرمودند که بایزید
 در میان ما چون جبرئیل است در ملائکه و از سخنان بلندی که از ایشان
 نقل میکنند شیخ الاسلام در آن باب میفرماید که هر بایزید فراوان
 دروغها بسته اند و از حضرت شیخ بایزید پرسیدند که سنت کدام است
 و فرض کدام فرموده است ترک دنیا و فرض صحبت مولا گویند روزی
 به جله رسیدند و جله هر دو کنار هم آورد و فرمودند بدین غزه نشوم که مرا
 به نیم دانک بگذرانند و من سی سال عمر خویش به نیم دانک بزمان تمام
 مرا کریم می باید نه که امت فرمودند عارف بهیچ چیز شاد نشود جز
 بوصال و فرموده اند صحبت نیکان به از کار نیک و صحبت بدان بدتر
 از کار بد نقلت که ایشان را بی از فوت بخواب دیدند و پرسیدند حال

تو چونست منم بودند مرا گفتند امی پیر چه آوردی گفتم درویشی که
 بندرگاه ملک شود از او پرسند که چه آوردی گویند چه خواهی و طریقه
 طیفوریه منسوب ایشان است و بنای این طریقه بر سر و غلبه است
 و وفات ایشان پانزدهم شعبان سال دوصد و شصت و یکم هجری
 و بقولی دوصد و سی و چهار بوده و این دو قول تاریخ وفات
 از اکثر کتب معتبره که در زمان تدویم نوشته اند نقل کرده شد و آنچه
 حضرت مولانا عبد الرحمن جامی دوصد و سی و چهار نوشته اند
 احتمال دارد از طبقه تنگ این تاریخ را نقل کرده اند خالی از بغی نباشد و قبر ایشان در
حضرت شیخ ابوالحسن خرقانی قدس سره
 نام ایشان علی بن جعفر است و خرقان موضعی است نزدیک بقرزین
 که ایشان از آنجا اند عوث روزگار خود بوده اند انتساب ایشان
 در تصوف بشیخ بایزید بسطامی است و ترتیب ایشان نیز در سلوک
 از روحانیت شیخ بایزید بسطامی است اما ولادت ایشان
 بعد از وفات شیخ بایزید بعدنی است وفات ایشان ثبیب ششم
 عاشر سال چهار صد و پست و پنج هجری بوده منسوخ شده اند

انکه هرگز با کسی صحبت مدارید که شا گوید خدا و او کوید چیز دیگر شیخ شبلی قدس سره
فرموده اند که آن خواهیم که غلام ایشان گفتند اینم خواستی است روزی با صاحب
خود گفتند که چه چیز بهتر بود گفتند شیخا هم نوگوئی فرمودند دلی که در وی همه یاد او بود
حضرت شیخ ابوعلی رودباری قدس سره

نام پدر ایشان محمد بن قاسم بن منصور است و از انبانی ملوک بوده اند و نسبت
ایشان بکبری میرسد و خال ابو عبد الله رودباری اند و مرید بواسطه سید الطائفه
حضرت شیخ حیدر بغدادی اند و فات ایشان در سال سصد و هشت و دویست و در
بوده و قبر ایشان در مصر است

حضرت شیخ ابوعلی کاتب

اصل ایشان از مصر است و با اکثری از مشایخ صحبت داشتند و مرید شیخ ابوعلی
رودباری اند ایشان فرموده اند که هرگاه مرا مشکلی میشد پیغمبر صلعم را بخواب
میدیدم و آنرا می پرسیدم و وفات ایشان در سال سصد و چهل و شش
و بقولی سه صد و پنجاه و شش هجری بوده و قبر ایشان در مصر است
حضرت شیخ ابو عثمان معمر بنی قدس سره

نام ایشان سعید بن سلام است و اصل ایشان از مغرب شاگرد ابو الحسن صالح است

مرید شیخ علی کاتب بوده اند و با یعقوب نهرجوری و حبیب مغربی و ابو عمر ذریع
صحبت داشته اند و سالها مجاور یکدیگر بوده اند شیخ الاسلام گویند که در
سی سال در مکة معظمه بود و در حرم بول نکرده جهت حرمت حریم و قات ایشان
در نیشاپور است واقع شده در سال سه صد و هفتاد و سه بحسب هی وقبره
ایشان نیست و نیشاپور است بهنو ابو عثمان جبری و ابو عثمان نصبی

حضرت شیخ ابو القاسم گرگانی رح

نام ایشان علی است و ایشانرا نسبت ارادت باطن از دو جانب است یکی
از شیخ عثمان مغربی بدو واسطه بسید الطائفة شیخ حمید بغدادی میرسد و نسبت دیگر
از شیخ حسن خرقانی بدو واسطه شیخ بایزید سلطانی می پیوندد و صاحب کشف المحجوب
در اوایل صحبت ایشان رسیده و ایشانرا قطب و مدار علیه وقت نوشته
اند با شیخ ابو سعید البوخیز قدس سره صحبت داشته اند و خان ایشان در سال چهارم و پنجاه

شیخ ابو علی مسازندی قدس سره

نام ایشان فیصل بن محمد است و فازند قریه است از مضافات طوس شیخ
الشیراز خراسان بوده اند و شاگرد استاد امام شمس سی و مرید شیخ ابو القاسم
گرگانی اند و با شیخ ابو سعید البوخیز ملاقات نموده اند و وفات ایشان

ایشان در سال چهار صد و هفتاد و هفت هجری بوده و قبر در طوس است

حضرت خواجه یوسف بن ایوب بن محمد المی

کینت ایشان ابو یعقوب و اصل ایشان از همدان است و مرید شیخ ابو طاهر

اند و از شیخ ابو اسحاق شیرازی گردنیز استفاده نموده اند و شیخ عبد الله جو

و شیخ حسن سنمائی صحبت داشته اند و چون بنجد او رفتند حضرت غوث ثقلین

را هم در ایقت و در مجلس حضرت غوث اعظم اکثر حاضر میشدند حنفی مذہب و

سلسله خواجہای بزرگوار بوده اند و ولادت ایشان در سال چهار صد و پنجاه

هجری بوده و فات و در راه مرگ سال پانصد و شصتی و پنج هجری بود

داده و قبر ایشان در مرده است ایشان چهار خلیفه بودند خواجه عبد الله بن قیو

حسن اندا قی و خواجه احمد سیوی خواجه عبد الحامی بن محمد وانی رحم الله تعالی

حضرت خواجه حسن اندا قی بر ح

کینت ایشان ابو محمد است و نام حسن بن حسین و اندا قی موصوفی است در نو

بخارا و ولادت ایشان در سال چهار صد و شصت و چند هجری و فات سال

پانصد و پنجاه و دو و قبر ایشان در بخارا بیرون دروازه کلا باد در مر

شیخ ابو بکر اسحاق کلا بادی است

حضرت خواجه احمد یسوی رح

مولد ایشان یسی است و آن شهریت مشهور از بلاد ترکستان صاحب است
و کرامات جلیه و مقامات رفیعیه بوده اند در طفلی منظور نظر باب ارسلان شده اند
که از عظمی شایخ ترک بوده اند و بشارت و بشارت حضرت سید ابی سالم
باب ارسلان ایشان از ترتیب ننوده اند و بعضی ترقیات در خدمت باب
ارسلان کرده اند اما کار را در خدمت خواجه یوسف همدانی با تمام رسانیده اند
و از کبار خلفای ایشان گشتند و سه حلقه شایخ ترک ایشانند منصور اما که
بسر باب ارسلانند و سید آقا و سلیمان آقا و حکیم آقا از خلفای ایشانند
و وفات خواجه احمد یسوی در سال ۸۵۰ قمری و شصت و دو هجری بوده و در

حضرت خواجه عبدالحق عجد والی رح

نام والده ایشان امام عبد الجلیل است و والده ایشان از اولاد ملوک روم
بوده و سه حلقه سلسله خواجهای بزرگان بزرگوار ایشان اند و انتساب خواجه
به اوالدین نقشبند قدس سره بایشان است عالم بوده اند و علوم ظاهری و باطنیه
و طریقه ایشان تمام متابعت شرع شریف و سنت آن در صلح بوده و خضر
ایشان را در جوانی بغیر زندی قبول نموده فرمودند بچویش آب چدرای را غوطه

و غوطه خورد و بدل بگو لاله الا الله محمد الرسول الله و ذکر در باب ایشان آمنت
 و چون خواجه یوسف بعد از بی بخار آمدند صحبت ایشان را در یافتند و خبر
 از خواجه یوسف پوشیدند و مرتبه ولایت ایشان چنان شد که یک وقت
 نماز کعبه میفرستند و میخوانند و می آمدند ولادت ایشان در مسجد و انت
 بقبره ایست در شش فرسنگی بخار و شو غامی ایشان نیز در اینجا است و این کلمات
 از ایشان است بنوش در دم و نظیر قدم سفر در وطن خلوت در انجمن و وفات
 ایشان در سال مایه و هفتاد و پنج واقع شد و قبر ایشان در مسجد و انت
 حضرت خواجه عارف ریلوگری قدس سره

مرید و خلیفه خواجه عبد الحالی اند مولود در سن در موضع ریلوگری است و آنرا است
 در توابع بخار و وفات ایشان در سال مایه و پانزده مجری بوده است
 حضرت خواجه محمود الخیر فغنونی رحمه الله

ایشان مرید و خلیفه خواجه عارف ریلوگری اند و ولادت ایشان در موضع
 الخیر فغنونی است و آنرا است در مضافات بخار و وفات ایشان در سال
 مایه و پانزده مجری بوده و قبر ایشان نیز در بخار است
 حضرت خواجه علی رامینی قدس سره

لقب ایشان در سلسله خواجهای بزرگوار قدت اسرار هم حضرت عسکری است
 مرید و خلیفه خواجه محمود الخیر فغنونی اند ایشانرا مقامات علیه و کرامات ظاهر
 بسیار بوده از ایشان منقولست که سیفر بودند اگر در روی زمین یکی از فرزندان
 عبد الحاقی محمد دانی بودی حسین بن منصور هرگز بر سره دار نرفتی و اینجا مراد از
 فرزندان مریدانند ولادت ایشان در راستین که تقصیر است از بخارا و قبا
 در سال مفسد دیت و یک بجری بوده مدت عمر یکصد و سی سال و قبر در خوارزم
 حضرت خواجه محمد بابا سحاسی قدس سره

مرید و خلیفه حضرت خیراند و حضرت خواجه بهاء الدین نقشبند را بفرزند
 قبول کرده اند و با صاحب می گفتند که این مردیت که بوی این گلده سیده
 زود باشد که مقتدای روزگار شود پس ردی بآئینر کلان که مرید و خلیفه
 ایشان بود کردند و فرمودند که در حق فرزندم بهاء الدین شفقت در ایض از
 و ترا بجل نگویم اگر تقصیر کنی و امیر بر پای خاستند و دست پر سینه نهادند گفتند
 که مرد نباشم اگر تقصیر کنم ولادت ایشان در شهریه سحاسی بوده است
 که از جمله دیبای راستین است و قبر ایشان نیز در اینجا است
 حضرت سید امیر کلان قدس سره

ایشان از مریدان و خلفای خواجه محمد بابا ساسی اند و ولادت ایشان در موضع
 سو خارست و وفات ایشان در وقت نماز باشد از روز پنجشنبه هشتم جمادی الاول
 سال یقصد و یقصد و در بحری بوده و قبر ایشان در موضع سو خارست
 --- حضرت خواجه نقشبند بهاء الدین قدس سره
 نام ایشان محمد بن محمد التجاری است و در تسمیه نقشبند در رساله بهائیه
 که در مقامات خواجه است می نویسند که حضرت میفرمودند من و پدر بصنعت
 کتبا بافی و نقشبندی مشغول میبودیم و همین نقل را بخط حضرت مولانا عبدالحق
 جامی قدس سره نیز نوشته یا فتم سلسله حضرت خواجهای نقشبندی
 اند ایشانرا نظر بقول از فرزندی خواجه محمد بابا ساسی است و مرید سید میر
 کمال اند و او یسی نیز بوده اند از نو حامیت خواجه عبدالحق عجد و آن
 قدس الله سره و از خدمت قثم شیخ و خلیل ابا که از مشایخ ترکستان بوده
 اند فایده ما گرفتند و غوث وقت و قبله اولیای زمان خویش بوده اند و
 خاص و عام روی بایشان داشته اند و طریقه ایشان تمام مطابق شیخ
 شریف بوده و منتهی امام اعظم رضی الله عنه داشتند و اکثر مشایخ این
 سلسله حلی بودند و طایفه از خواجه بزرگ پرسیدند که در طریقه شما جبر و خلوت

و سماع میباشند فرمودند که منی باشد پس گفتند که بنای طریقه شما بر چیست فرمودند
 که بظواهر با خلق و به باطن با حق سبحانه و تعالی پیوسته از درون شو اشناد
 و بیرون بیکانه باشی و اینچنین زیار و شش کم می بود اندر جهان پدایم
 همه جا و با همه کس در کار و بیدار نهفته چشم و دل جانب یار و گویند که حضرت
 خواجه را هرگز غلام و کینرک نمی بوده است ایشانرا از این معنی سوال کردند
 فرمودند که بندگی با خواجگی راست نیاید از ایشان پرسیدند که سلسله شما با
 میرسد فرمودند که از سلسله کسی بجای نمی رسد و پرسیدند که در باب سماع
 چه میفرمایند فرمودند که اگر نمیکنم و این کار نمیکنم و خواجه بزرگ را خوار
 و کرامات از آن بیشتر است که شمه از آن بیان توان نمود و از داله ماحده
 ایشان منقولست که میفرمودند فرزندم خواجه بیاد الدین چهار ساله بود
 که گفت این کا و ما کو ساله سعید پشانی خواهد آورد و بعد از چند ماه بمان
 کو ساله برآید گویند چون حضرت خواجه بکه سفینه رفتند در آن روز که حجاج
 قربان میکردند فرمودند ما هم یک پسر داریم او را در راه خدا قربان کردیم
 در دیشانی که در آن سفر همراه ایشان بودند آن تاریخ را نوشتند چون به
 بخت ارا رسیدند و تحقیق نمودند پسر خواجه همان روز فوت شد بودم چنانچه

و چنانچه ایشان را در ایام حیات خود تصرف بود و مهلت الحال نیز همان تصرف است
 و ولادت ایشان در محرم سال هفصد و پرتده هجری در قصر عارفان بوده و وفات در
 دوشنبه نهم ماه ذی قعدة سال هفصد و نود و یک هجری رویداده و مدت عمر
 شصت و یک سال هفتاد و سه سال بوده و قبر ایشان متصل شهر بخارا است
 در قصر عارفان خواجه بزرگوار علیه الرحمه و رحمت کرده بودند که پیش جنازه بمانند
 بیت بخوانند بیت مغلیا غم آمده در کویت و سی لثه از جمال رویت و حضرت خواجه
 را اصحاب بسیارند اهل باور انبیا کرامی مرید ایشانند اما اشهر و بیشتر و بهتر خواجه
 پارسا و خواجه علاء الدین عطار و ملا یعقوب چرخ و خواجه علاء الدین محمد بن ابی
 حضرت خواجه محمد پارسا قدس سره

نام ایشان محمد بن محمد بن محمود الحافظی البخاری است و لقب ایشان دایم غیب
 خواجه بزرگ عنایت فرموده اند از کبار اصحاب خواجه بزرگ اند در مرض اخیر
 خواجه بزرگ در غیبت ایشان با اصحاب و احباب در حق ایشان فرمودند ^{مقتضی}
 از ظهور ما و جود ما دست او را بر دو کفایتی جذب و سلوک تزیین کرده ایم اگر مشغول شود
 جهان را از نو بسازد و چون در نهم سال شصت و هفت و دو هجری بطواف یک کلام
 پیر یار ^{بنی} صلح سفر کردند به جاسادات و مشایخ و علما با کرام و از آنجا تمام شمس

می آمدند چون بکوه مطهر رسیدند ارکان حج را تمام کردند ایشانرا مرضی عارض
 شد و از آنجا متوجه مدینه شریف شدند و در ذی القعدة هجری پنجم
 بمدینه رسیدند و در پنجشنبه هجری و چهارم ماه مذکور بچهار رحمت حق پیوستند
 و شب جمعه پیش از دفن نموده و قبر ایشان در بقع کجواز قبه اسیر المؤمنین علی
 رضی الله عنه واقع است و سن شریف ایشان هجری دویست و سه سال بوده
 حضرت خواجه ابوالفضل پارسا رحمه الله

لقب ایشان برهان الدین و حافظ الدین است فرزند خواجه محمد پارسا اندوهری
 فاضل و عارف و کامل بوده اند در لغات آورده اند که پایۀ علوم شریف و بوم
 طریقت ابوالدین بزرگوار خود رسانیده بودند و در نفی وجود و بذل موجود کار از ایشان
 گذرانیده در سفر حجاز آباد خود بودند فرمودند که وقتی که والدین فوت می شدند
 بر سره بالین ایشان حاضر بودم چون حاضر شدم روی مبارک ایشانرا کشادم تا نظر
 کنم چشم گشادند و تبسم نمودند اضطراب من زیاده شد روی خود را بر کف پاک
 ایشان نهادم پای خود را بالا کشیدند و کوفات خواجه ابوالفضل پارسا در
 سال هجری صد و شصت و پنج محبوس بوده و قبر ایشان در خط پنج است
 حضرت خواجه علاء الدین عطار رح

نام ایشان محمد بن محمد البخاری است و اصل ایشان از خوارزم بوده از کبار سروران خلفا
 خواجه بزرگ اند و در ایام حیات خود تزیین بسیاری از مریدان و حواله بالبنیان کرده اند
 و سیقر نمودند که علاء الدین خیلکی بر ماسک کرده است و صبیح خواجه بزرگ در خانه
 خواجه حسن عطار فرزند خلف ایشان بوده چنانچه خدمت مولانا شیخ در موضع خود
 از حضرت خواجه اجازت قدس سره نقل کرده اند که خدمت خواجه حسن داماد حضرت
 خواجه بزرگ بوده اند قدس الله سره و وفات ایشان بعد از نماز خفتن شب چهار
 شنبه بیستم رجب سال هشتصد و دو بوده و قبر ایشان در ده تو جفایان است و قایل
 خواجه حسن عطار و شب دوشنبه عید قربان سال هشتصد و بیست و شش هجری قمری واقع شده
 و قبر در تو جفایان است

مولانا یعقوب جبرجی رح

اصل ایشان از موضع خضر است و جرج دیهی است از تهلهو که از توابع غنیم واقع
 شده فقیر در انجا رسیده و قبور اجداد ایشان در انجا است و ایشان مرید پوا
 خواجه بزرگ اند و اول بار که بخدمت شریف ایشان رسیدند فرمودند که کار
 خود کاری نیستیم اشب به پنجم اگر ترا قبول کند ما نیز قبول کنیم مولانا یعقوب جبرجی
 فرمودند که هرگز نشی سخته از ان بر من نگذشت است که ایا چه شود چون بعد از آن

ایشان رستم فرمودند قبول کردند و ایشان را بنواجه علل الدین عطار سپردند
بعد از وفات خواجه بزرگ در محبت علل الدین عطار خجسته کمال رسیدند و جامع
گشتند در علوم ظاهری و باطنی و ولادت ایشان در غنیمت است و قسیر
در موضوع ملاحظه که یکی از مؤلفان صاحب ارشادان است واقع شده
حضرت خواجه عبد القدوس سره

لقب ایشان ناصر الدین احرار است و نام پدر ایشان خواجه محمود بن شهاب الدین
است و جد ایشان بسیار بزرگ بوده اند و حضرت خواجه بهترین و کاملترین
مولانا یعقوب چرخ می اند و سلسله خواجه احراری اند و معتدای طریقت و
رهنمای حقیقت بوده اند و اهل مود و انوار و خیران ایشان را بجای بزرگ میدانستند
اند و کرامات و خوارق عادات بی نهایت، از ایشان بطهور رسیده حضرت مولانا
عبد الرحمن جامی قدس سره اصلاص و اعتقاد بسید داشته اند چنانچه بعضی
کتبها بنام ایشان تصنیف کرده اند و ایشان را بجای پیر خود میدانستند و حضرت
خواجه را هم کمال محبت و علاقه می بایست که بوده است و توبت حضرت مولانا بایشان
طلاقات کرده اند چون بار آخر حضرت خواجه مولانا عبد الرحمن جامی را دیدند
فرمودند محاسن بخند کردید ایشان در بیدارید این است را گفتند چیت پیرا میستند

سر در راه سلامت به سوی سعید کردم جادوب استگات به گویند که حضرت
خواجده احرار را مال در زاعنت بی نهایت بوده همه را در راه الهی صرف می نمود
و چون سال با خبر رسید اینار بپای ر بوده و این اندک امانت حضرت خواجده است
و در بناب حضرت مولانا فرستاده اند ابیات هنر دادن بر زنده در زیر گشت است
که زانو رفتن راه بهشت است درین هزاره فشانم دانه در عالم هند اینار خانه
ولادت ایشان در ماه رمضان سال شصت و شش هجری در قریه باستان کج
از توابع ناسکنده است بوده و ذات ایشان شب بینه بهشت و نهم سلخ ربیع الاول
سال شصت و نود و پنج افتاده مدت عمر شریف نود و سال چاه ماه کم و در ایشان در شصت
حضرت مولانا نظام خاموش روح

ایشان فاضله و کاملترین بریدان و خلفای مولانا نظام الدین خاموش اند
و از علوم ظاهری و باطنی بهره تمام داشته اند و بر جاده شریعت و سنت مستقیم بوده اند
چون برسان شریف برده اند بنید قاسم تبریزی و مولانا ابو یزید یوزانی
و شیخ زین الدین خانی و شیخ بهاء الدین عمر صحبت داشته اند حضرت مولانا عبد
الرحمن جامی قدس سره شامی در نفحات مذکور ساخته اند که روزی می گفتند
بعضی از ایشان فرق میان خواب و بیداری برمان می نمودند که در خواب و بیداری

که بعد از خواب می باشد میباید در این کیفیت شغولی ایشان در خواب و بیدار
بر یک طریق است بلکه در حالت خواب که بعضی سوانح تر قیغ میشود و در امکان
چنانست که آنچه میکنند اشارت بحال خود میکنند و فوات ایشان در آنجا
نماز پیشین روز چنانچه منعم مجادی الاحسن سال شصت و شصت و شصت بحسب بود

و قبر ایشان در خیابان هرات است

مولانا عبد الرحمن جامی قدس سره

لقب اصلی ایشان عماد الدین است و لقب مشهور لوز الدین و تخلص جامی بنام
والد ایشان احمد بن محمد دشتی بوده و دشت محلّ الیت از محلات صفانان
حنفی مذہب بوده اند و آنچه در میان عوام است که ایشان بمذہب امام شافعی
نقل کرده اند خلاف است چنانچه شخصی از خدمت مولانا بن الدین توس
از منبری پرسید فرمودند که غیر واقع مردم فراقه اند کتاب چهار مذہب حضرت
شیخ سعید خرقانی را که از مکه منظره همراه آورده بودند بمایل اخو عامل مینمودند
مثل و خصوصاً حق بعد از مس اراقة و مس اندام بنانی و غیره و حضرت مولانا
عالم عامل عارف کامل و در فنون علم ظاہری و باطنی جامع و مقبول عالم مقتدر
اہل مآورد انبر و خرمان و پشوازی زمان بود و اند و سلطان حسین غرارا کمال

را لال عقیقت و نیاز مندی بخدمت ایشان بوده و از اکل و فضل بریدان سعد الدین
 کاشغری اندر حمد اله تعالی چون بخدمت مولانا سعد الدین رسیدند فرمودند که
 شایسته بزرگوار ما افتاده و بجهت واسطه بخواه بزرگ میرسند و خواه محمد پارسا را
 در حرسان ایام طفولیت ملازمت کرده بودند و حضرت خواجه پاره سبزه
 بایشان عنایت نمودند و خواه احرار قدس الله سره ایشانرا کمال تعظیم و احترام
 می نمود چنانچه از نهایت محبت در مکاتب خود لفظ عرض داشت می نوشتند و میفرمودند
 که اقتضا در حرسان است مردم چرا بر دشمنای چراغ بجاور انهر می آیند با وجود این
 حضرت مولانا را حال بر نمیوال بود که هرگز اظهار درویشی و کرامات نمیفرمودند
 و می گفتند بر کف و کرامات اعتمادی نیست و خود را گاه در لباس عالم نشان
 و گاه در صفت شیخ و شاعری پنهان میداشتند و میفرمودند که سته حال شده
 اینطریق است اما عاشا که اندیشه و خیال ایشان پسته شو باشد هرگز در هیچ
 نفس از شغل باطنی خالی نمی بودند و در فضیلت بحری بوده اند و مراجع بحیثیت
 ایشان کم کسی گزیده نفس قدسی حق تعالی بایشان داده بود اشعار ایشان
 که بهترین شواهد است تمام مشتمل بر حقایق و معارف و بر حضرت سونان از انبیا
 هما آیتا مرتبه کمال کشش عشق و جذبه محبت غالب بوده چنانچه فرموده اند پست

لذت عشق فرودست مراد درک و بی عشق میگویم و جان میدهم از لذت و
 و گفته اند نه غم عشق از دل کس کُشد دلی به عشق در عالم سبب ادا
 مستاب از عشق بود که خود بجا نیت که آن همه حقیقت کار باریت
 اگر چه بظاهر جهالت تعلیق خاطر می بود اما از طعن این باکی نداشته اند و با
 کار جامی عشق خوابت هر سو عالمی در پی انکار ادا و محبت آن در کار خویش
 و این محبت آن بود که میفرمودند هر چند عارف کامل در اصل بعد از تحقیق بجا
 و اتصال محبوب لم یزلی در هر چه نکرده است یک چیز نپند و در هر چه آید زنجیر
 چیز بخوبی اما در ادا خراز جمیع تعلقات ترک و اجبات نموده میفرمودند که محب
 آنست که از همه چیز قطع تعلق کند و خود را در خواست محبوب کرده و محبت
 با عشق تو اوست و مانند است و هر کس با آتش سوزنده چنان ماند حس
 خواهد تو مقصود و دل خود هر کس جامی از تو ترا همین خواهد و بس
 و هیچ خواهش و مرادی بغیر از طلب الهی نداشته و میفرمودند محبت
 هست مراد هر کسی چیز در از نیکی نیست مراد غیر تو جامی نامراد را
 و همیشه در دود و ذوق می بوده اند چنانچه چند نوبت سماع میفرمودند و هر
 ادا و محبت که بکمال رسیدند می گفته رباعی خوشوقت که نیکو یاد داری

درین مخخانه از غم بسوخته از پمانه صد بار اگر میت شود عالم هست
 واقف نشود که هست عالم یانه و حضرت مولانا را فهم و طبعی که بود بالاتر
 از این نباشد و بسیار خوش خلق و خوش نظم و شکفته بودند و سطا بهی
 تطبیف می فرمودند و تصانیف ایشان چل و چار است بعد و لفظ و همه
 در عالم مشهور و معروف هیچکس را از این سخن نیست و تواند البیوة و لغات
 الانس که سخنان لطیف و نگهبانی دقیق در آن مندرج است و چشم تصانیف
 ایشان است و در مشوی یوسف و زینخا و در غزلیات دیوان اول که بهترین
 است مثل ندارد و این فقیر همیشه تصانیف نظم و نثر ایشان را مطالعه می نماید
 و از برکت آن کلام حقیقت استقام خاطر میسر باید و این کتاب را می نویسد بهر از
 تتبع و شاگردی ایشان است فصاحت و بلاغت در لوز حال حضرت مولانا
 از کلام ایشان است و یکی از علای این زمان در باب حضرت مولانا طعن و
 انگاری نمود و سخنان ناشایسته سیکفیت فقیر او را منع میکرد بعد از خون آنروز
 یکی از فضلا که عالم و عامل است بخشی او را بجزاب دید با اضطراب تمام پرسید
 اضطراب چیست گفت بد بخت رفقه بودم و سحر استم در آیم که مولانا عبدالحق
 جامی آمد و دامن مرا گرفت و نگذاشت و چون نسبت اخلاص فقیر را بخت

ایشان دانسته بودند نام فقیرا گرفت که بایشان بگوید که مولانا عبدالرحمن جان
 بگوید که مرا بگذارند و از تقصیر من در گذشتن ولادت ایشان در حجره در جام
 هست و دوم شعبان سال شصت و هفت و هجری بوده و مدت عمر شصت و هفت
 مهشتاد و یک سال و وفات ایشان بعد از حضرت خواجہ احرار سب سال
 در شصت و نود و هشت هجری پنجم ماه محرم روز جمعه در وقت اذان است
 و قبر ایشان در خیابان هرات است متصل قبر پیر خود و برداشت جنازه
 ایشان را سلطان حسین میرزا با جمیع امالی موالی خراسان نموده است
 حضرت مولانا عبدالغفور لاری قدس سره

لقب ایشان معنی الدین است و اصل ایشان از لاریان آن دیار بوده
 از اولاد سعد عباد و اندر معنی الدین که از کبار انصار و از قبیله انصار و از قبیل
 حرج است مرید کامل و بشاکر در شصت حضرت مولانا عبدالرحمن جامی اند و
 حضرت مولانا در باب ایشان منتهی موده است آنجا که فهم و دانش مر
 بود شکای نه باریست نیز رفتار عبدالغفور گاری و حضرت مولانا مرید کم سیر
 اند و منتهی مرید کامل که باشد کافیت و این اشاره به عبدالغفور
 است که کامل بوده اند و ایشان را در علوم ظاهری و باطنی قدرت کامل بود و چنانچه

و حاشیه بر شرح ملا و لغات الانس نوشته اند و حل مشکلات و لغات آنرا
نموده اند و کمال محبت و اخلاص بخدمت پیر خود داشته اند و روز وفات
حضرت مولانا قدس سره در خدمت بوده اند و وفات ایشان بعد از طلوع
آفتاب از یکشنبه پنجم شعبان سال پنجاه و دو از ده محبیری بوده و قبر ایشان
مقتل قبر حضرت مولانا در خیابان برکت است سعادت مند گردید که بعد از مردن
ایم در خدمت پر خود باشد

حضرت خواجه عبدالشہید قدس سره

نام پدای ایشان خواجه کاخواجه بن حضرت خواجه عبدالعزیز احرار است و چون
متولد شدند والد خواجه بخدمت حضرت خواجه احرار قدس سره بروند و
حضرت خواجه ایشان را دعا کرد که فرمودند که این پسر عارف خواهد شد و بکثرت
لغز حضرت خواجه بکلمات ظاهری و باطنی و مقامات عالی رسیده اند و در آن
و خوارق جلوه بسیار از ایشان بظهور پیوسته و بهیض و سستان نشانی آورده
بودند و اهل سید کمال اغراض و احترام جای آورده اکثری بر یک گشتند و طریقه
ایشان در سلوک بطریق حضرت خواجه بزرگ بوده و هر ده سال در یک
بوده و سال پنجاه و هشتاد و بیست و یک و در وقت رحلت مانده و یک رسیده

ما مرییم بانگه شسته استخوان خود را در سمرقند بگورخانه اباپی خود رسانیم و متوجه
سمرقند رشتند و بعد از رسیدن سمرقند به دهمه روز رحلت نمودند و قبر ایشان در جوار حضرت
خواجه اسرار است ط

حضرت خواجه باقی رحمته الله

ادبسی حضرت خواجه نقشبندیه و الدین و بطاهر مرید مولانا خواجه علی الیمینی اند
یکی از مریدان خواجه گفت که در وقت رحلت خواجه فرزندان ایشان را حاضر
ساخته پرسیدند که در باب این کودکان چه میفرمایند گفتند مصرع فرزند
بنده است خدا را بخش بخورد و وفات ایشان در سال هزار و دوازده و چوبی بوده
و مدت عمر شریف ایشان چهل سال و قبر در محلی است ط

ماشوم خواجه و صالح خواجه و پسر پدی قدسین همراه هم

دو همید از صفات سمرقند است و هر دو برادرانند و درین زمان مقتدای مادرین
بودند مردم آنجا را ردی ارادت بکثرت ایشان بوده ماشوم خواجه برادر کلان
دپس خور و صالح خواجه بودند و در سمرقند می بوده اند و مرید پدر خود اند و خواجه
کلان خواجه دایان مرید خواجه کلان جو یاری دایان مرید خواجه محمد
کاشانی دایان مرید مولانا محمد قاضی دایان مرید حضرت خواجه احباب

احرار قدس اسرار هم وفات نایبم خواجه روز دوشنبه ایام اول سال هزار
و چهل و شش هجری بوده و قبر در وین پیداست و صالح خواجه در پنج بوده اند
که امات و خوارق از هر دو برادر بسیار ظاهر شده وفات ایشان در ماه محرم
سال هزار و چهل و هشت هجری بوده و متبر ایشان در پنج است و مدت بقا
و هشت سال تمام شد احوال مشایخ سلسله متبر که نقشبندیه قدس الله اسرار هم
بیان احوال مشایخ سلسله شریفه حشیه قدس الله اسرار هم
و سلسله ایشان از حضرت خواجه حسن بصری بحضرت امیر
المومنین علی کرم الله وجهه علیه السلام
حضرت خواجه محمد الواحد زید قدس سره

اصل ایشان از بصره است برید حسن بصری است و شاکر دین امام اعظم اند و علی
عنهما و خرقه ارادت از ایشان پوشیده اند چون ذکر حضرت حسن بصری بعد از
صحابه رضی الله عنهم مذکور شده از مختار اهل درین سلسله نوشته شده ایشان
بس بزرگ بودند خوارق و کرامات بسیار از ایشان بظهور رسیده نقل است
که در ذی جماد از درویشان که در خدمت ایشان بودند کسکی بر آنها غلبه
کرد آذنی هلو کردند چیزی حاضر نمود خواجه روی با آسمان کردند و از حق بیخانه

و تقابل بجهت آن جماعه مدخوستان فی الحال دنیا ربای زرا از آسمان باریدند و خوا
 فرمود که همان مقدار که بخلو انقباض کند بر دایره برین چنان کردند و صلوا
 آوردند و خواه از ان تبادل نفس فرمود سبب تبادل نفس بودن است که چون
 باریدن دنیا را از کرامات ایشان بود بخوستانند که از کرامات خود خود را که خوش
 سازند که خود را اینچنان از کتب و شفقت ایشان میباشد چنانچه در ویشی در ویشی
 تشنه شد ویرا از آسمان قدحی زرد فرو گذاشتند بر آداب مرد در ویش گفت
 بعزت تو بخورم آب مگر از دست اربابی که مرا سیلی زند و شربت آب دهد و گرنه
 بکراماتم آب نیاید قاری که آب در جوف من پدیداری یعنی کرامات ظاهر
 امین از آنکه خود دفات ایشان در سال یکصد و هشتاد و هفت هجری بوده

حضرت فضیل بن عیاض رحمه الله

گفت ایشان ابوعلی است و باصل کوفه و بعضی گفته اند از خراسان از ناحیه مرو
 و بعضی گفته اند تولد ایشان در سمرقند بوده و نشو و نما در بلاد و نیز گفته اند
 که بخاری الاصل بوده اند و مرید خواججه عبد الواحد بن زید و شاکر امام عظیم
 اند رضی الله عنهما و بار ابراهیم ادهم و بشیر حافی و سفیان ثوری و داود طائی معاصر
 بودند در حقایق و معارف یگانه عصر نقل است که از وی شنیدند خود را خود را

خود را در کنار گفته نمی پرسیدند چنانچه عادت بد را نت کو دوک گفت ای پدر
 مرا دوست میداری گفت بلی گفت هذا ترا دوست میداری گفتند سبیل
 کو دوک گفت بیکدل دوست توان داشت ایشان دانستند که این سخن از کجاست
 دست بر سر اند کو دوک را بنیدار جانشند و بچی مشغول گشتند و فرموده اند کس
 که از خدا ترسد از همه چیز ترسد و نیز گفته بوده اند که چون حق تعالی بنده را
 دوست دارد و از او بسیارش دهد چون دشمن دارد دنیا را بر وی فسخ کرده و
 فرموده اند که هر که خود را قیمتی بپندارد او را از تواضع نصیبی نیست و فرموده اند اگر
 تو ایند بجای ساقی شوی که گشتی را نه چند فتنه شما کس را که عظیم نیکی بود فرموده
 اند چنانکه عجب بود که در بهشت کریند عجب تر از آنکه در دنیا خندند و فرموده اند
 در دنیا در آمدن آسان است اما پرورن آمدن و خلاص شدن دشوار فرموده اند
 چون ترا گویند هذا را دوست داری خاموش باش اگر کوئی نه کافر کردی و اگر
 کوئی دارم قتل تو بفعل دوستان نماز و فطرات ایشان در ماه محرم سال
 یکصد و هشتاد و هفت حجبری بوده و قبر ایشان در کوه معظمه در مزارع
 حضرت سلطان ابراهیم او هم رحمه الله
 کنیت ایشان ابو اسحاق و نام پدر او هم بن سلیمان بن منصور بن علی است

و ایشان از انبای ملوک اند و در اوایل حال بادشاه پنج بوده اند و در جواب
 تو بر کرده اند گویند شبی بر تخت خفته بودند نیم شب بخت خان جنبید گفتند
 کیستی گفت آشنا شتر کم کرده ام میجویم گفتند شتر بر بام چگونه بود گفت
 اینها فل تو خدا پیرا در جابه طلس بر تخت رزمیطلبی این از شتر بر بام جتن
 عجب تربت ازین سخن پتی در دل سلطان افتاد متفکر و متحیر گشتند و از دیگر
 بار غلام دادند و ارکان دولت همه بر جای خود ایستادند ناگاه مردی
 با هیبت از در وارد چنانکه هیچکس مانع او نتوانست شد تا پیش تخت سلطان
 گفتند چه میخواهی گفت درین رباط فرود می ایتم گفتند رباط نیست سر
 نیست گفت این سرای پیش از تو از که بود گفتند از پدر من گفت پیش
 از دی از که بود گفتند از پدرش گفت پیش از دی از که بود گفتند از ارضان
 همچنین چند کس را شمرده اند او گفت پس این رباط بنود که یکی می رود و دیگر
 می آید ناپدید شد سلطان تنها با منظر اب تمام از غیب او روان شدند
 گفتند تو کیستی گفت من خضرم در دل ایشان خونی عظیم پیدا شد در و در
 نهادند شنیدند که با نفی میگوید بیدار شو پیش از که بمرت پیدا کنند و
 اینچنین چند نوبت بگفت ناگاه آهویی دیدند و خود بدو مشغول گردند آهوی

آنه سخن آمد و گفت مرا بعید تو فرستاده اند تو مرا حید توانی کرد حال بر سلطان
 متغیر گشت و از جا میهای که داشتند پیر دین آمدند و ترک سلطنت نموده دولت در
 طریقت زدند و بیکه مسخره رفته بامام اعظم و سفیان ثوری و ابویوسف غسولی صحبت
 داشتند و کتب علوم از حضرت امام اعظم رضی الله عنه نمودند و حضرت امام
 ایشانرا سببه نامی نسوهند سید الطائفة حسین قدس الله سره فرمودند که
 ابراہیم ادبیم کلید علمهای این طائفة است و صحبت دار خضر علیه السلام بودند
 و خرقه ارادت از فضیل عیاض پوشیده اند در همه عمر بزرگب خود قوت نمودند
 یگانه زمان و پادشاه بر دو جهان رسید اقران بود خوارق و کرامات و بزرگ
 حضرت سلطان زیاده از آنست که در تحریری بیان در آید گویند چون داری از غیب
 فرود آمدی گفتی گویا اند لوک دنیا که بپسند که این چه کار و بار است تا از ملک خودشان
 ننگ و عار آید نقلت که وقتی که در کشتی خواستند که بنشینند و سیم نهادند و آنها را ز
 میخواستند و در کشت نماز کردند و گفتند الهی از من چیزی بخواهند در حال یک بر یک
 تمام زرشد مثنی برداشتند و بایشان دادند نقلت که روزی برب و جل نشسته
 پناه بآه خرقه مید و خند سوزن ایشان در در جل افتاد اشارت بر جل کرد و سوزن را
 مایه سر بر آوردند بر یکی را سوزنی ازین درو مانع سلطان فرمودند سوزن خود خرم

ماهی صغیفه آن سوزان را در دمان گرفته آورد و پیش حضرت سلطان نهاد فرمودند
کمترین چیزی که یافتیم بگذاشتیم ملک پنج این بود و وفات ایشان شانزدهم جمادی الاول
در سال یکصد و شصت و دو یا شصت یک هجری بوده و قبر ایشان در جبله شام است و بر دوازده
نقشه او و قول ادا صح است ط

حضرت خواجه خدیفه مرعشی رحمه الله

مرعش شهریت از توابع شام از کبار مشایخ تقدم و از میردین سلطان ابراهیم
او هم قدس الله سره فرمودند که اخلاص آنست که افعال او در ظاهر و باطن
یکسان باشد و وفات ایشان در چهاردهم ماه سنوال بوده است ط

حضرت خواجه پیر بصری رحمه الله

اصل ایشان از بصره است از اکابر وقت و میرید خواجه خدیفه مرعشی اند و صاحب
خوارق عالی و مقامات ابرجد بودند وفات ایشان بیستم ماه سنوال است

حضرت شیخ علوی دینوری رحمه الله

میرید خاص خواجه پیر بصری از اجله مشایخ وقت و صاحب علوم غایبی باطن
بودند خوارق و کرامات عجیبه از ایشان سنده چنانچه گویند از دوزیکه توله نموده اند
تمام عمر صاحب الامر بودند و در ایام طفولیت روز شیر نخوردند آنچه در تذکره الصغیا

الاصغیا و بعضی اشحات مشایخ چیت نوشته اند این است که شیخ علی دینور
 و شیخ ممشاد دینوری یکی است و شیخ ممشاد علو دینوری نمی نویسند اما از لغات
 الانس و بعضی کتب چنین مفهوم میشود که شیخ علو دینوری غیر شیخ ممشاد دینور
 است و ذکر شیخ ممشاد دینوری در سلسله سهروردیه نوشته خواهد شد

حضرت شیخ ابوالسحاق شافعی قدس الهی سره

از اقطاب دقت بوده اند و مرید شیخ علو دینوری اند رحمهما الله و وفات ایشان
 چهارم شهر ربیع الآخر است و قبر در عکه واقع است که از توابع شام است
 حضرت خواجه احمد ابدال حیتی رَحِمَ

سره حلقه سلسله حیتیانند و پسر سلطان فرسناغه اند از شهر فاج حیتی است و پسر
 آن ولایت بوده اند و مرید شیخ ابوالسحق شافعی است و نامی اند گویند چون شیخ ابو

السحاق بقصبة حیت رسیده اند خواجه دست ارادت به اسن شیخ زنده نقل است
 که روزی خواجه ابوالاحمد در سن پست سالگی همراه پدر خود سلطان فرسناغه
 بقصد شکار جانب کوه فرستند و در اثنای شکار از پدر و اتباع جدا شدند و ند
 بگوئی رسیدند که چهل روز حال الهی بر سنگی ایستاده بودند و شیخ ابوالسحاق
 شافعی نیز در میان آنجا بود حال برایشان بگشت از پسر فرود آمده در پا

شیخ ابواسحاق اقدام به سلاح برجه داشتند بگذاشتند و پشینه پوشیدیم
 بالایشان روان شدند هر چند پدر و مردم طلب کردند ایشان را نیاقتند بعد از
 چند روز خبر آوردند که با شیخ ابواسحاق اند در فلان موضع پدر ایشان حبس
 فرستاد تا بیاوردند هر چند پند دادند و بند نهادند باز قواستند آورد سود مسد
 نیفتاد گویند پدر ایشان را آغوش بود روزی فرصت یافته بآباد آمدند و
 در رابست جهنم را شکن گرفت پدر ایشان را خبر کردند بایم برآمدند و از غایت
 سنگ بزرگ پروشت که از روزنه بالایی بایم برایشان نهند روزنه فراموش
 را گرفت با سنگ کور بود سملق بایستاد چون آکالت را مشاهده نموده بود
 ایشان توبه کردند و مثال این کربانیت و خوارق عادات از ایشان نه چندان
 ظاهر شده که به تفصیل بیان توان کرد ولادت ایشان در سال دوصد و
 هجری بوده وفات در دهم جمادی الآخر سال سه صد و پنجاه و پنج رویداده و قبر ایشان
 در چیت است

حضرت خواجه محمد حشمتی قدس سره

ایشان سپهر و سرید خواجه ابوالحسن حشمتی اند و تحصیل علوم دینی و معارف
 یقینی کرده اند و در رند و در کمال بوده اند گویند در غزه سوسنات همراه محمود

محمود سلطنت در سن هفتاد سالگی بدوکاری محمود بشارت و بشارت رفته
بودند و ببرکت اقامت ایشان شیخ سومات سده وفات ایشان در غره
رجب سال چهارصد و یازده هجری بوده و قبر ایشان در جنت است
حضرت خواجه یوسف بن سیمان رح

لقب ایشان ناصر الدین است و خواهرزاده و مرید و تربیت یافته خواجه
بن خواجه ابوالاحمد حسی اندکونیند که خواجه محمد مشیره داشتند که سن او چهل
سیده بود و بجهت خدمت برادر ارادت ترویج نداشتند و بطاعت و عبادت
خدا تعالی مشغول بودند شبی خواجه محمد بزرگوار خود خواجه ابوالاحمد را در خواب
دیدند که فرمودند در ولایت شام فلان مردیت محمد سیمان نام تحصیل
کرده و صالح است خواهر خود را باو عقد کن خواجه او را طلب داشته همیشه
را باو عقد کرد و خواجه یوسف در جنت از ایشان متولد شدند و بر ایشان در آخر
عمر سکر و حیرت چنان غلبه کرده بود که گاه بودی که خادم آب و وضو بکشتی
در آشنای وضو از خود غایب می شدند و ساعتی در آن غیبت میماندند و باز
حاضر می شدند و وضو را با تمام پیرسایند وفات ایشان در چهارم ربیع الآخر
در سال چهارصد و پنجاه و نه رویداده و مدت عمر هشتاد و چهار سال بوده

و در وقت رحلت خواجہ قطب الدین مودودی پسر کلان خود را قائم مقام خود
ساختند و قبہ ایشان در حقیقت است.

حضرت خواجہ مودودی حقیقی رحم

نقیب ایشان قطب الدین است و در سن بیست سالگی تمام مشق از بابۃ
آن حفظ کرده تحصیل علوم مشغول می بودند چون بسن بیست و شش سالگی
رسیدند و الذکر کوار ایشان خواجہ یوسف وفات یافتند و بموجب وصیت
پدر تمام مقام ایشان گشتند و بمجال حمیدہ و افعال پسندیدہ موصوف
و معروف بودند و مردم آن ولایت همه در مقام ارادت و اعتقاد ایشان
اگر چه مرید پدر خود بودند لیکن بعد از وفات پدر وقتی کہ حضرت شیخ الاسلام
احمد جام بہرات رسیدند و قضیہ کہ در میان خواجہ مودودی و حضرت شیخ
جام گذشتہ در نفحات الانس کورست و چون خواجہ مودودی التماس
ترتیب و اخلاص خویش بخدمت ایشان نمودند حضرت شیخ احمد جام دست
ایشان را گرفتند و بر کنار چار بالاش خود بنشانند و دستہ بار فرمودند بشرط
علم بشرط علم دستہ روز بخدمت حضرت شیخ جام بودند و فایدہ نا حاصل
نمودہ و سلسلہ حشیہ از خواجہ مودودی بخدمت شیخ جام نیز میرسد وفات

وفات ایشان در غره جب در سال پانصد و هفت و هفت هجری بوده و قبر ایشان
بیشتر در غره بزرگ حجت است ط

حضرت خواجه احمد بن مودود حشتی رح

بسیار بزرگ و قطب وقت بودند و مرید پر خویش در علوم فقهی و باطنی
قدرت تمام داشته اند حضرت رسالت پناه صلعم را در واقعه دیدند که فرمودند
ای احمد اگر تو شقاق ماینشی ما شقاق تو ایم چون ببادا شدند یار وفات
اختیار کرده بروشی که کسی ایشان را شناسد بزیارت حرمین الشرفین
متوجه شدند چون از شریط حج فارغ شدند بمیدینه منوره رسیدند و شش ماه
مجاورت کردند گویند که مد اومت ایشان بر مجاوران آن حرم کران آمدند
که ایشان را بیز بجانند از روضه شریفه آواز آمد که بر بجا آیند این را که یکی ایشان را
ماست چنانچه همه حاضران شنیدند و بعد از مراجعت بمغاده آمده در خانقاه
شیخ شهاب الدین سهروردی نشسته بودند و شیخ ایشان را تعظیم و احترام
بسیار کردند و لاوت ایشان در سال پانصد و هفت و هفت هجری بوده و
در سال پانصد و هفتاد و هفت رویداده و قبر ایشان در حجت است
حضرت شاه سمنجان رحمه الله

لقب ایشان رکن الدین است و نام محمود و اصل ایشان از دهنه سنجان
 خواجه بوده و مرید خواجه بود و چشتی اند و شاه نقیبی است که خواجه بود و
 عنایت فرموده اند گویند در مدتی که بچشت اقامت و زریزند نقض طهارت
 در آنجا نکردند و چون احتیاج می شد از چشت بیرون رفته طهارت می نمودند
 و میفرمودند که اینجا جای ادب است و فایده ایشان در سال با پند و نود
 و هفت مجسمه می بوده است

حضرت خواجه حاجی شریف زندانی رح

مرید خواجه بود و چشتی اند و سلسله خواجه معین الدین چشتی از جانب ایشان
 بخواجه بود و چشتی میرسد نقل است که شخصی سلطان بنجرالعباد و وفات
 بخواب دید پرسیدند که خدا تعالی با تو چه کرد گفت مرا فرمان شده بود
 که فرشتگان عذاب بدوزخ ببرند و در همین اثنا فرمان رسید که فلان
 را در درشتی سعادت ملازمت حاجی شریف زندانی را در یافته بود از بزرگت
 آن بسیار زدیم و وفات ایشان در ششم رجب است

حضرت شیخ عثمان مارونی قدس سره

ایشان مرید حاجی شریف زندانی اند قطب وقت و یکانه عصر بوده اند و صحبت

و بصحبت بسیاری از اکابر و بزرگان رسیده اند و از حضرت خواجه معین الدین چندی منقول است
 که روزی شیخ عثمان مارونی در ایام سیاحت بجای رسیدند که مسکن مغان بود و در آنجا
 التکده بود که روزی پست ابراهیم در آنجا می آمدند و تش آن هرگز نمی برد از شیخ
 پرسیدند که پرسیدن این تش چه فائده دارد چرا صد انرا نمی پرستی که تش مخلوق است
 جواب داد که در کیش ما تش را بسیار بزرگ داشتند شیخ فرمودند که توانی دست بیا
 خود را در تش اندازی جواب داد که خاصیت آن موافق است که قدرت باشد که
 نزدیک آن تواند رفت حضرت شیخ طفلی که در کنارش بود گرفتند و بسم الله الرحمن الرحیم
 فلما یا مارکونی بر او سلام علی ابراهیم گفتند در تش در آمدند و چهار ساعت در میان
 مانده بر آمدند چنانچه بخرقه ایشان و جامه آن طفل آستین ز رسیده بود و از مشاهده این که آن
 جمیع مغان بر قدم شیخ سر نهادند و بپوشیدند اسلام شریف شدند و آن پدر و پسر
 از جمله ادیبانی گشتند و هم حضرت خواجه معین الدین منبر موده اند که شیخ عثمان فرمود
 میفرمودند که حق سبحانه و تعالی را دوستمانند که اگر یک ساعت در دنیا از او محروم مانند
 نابود کردند و هم شیخ فرموده اند که در هر که این سه حضرت باشد تحقیق بدانکه حقیقتاً
 او را دوست دارد سخاوت چون سخاوت دریا شققت چون شققت آفتاب تو خیر
 چون تواضع زمین و وفات ایشان در شانزدهم ماه شوال است و قبر در که معظیه است

حضرت خواجہ معین الدین چشتی رحمہ اللہ

مولود اصل ایشان سچستان است و نشو و نما در دیار زمستان نام پدر بزرگوار ایشان
 خواجہ غیاث الدین حسن است که از سادات حسینی بوده اند مرید شیخ عثمان مارونی
 بوده اند و در بندرستان سلسلہ شریفہ حضرت چشتیہ ایشانند قدس اللہ تعالیٰ
 و شیخ عثمان مارونی میفرمودند کہ معین الدین با محبوب خدمت و مراعاتت بر سرید
 او قطب وقت و صاحب تصرف و نیز انوار معرفت و شرف القلوب و زین
 مشایخ اہل قدم و اولیای اکمل بوده اند اہل بندرادی ارادت بخدمت ایشان
 بوده و در جمیع علوم غلابری و باطنی بیکانہ زمان بوده اند کہ امات و خوارق عادت
 عجیب و غریب کہ از ایشان بظہور آمدہ زیادہ از حد و پائنت گویند کہ چون حقیقتاً
 ایشان را توفیق تو بہ کہ است فرمود اہلک و اسباب خود را صرف در ویان
 نموده متوجہ سمرقند و بخارا شدند و در اینجا حفظ قرآن مجید و کتب علوم نموده اند و از
 بطن عراق عرب عزیمت کردند چون بقصبہ مارون کہ از لواحقیشا پور است
 رسیدند حضرت شیخ عثمان مارونی را ملازمت نموده اند و پست سال در خدمت
 شیخ بودند و حضرت خواجہ در سیاحتی اکثری از مشایخ کبار دریافتہ اند چنانچہ بصحبت
 حضرت غوث الثقلین رضی اللہ عنہ در حیلان رسیدہ و چنانچہ و ہفت روز با ایشان

ایشان بوده انواع فواید بوده اند و شیخ الدین کبری را در سنجی و خواجه یوسف
 همدانی را در همدان و شیخ ابوسعید تبریزی را در تبریز و شیخ حسین رنجانی را در لاهور
 دیده اند و از پنج پلایه پراگنده و از آنجا بدلی و از بدلی با جمیع رفته متوطن شده اند و جمع
 کثری از کفار بیکت قدم ایشان بشرف اسلام شرف شدند و جماعه که مسلمان
 نشده بودند فتوح دینار بیکت خدمت ایشان میفرستادند و هنوز گفتار یک در آن کوه
 اندر زیارت ایشان می آیند و ببلغیا بجا در آن روضه منوره میگذرانند و لاوت
 حضرت خواجه در سال پانصد و سی و هفت وفات ایشان روز دوشنبه ششم
 ماه رجب سال شصت و سی و سه هجری بوده و در ایام سلیم ذی الحجه سال مذکور
 و قول اول اصحاب و بعد از حلق بر پاشی حضرت خواجه نوشته یافتند که
 حبیب القدمات فی حب الله و عس الشیخ من اشیاء نافع هندوستان در ششم
 رجب میگذرد در همین ماه از اطراف و جوانب مسلمان و کافر خواص و عوام از راه کوه
 دور جمع و کثری که عدد آن از هزاران پیش است هر سال بروضه ستر که برپا
 رفته حاضر میشوند مدت عمر شریف یکصد و چهار سال و قبر حضرت خواجه در درار
 الاسلام اجیر است و این فقیر چندین مرتبه زیارت آن روضه منوره مشرف
 گشته و اجیر شهریت پر فیض و پر نور و خوش آب و هوا متصل تالابی عظیم که

که پیچوریای محیط است و نام آن سکر نال نهاده اند واقع شد و ولادت این
 فقیر در خطه اجیر بالای سکر نال رویداده و در پنج صفر نصف شب دوشنبه سال
 یکم از و پست و چهارم عجمی چون در خانه والد ماجد فقیر متحصن شده بود و پسر
 نمی گشت و سن مبارک آنحضرت به بت و چهار سالگی رسیده بود و از روی عقیده
 و احوال که آنحضرت نسبت بحضرت خود چه داشتند بهر اران نذر و نیاز در خواست
 پند و نود و بهر کت ایشان حق تعالی این کمترین بنده خود را بوجود آورد و سید
 که توفیق نیکوکاری و رضاسندی خود و دوستان خود نصیب گردانده امین باریست
حضرت شیخ حمید الدین الصوفی السعدی الناکوری رحم
 کت ایشان ابوالاحمد است و لقب سلطان التارکین است و ناگور شهرت از
 شهرهای هندستان و سلطان التارکین از خلفای حضرت خواجه معین الدین
 اند در تجرید و تفرید و یکانه عصر و از متقدمان مشایخ هند جامع میان علوم ظاهر
 و باطنی و صاحب کرامات و مقامات علییه بوده اند ایشانرا باباشیخ بهاد الدین
 ذکریابی ملتان در باب فقر و غنا و رسالت پسند واقع شده در ناگور و طناب
 زمین احیای داشته اند از اهدت مبارک خود زرعیت میگرداند و قوت عیال
 میباختند و فات ایشان در پست و نهم پریم و الاخر سال ششصد و هفتاد

دعوت اوست چندی بوده و قسره در قصبه ناکور است

حضرت خواجه قطب الدین اوشی کاکی رح

نام ایشان غیاث الدین احمد بن موسی و مولد و اصل ایشان از دانش فرغانه است
و آن قصبه ایت از توابع اند جان و کاکی از آن جهت گویند که چون در دینی مومن
شده اند و فتوح از کسی قبول نمایند و خود همیشه مستغرق می بودند و بر فرزندان
ایشان بعبادت میگذشت و آنها از آن بقالی که در همسایه ایشان بود بعد از
یافتن اجزای قرض نموده اوقات گذار خود می نمودند و روزی زن آن بقال گفت
اگر من در همسایگی شما نمی بودم کار شما بملالت میرسید این سخن بطبع ایشان
گرازان آمد عهد کردند که از قرض نگیرند و روزی این قضیه را بعضی خواجه رسانید
فرمودند که هرگز من از کسی قرض نگیرم و در وقت حاجت بطاقتی که در بجهت
دست از تحت بقدر حاجت نان بخت بردارند و صرف خود کنند و بپز که خواهند
بدین بعد از آن هرگاه که میخواهند از آن طاق نان بیکر کنند و این نان را کاکه گویند
نقلت که حضرت قطب الدین یکم ساله بودند که پدر ایشان وفات یافت
و خضر علیه السلام ایشان را پیش از ابو نصر سپردند که تعلیم علوم ظاهری و باطنی
نماید چون حضرت خواجه معین الدین چشتی بادشاهی رسیدند در آنجا بخدمت

خواجہ معین الدین مرید شدند و حضرت خواجہ اکمال شفقت و عنایت در باره ایشان
 بود و صحبت دار خضر علیہ السلام بود و قطب زمان و یگانه دوران و جامع فضل
 و فضایل صوری و معنوی و صاحب خوارق و کرامات عالیہ بودند و گویند کہ در
 بستہ سالکی پیش از آنکہ مرید شوند بحضرت خواجہ بیاخت و بنجامت اشتغال
 و سیاحت بسیار کردند و نقل آنچون بعباده رسیدند صحبت شیخ شهاب الدین در
 راه دریافتند و چون کمال اشتیاق و اخلاص بخدمت شیخ کہ پیر ایشان باشند
 از آنجا سعادت نمود و بطرف هندوستان آمدند و چون ببلقان رسیدند بایشیخ بنیاد نهادند
 و گریختانی قدس سرہ ملاقات نمودند و در ملت آن حضرت شیخ فرید شکر کنج رستم
 بخدمت ایشان رسیدند و مرید شدند و چون بمبلی رسیدند غرض بخدمت بپر خود
 کہ در جمیر تشریف داشتند نوشتند کہ اگر حکم شود بلازم برسم خواجہ معین الدین
 در جواب نوشتند کہ اگر چه در ظاهر بعد است اما در باطن قربت تمام بخا باید بود و بعد
 چند روزی در دہلی توقف نموده باز با جمیر سعادت کردند و چون خواجہ قطب الدین
 سہراہ گشتند کہ با جمیر بروند مردم دہلی از فراق و جدائی ایشان بغریہ آمدند و چون
 حضرت خواجہ اینخی را شہادہ نموده خواجہ قطب الدین را فرمودند کہ شہراہ را بخواہ
 تو کہ آشتیم در دہلی بایش کہ دہلای مردم از جدائی تو آزرده میشوند ایشان را بفرمود

بفرموده حضرت خواجه بشیر رحمت نمودند حضرت خواجه قطب الدین اکثر سماع
 فرمودند و در سلسله چشمتیه سماع شتارین است و در بعضی ممنوع مثل سلسله بشیر که
 قادرید و سید الطائفه نیز سماع نمی فرمودند و بعضی از اکابر کرده چنانچه شیخ
 الاسلام گفته اند که ذوالنون مصری و شیخ شبلی و حارث لوزئی در ارج همه سماع
 رحمت نموده نقل است از سلطان المشایخ که در فائده شیخ سبستانی مجلس
 سماع بود و در ایشان صاحب حال و اهل کمال حاضر بودند درین اثنا و قوال این
 بیت را که از حضرت شیخ احمد جام است خواند بیت کشمکان خیرتسیم را از ایشان
 از غیب جانی دیگر است: خواجه قطب الدین را حال متغیر شد و از هوش رفتند
 مشایخانی که در آن مجلس حاضر بودند از آنجمله قاضی حمید الدین ناگوری و شیخ
 بدر الدین غزنوی ایشانرا بخانه آوردند و قوالان همان بیت را تکرار میکردند و
 حضرت خواجه سماع میفرمودند چنانچه شبانروز همین حال داشتند تا حال بر
 ایشان در کون گشت و روز دوشنبه چهاردهم ربیع الاول سال شصت و سی و هشت
 حضرت شیخ فرید گنج شکر قدس سره

نام ایشان مسعود بن والدین محمود است و از اولاد حضرت امیر المومنین عمر خطاب
 است رضی الله عنه از جانب پدر و مادر ایشان دختر مولانا و حید الدین خجندی

است در کمال عصمت و عفت و صاحب کرامت اند و حضرت شیخ ضایع الدین ^{الطهرانی}
 در صفت و سرّ و صفات میفرمودند و سرید و خلیفه حضرت خواجہ قطب الدین بختیار اند
 که گنج شکر از آن گویند که حضرت شیخ را هفت روز گذشته بود که افطار نکرده بودند
 و ضعف بر ایشان غالب شد بخدمت پیر خود روانه شدند در اثناء راه از بعضی
 ایشان بلندید چنانچه بر زمین افتادند و درین مبارک ایشان پاره گل درآمد
 و تمام شکر شد از اینجابر خاسته بخدمت پیر خود رفتند و خواجہ فرمودند فرید
 محلی که بهشت رسید حق تعالی وجود ترا گنج شکر گردانیده است همواره شیین
 خواهی بود چون از خدمت پیر خود بیرون آمدند هر کس که ایشان را میدید گنج شکر
 می گفت ایشان بخدمت حضرت خواجہ معین الدین چشتی نیز رسیده بودند
 حضرت خواجہ معین الدین در باب ایشان فرموده اند که بختیار شاهانه
 عظیم را بقیه آورده است که حشر بیده الهی ایشان نگرد و این ششی است
 که اما خانه در ایشان را منور سازد و قطب و غوث وقت بوده اند و ^{حق} خواجہ
 عالیه از ایشان بسیار بوده و بطهور رسیده و آنقدر کرامات از ایشان ^{الطهور}
 آمده که درین سلسله از کسی کم آمده باشد و حضرت خواجہ قطب الدین را
 کمال عنایت وهربانی با ایشان بود چنانچه گویند فاجات حضرت خواجہ نزدیک

نزدیک رسید ایشان را از آنسی که در نواحی حصار است طلبه اشتند و وصیت
 نمودند که جانشین ایشان باشند بعد از وفات پیر خود در قصبه اوجوین که نزدیک
 دیالپور و از توابع ملتان است اقامت وزیدند و جمع کثری از بزرگت مقدم شریف
 ایشان بغیض رسیدند و حضرت شیخ فرید بصحبت بسیاری از شاگردان رسیدند
 یکی از آن جمله شیخ سیاه الدین دیکمای ملتانى اند و شهرت بعد از آنکه حضرت شیخ
 ریاضت و عبادت را کمال رسانیده اند روزی شش سوره اند که هر چه خدا کند میشود
 و باقی آواز داد که هر چه فرید میگوید و فقیر و فاقه بر ایشان و اهل ایشان را
 چنان غالب بود که روزی یکی از حرهای ایشان بخدمت آمد و گفت که فلان پیر
 شما سبب کسنگی معوضن هلاکت رسیده است شیخ فرموده که بنده سوره چه کند اگر
 تقدیر حق در رسیده از جهان نمونند رسی در پای او بندید و بیرون افکنید و هم
 شیخ فرمودند که چون فقیر جامه پوشد چنان پندارد که کفن می پوشد و لاوت ایشان
 در قصبه که در آن که از توابع ملتان است بوده وفات ایشان روز سه شنبه پنجم
 ماه محرم سال شصده و شصت و چهارم هجری رویداده و مدت عمر نود و پنج سال و قبه
 در پش است باین ملتان و لاهور بزار و تبرک

حضرت شیخ نظام الدین اولیا رحمته اله

نام ایشان محمد بن احمد بن دانیال بدآونی است و بدآونی منصبه الیت از مضائق
 بسبیل و لقب ایشان سلطان الشایخ از جانب الهی است و سریر و خلیفه شیخ
 فرید الدین گنج شکر اند و حضرت سلطان الشایخ کامل و قائل بوده اند و جمیع
 علوم را بکمال داشتند از شایخ کبار در هند و ستان ناند اردو عالمی قرار بوده اند
 و سلاطین وقت را با خواص و عوام روی ارادت بخدمت ایشان بوده و هر
 کس اعزاز و اکرام ایشان را واجب ملازم میشدند و در دربار سلطنت و
 اقامت فرموده تعلیم میدادند و ترتیب ایشان اشتغال داشتند و خلاق و
 کرامات زیاده از شمار خلق از ایشان مشاهده میشود و گویند وقتی تجدید و حضور
 بودند خواستند که محاسن مبارک ایشان را بکشایند در طاق بود کسی نبود که شایسته
 را بدست ایشان رساندند از طاق بخت و خود را بدست ایشان رسانیدند
 و حضرت سلطان الشایخ همه مجلس و عطا و وجد و سماع می فرمودند و قوالان
 خواندند و خود برخاسته سماع می نمودند و اگر کسی را میدیدند که بتقلید هم سماع میکند
 بجهت ادب سماع می ایستادند و تعظیم می نموده اند نقل است که شخصی را بران
 ادکم شده بود نزد سلطان جویانده عرض نمود منم نمودند و حلوا بروح پاک حضرت
 گنج شکر فاخته به آن شخص نزد حلوا بردار ز رفته قدری حلوا آورد و در کاغذ پیچیده

پیچیده چون کاغذ کشوده برات او پیش بود نقل است که پیش از سال بچهل روز
 چنری خورون ترک کردند و با اقبال فرمودند آنچه در اینارست همه را ایتار کن که
 که جبه نمائند ولادت ایشان در مقصد مدون است سال سی و شش هجری
 وفات چاشت روز چهارشنبه نهم ماه ربیع الآخر سال بمقصد و هفت و پنج
 رویداده و مدت عمر شریف ایشان نو و چهار سال و نماز جاریه ایشانرا
 شیخ رکن الدین ابو الفتح بن صدر الدین عارف گذارده و فرمود که از سلطان بخوا
 همین نماز آمده بودم و قبر ایشان در دلی نو بموضع است که در آن سکونت
 داشتند و این فقیر چندین بار زیارت آن روضه منوره رسیده و هر روز چنان
 خلق ابنوه زیارت ایشان جمع میشوند و آثار فیض ازان مکان بهتر که ظاهر است
 و الحال نذر دنیا بسیار بر روضه شریف ایشان میرسد و در سال کیاروس
 ایشان میشود و قوالان میخوانند صحبت و مجلس عظیم برایت اکثری از مشایخ
 سلسله ایشان جمع میشوند و این جماع و وجد میکنند و حضرت سلطان المشایخ
 را اگر چه بریدن بسیار اند اما چهار مرید فاضل و کامل مشهور و معروفند این
 امیر حسن و دوشیخ نصیر الدین چراغ دلی و شیخ برهان الدین غنی و شیخ حسن دلی
 حضرت امیر حسن و دلی ۱۷

از امر آزاد نامی هزاره لاچین اند و ترک بوده اند از ترکان نواحی بلخ مولدین
 موسی آباد است که مشهور به پشایی است از توابع تسبیل است جامع انواع
 علوم و تمام صنایع بوده اند مرید و معشوق و نفس نا طبقه و منظور نظر سلطان
 المشایخ اند گویند که میر از پسر خود التماس نمودند که خسر و نام بادشاهان است
 دین درویشم مرا نام دیگر بایستد فرمودند که اگر در از برای تو نامی التماس
 خواهم نمود روز دیگر چون میر بخدمت ایشان آمدند فرمودند که با چنین بنودند که روز
 قیامت ترا محمد کاسه یس خواهند گفت سلطان المشایخ را کال غایت و همراه
 نسبت میر بوده و از جمیع مردان خود زیاده میخواستند و میفرمودند که روز قیامت
 از هر کس خواهند پرسید که چه آوردی از من پرسند خواهم گفت که نوز سینه
 این ترک الله و میر را نوز سینه بخرت بود که پیراهن مبارک ایشان نزدیک سینه
 همیشه سوخته بود گویند میر چهل سال صایم الدهر بوده اند و همراه سلطان المشایخ
 بطریق طی ارض حج گذارده بودند و سلطان المشایخ در باب میر خسر موده اند
 بیت این خسر و مات ناصر خسر و نیست و نیز که خدای ناصر خسر و مات
 گویند که تصایف میر از نظم و شرف و نه است و اشعار میر انچه مشهور است از
 پنج لک کم و از چهار لک زیاده است و ای تصایف هندی و از برکت آب بن

دین مبارک سلطان المشایخ این قدرت طبع و شیرین سخنی حقیقتی بایشان
بود و در شعر جهان قادر بودند که سطرع انوار را که در جواب سخن سهر است در دوخته
تمام کرده اند و در شمار ایشان یکی نباشد که کم کسی بآن خوبی گفته باشد و اینست
از یک بهای ایشانست زلفت زهره و جانت خور نیز عاشقان است
چیزی نمیتوان گفت رویتو در میان است و مضمونهای تازه عالی در شمارت
است که اگر سهر را جمع کند از تصایف بعضی زیاده میشود و همین طور در تمام زبان
مفون علم هندی پیشل بوده اند و بجامعیت ایشان کم کسی گذشته چون پیشل
بسماع و نغمه کمال ذوق بوده روش قوای که الحالی در هندستان مشهور است
دیش از آن بود اختراع نمودند و خود بخوانند و سلطان المشایخ سماع میفرمودند
است که چون شیخ سعدی بهند وستان آند در دلی میر ملاقات نمودند و کتب با
میر بودند میر یکدرم بخدمت شیخ آوردند و گفتند آنچه از مال دنیا داریم نیست هر چه
درمانند بهیاسازیم شیخ فرمودند روغن چه را بخر که آتش با تو صحبت داریم گویند
که میر را بخدمت سهر خود اخلاص و محبت بر بسته بود که بالاتر از آن نباشد چنانچه
نقل است که در وی شیخ بخدمت سلطان المشایخ بجهت گدائی رفت فرمودند
که باش چیزی حاضر نداریم امر از آنچه فرستاده آید تو خواهیم داد چون در آن روز

فتوح رسید فرمودند که در این چنین چند روز گذشت فتوح از جای نرسید کفش
 مبارک خود را بآن درویش دادند و او نیز با اعتقاد تمام گرفته از شهر بدلی روان شد در
 آثار حضرت امیر خسرو که با پادشاه عصر بجای رفته بودند و از اینجا بدلی می آمدند
 دو چار شدند میرزاان درویش پرسیدند که از سلطان الشانچ خبر داری گفت
 بصحت و عافیت اند فرمودند که نشانی از ایشان داری گفت کفش مبارک خود را
 بمن داده اند گفتند می فروشی گفت بلی پنج لک روپیه در سلسله قصیده که سلطان
 محمد بایشان داده بود همه را بدان درویش دادند و کفش پیر خود را گرفته بر سر
 بخدمت سلطان الشانچ رسیدند سلطان فرمودند ای خسرو از آن خرید
 چون سلطان الشانچ بر حمت حق پیوستند میردو بدلی حاضر بودند و مردم از ایشان
 این قصه را پوشید می داشتند چون بدلی رسیدند و این قضیه ناگزیررا شنیدند سر
 خود را تراشیدند و روی خود را سیاه نمودند و مقابل قبر پیر خود آمده ایستادند و
 گفتند سبحان الله آفتابی در زیر زمین و خسر و زنده بر روی آن این را گفته
 سر را بر قبر ایشان زدند و پیروش افشاندند تا شش ماه بعد از ایشان
 همیشه در غم و اندوه بودند تا باینجا روز چهارشنبه هژدهم ثوال در سال هفتصد
 و بیست و پنج هجری رحلت نمودند و قبر ایشان پایان قبر پیر ایشان است

حضرت شیخ نصیر الدین جبرائیل دہلی رح

نام ایشان محمود و اصل ایشان از شهر اوده است و از اکمل خلفای دیرمدان
سلطان الشایخ نظام الدین اولیا اند و در سن بیست و پنج سالگی ترک تجرید
اجتناب نمود و دریا صفتی عظیم سیکشیدند و در چهل سالگی بخدمت سلطان الشایخ
رسیدند و حضرت شیخ را کمال محبت و اتحاد با ایشان بوده و آنقدر خوارق و
کراماتیکه از ایشان بظهور رسیده از هیچ یک از مریدان سلطان الشایخ ظاهرتر
یا وجود آنکه درین سلسله سماع و وجد سیکردند اما شیخ نصیر الدین سماع بیغیر نمودند و
میگفتند که خلاف سنت است و حضرت شیخ نظام اندیش اولیای این سخن پخته
آمد و میفرمودند راست میگوید نقل است که قلندری یازده رخم بود و مبارک
ایشان از او ایشان در استغراقی که بودند از آن باز نیامدند و خون مبارک
ایشان از ناف و دامن روان شد چون مریدان را از خیال خبر شد آمده قلندر را
گرفتند خواستند که ایندکنه فرمودند که هیچکس مرا حرم او نبرد و وسیله با و
العام دادند که مبادا در وقت کار دزدان آزاری بدور رسیده باشد و بعد
از آن این قضیه سه سال وفات ایشان در شیردیم رمضان وقت شش
سال مفسد شجاع و هفت هجری رویداده و قبش ایشان در پیرون دہلی نواست

و این خیره بد بخار رسید سید محمد کیو در از خلفای ایشان اند

حضرت شیخ برهان الدین غریب رح

از نزدیکان سلطان الشانچ اند و حضرت شیخ ایشان را بطرف برهان پور و
دولت آباد بجهت پرداخت اراج اسلام و ارشاد ساکنان آنجا و فرستادند و شیخ
حسن و ملوئی را با بعضی از نزدیکان خود بایشان همراه کردند و از هر کس قدم
ایشان اکثری از آن جماعه بشرف اسلام شرف گشته سرید و معتقد گشتند
و اخلاص ادب ایشان به پیغمبر خود بر وجه بود که تا بوقت وفات هرگز پشت
بجانب موضع غیبت پور که توطن سلطان الشانچ بود نگردیده بودند و تا
و بقیه ایشان در دولت آباد دکن است و این خیره با بخار رسید
حضرت شیخ عجب المقدوس کنکوی رح

از مشایخ زندگان حضرت امام اعظم اند رضی الله تعالی عنه مرید شیخ محمد بن شیخ
عارف بن شیخ احمد عجمی و صاحب علم ظاهر و باطن و وجد و سماع بود
و از روحانیت شیخ احمد عجمی نیز ترتیب یافته اند و شیخ را اولاد بسیار شد
همه پسران عالم و کامل گشتند خصوصاً شیخ زین که در درویشی قدم قدم
در اند خود می نهادند کرامات زیاده از حد و نهایت از ایشان بطور چوخته

پوسته و قامت ایشان در سال سهند و چهل و پنج هجری بوده و فخر کنگوی است که از نواب ^{است} علی

حضرت شیخ جلال تہانیر بری مقدس ستره

از جانب پدر و مادر فاروقی بوده اند و اصل ایشان از بلخ است و نام پدر ایشان ^{حضرت} قاسم محمود در سن هفت سالگی قرائت حفظ کرده و در مہدہ سالکی اکثر علوم را تحصیل نموده پس می گفتند و فتوی می نوشتند و مرید شیخ عبد القدوس کنگوی اند و ایشان مرید شیخ محمد عارف و ایشان مرید پدر خود عارف احمد عبد الحی و ایشان مرید پدر خود شیخ احمد عبد الحی و ایشان مرید شیخ جلال یانی پی و ایشان مرید شیخ شمس الدین ترک یانی پی و ایشان مرید علی صابر و ایشان مرید شیخ فرید الدین گنج شکر قدس ^{اللہ} اردو اجہم گویند در ادب و اہل حال و ذری شخص غری با و از خوش میخیزد چون او را ^{بگویند} شیخ جلال رسید پھوش شدہ از بام افتادند و مانند کبوتر نیم بسمل می پیچید و می غلطیدند ^{بعد} از مدتی بحال آمدہ درین طریقہ درآمدند ایشانرا کرامات و خوارق عادات علیہ ^و نمودہ و استغراق ایشان بمرتبہ بود کہ چون وقت نماز میر رسید مریدان اللہ اکبر اللہ اکبر میگفتند تا از استغراق بحال آمدہ نماز مشغول میشدند اکثر و جود و سماع میفرمودند و در قصبہ تہانیر متوطن بودند و از شاہ متاخرین در سلسلہ چشتیہ از ایشان بزرگتری نبودہ گویند کہ کمی از مریدان شیخ جلال چندین سال خدمت ایشان

کرد و هیچ واروی برو ظاهر نشد روزی شیخ سخن میگفت در خاطر او گذشت
 که در زمان سابق شیخ نجم الدین کبروی چنان بود که بر سر که نظر میکردند بر تبه
 ولایت میرسید و هر روزی بخین کس نیت شیخ بر سر او مطلع شد و بجا بخت او نیز بدیدند
 فرمودند که امروز هم چنین مردم هستند که بیک نگاه ایشان بر تبه ولایت حاصل شود
 درین آثار انگریز و آنچه افتاد و بر تبه اعلی رسید و در اندک مدتی رحلت نمود شیخ
 شرمودند که هر کسی آتاب برداشت این کازیت و فات شیخ در روز جمعه است
 و پنجم ذی الحجه سال نهصد و هشتاد و نه هجری بوده و مدت عمر شریف او دویست و
 سال و قبرا ایشان دو تنانیر است تمام شد ذکر شاخ سلسله شریفه چشیده قدس سران
 بیان سلسله متبر که کبرویه که منسوب است بحضرت شیخ نجم الدین
 کبری قدس الله تعالی بسمه
 حضرت شیخ ابوبکر بن عبد الله بن حاج رحمه الله
 اصل ایشان از طوس است و مرید عبد القاسم کرکانی اند و ذکر نسبت ارادت
 شیخ ابو القاسم کرکانی در ذکرها جای بزرگوار نوشته شده و سلسله کبرویه سلسله
 خواجهای بزرگوار شیخ ابو القاسم میباشود و شیخ ابوبکر بن حاج با ابوبکر دینوری
 صحبت داشته اند و از شیخ ابوبکر پیروی میکنند که دیدار مطلوب را بچه توان دید گفتند

گفتند بیدیه صدق در آینه طلب

حضرت شیخ احمد غنیمت الی رحمتہ اللہ

اصل ایشان از طوس است و مرید شیخ ابوبکر ساج اند و برادر حجة الاسلام
امام محمد غنیمت الی رحمتہ اللہ عالم بوده اند در علم ظاهر و باطن و وفات ایشان در
سال پانصد و هفده هجری واقع شده و قبر ایشان در قزوین است

حضرت شیخ ابوالنجیب رحمت اللہ

نام ایشان عبد الغفار است و لقب ضیاء الدین و نسب ایشان بدوازده واسطه
بحضرت امیر المومنین ابوبکر صدیق رضی اللہ عنہ میرسد و نسبت ارادت ایشان
بدو جانب است یکی شیخ احمد غزالی چنانچه درین سلسله مذکور شد و دیگر شیخ
در جبهه الدین عم ایشان که در سلسله سهروردیه مذکور خواهد شد ایشان در جمیع
علوم کامل بوده اند و تصنیفات بسیار دارند و صحبت حضرت قطب ربانی محبوب
سجده شیخ عبد القادر گیلانی رضی اللہ عنہ مشرف گشته بودند نقل است
که روزی به بغداد میگردیدند بدکان قصابی رسیدند که کو سفندی آویخته
بود ایستادند و گفتند این کو سفندی میگوید من مرده ام نه گشته قصاب بخود
پیفتاد چون بخود باز آمد بصحت توکل شیخ ایستاد کرد و مایب شد آنچه میطر فقیر

میرسد این است که اظهار کر است شیخ را درین محل ضرور بود و در آن دو حکمت
است یکی آنکه گوشت غیر حلال جمعی از مسلمانان بخورند و دیگر اینکه ساعت توفیق
توبه مقاب نیز رسیده بود و فوات ایشان در شب شنبه دوازدهم ماه جماد
الثانی سال با صد شخصت و سه هجری بوده و قبر در بغداد است

حضرت شیخ عمار نیا سر قدس سره

فرید شیخ ابوالنجیب سرور دی اند و در ترتیب نردیان و کشف و قایع ایشان
کمال تمام داشته اند در وقت خود بزرگ و صاحب کرامات بوده اند

حضرت شیخ نجم الدین کبری قدس سره

کینت ایشان ابوالجباب است و این کینت را پیغمبر صلعم در واقعات ایشان
عنایت فرموده اند و نام احمد بن عمر الجنبوتی و لقب نجم الدین و لقب دیگر
کبری است و کبری از اجتهت گویند که در او ایل جوانی که تحصیل علوم مشغول بودند
باب هر که مناظره و مباحثه میکردند برده می غالب می آمدند بدین سبب طائفه اکبری
می گفتند و لفظ طائمه محبت کثرت احتمال حذف شد و ایشان را شیخ ولی
ترش نیز گفته اند سبب آنکه نظر مبارک ایشان در وجه بر هر که افتاد
بمرتبه ولایت میرسیدی چنانچه روزی بود که می بختاها ایشان در آمد

در آمد و حضرت شیخ حالت قوی داشتند نظر مبارک تمام اثر بر و افتاد در حال
 ولایت رسید پرسیدند از که هم مملکتی کفایت از فلان مملکت اورا اجازت ما شد
 نوشتند تا در ولایت خود خلق را بجای آرند و در دوزی بازی در هوا دنبال
 بکشی کرده بودند ناگاه نظر گیمیا اثر حضرت شیخ بر آن افتاد و کجشک برکش
 و باز از کفنه پیش ایشان افتاد و در دوزی بدر خانقاه ایستاده بودند ناگاه
 سکه آنجا رسید و نظر از حضرت شیخ بروی افتاد و در حال بخش یافت
 متعجب و بچو شد و از شهر بگورستان رفت و سه بر زمین میالید و هر جا که می
 و میرفت همه مکان شهر کرد او حلقه کرده میگشتند و دعت بردست نهاد و پیش
 می ایستادند چون د آن نزدیکی میرد و بغیر موده حضرت شیخ ادراد من کردند
 و بر سر قبر او عمارتی ساختند و حضرت مولوی فخر موده اند بهیت مکنظر
 فخر ما که مستنی شوم از انبای جنس مذک که شد منظور نجم الدین سکا از اسرار
 و حضرت شیخ در فضیلت و طریقت و تصوف یکانه و بی نظیر بوده اند و خوار
 و کرامات ایشان در عالم مشهور است و نسبت ارادت ایشان بدو حضرت
 یکی از شیخ عاظمی است که درین کتاب مذکور شد شیخ ابوالقاسم که کاسه
 میرسد و طریق دیگر از شیخ اسمعیل فخری بمجد مائیکل و از ایشان بمجد بن طاهر

و از ایشان بابو عباس ادریس و از ایشان بابو القاسم بن رمضان
 و از ایشان بحضرت ابو یعقوب طبرستان و از ایشان بابو عبد الله بن عثمان و از
 ایشان بابو یعقوب نهرجوری و از ایشان بابو یعقوب سنوسی و از ایشان
 بعبد الواحد بنید و از ایشان کمیل بن زیاد و از ایشان بحضرت امیرالمؤمنین ^{علیه}
 کرم الله وجهه باین ترتیب پیغمبر صلعم میرسد و از شیخ روزبهان بهره یافته بودند
 وفات ایشان دهم جمادی الاول در سال شصت و هفده واقع شده چون
 ملاک بخوارزم رسید در آنوقت عمر ایشان زیاده بر شصت بود شیخ صاحب خود
 را مثل شیخ سعد الدین حموی و شیخ رضی الدین علی لالا و غیر ایشان را طلبه
 نموده و در خیزید و ببلاد خود ردید که انشی از شرق برافروخت تا منوب
 خواهد سوخت و مرا اینجا شهید بایستد این بلائیت بهم که علاج ندارد و منیر
 بر دست مبارک خود گرفته و سنگ در بغل پر کرده با کفار مقاتله و مجادله نموده
 بر وجه شهادت رسیدند گویند که در وقت شهادت کامل کافری را گرفته
 بودند بعد از شهادت ده کس توانستند که آنرا از دست شیخ خلاص سازند
 آخر آنرا برینند و برکت نظر مبارک حضرت شیخ جمیع مریدان ایشان کامل
 در عالم گشته بودند و اکثر معروف و مشهور اند مثل شیخ مجد الدین بغدادی و شیخ

و شیخ سعد الدین حموی و بابا کمال جندی و شیخ رضی الدین علی لالا و شیخ
سیف الدین باخرزی و شیخ نجم الدین زاری و شیخ جمال الدین کیلی و شیخ
کفنه اندمولانا بهاد الدین و لاله مولانا جلال الدین و می نیز از ایشان است رحمهم الله
حضرت شیخ محمد الدین بعد اوی ۱۷

کیت ایشان ابو سعید است و نام شرف بن الموید بن البراقعه و اصل ایشان
از بغداد است و از اجله اصحاب دارا کمل می دان حضرت شیخ نجم الدین کبری اند
و حضرت شیخ را کمال عنایت و مرحمت بایشان بوده برکت توجه حضرت
شیخ بمقامات عالییه رسیده بودند اما در اواخر حال بحسب تقدیر ازلی از شیخ
محمد الدین قدری بے ادبی نسبت به پسر ایشان واقع شده اینمغنی بحضرت شیخ
رسید بر زبان گذشت که سرت برود و در دنیا غرق شوی و میری بهمان پنج
خوارم شاه پیچم و گناه شیخ محمد الدین را غرق بحر فنا ساخته بشهادت
رساند وفات ایشان در سال شصت و هفت و بر واپستی شصت
و شانزده هجری واقع شده و در اسفراین است ۱۸

حضرت شیخ سعد الدین حموی ۱۷

نام ایشان محمد بن موید بن ابی بکر بن ابی حسن است و از اکمل می دان حضرت

شیخ نجم الدین کبری اند فاضل و عامل و کامل بوده اند و ایشانرا تصانیف
بسیار است و فات ایشان روز عید الفتحی سال شصده و پنجاه و هجری روید
و مدت عمر ایشان شصت و سه سال و قبر ایشان در محله آبا و خراسان است
حضرت شیخ سیف الدین ماخریزی رحمه الله

از کبار مریدان شیخ نجم الدین است چون حضرت شیخ در اوایل ایشانرا در
اربعین شانده در اربعین دوم با بخار رسیده و مدت مبارک بر در خلوت ایشان
از نود و نه موه و نه بر خیز و درون آی بیت منم عاشق بر اغم ساز و در است
توسعتی ترا با غم چهار است و فات ایشان در سال شصده و پنجاه و هشت
هجری رویداده و مدت عمر هفتاد و سه سال و قبر در بخار است

حضرت شیخ نجم الدین رازی رح

المشهور به اسم از کبار مریدان شیخ نجم الدین کبری اند و بیشتر صدر الدین
و مولانا جلال الدین مجدومی ملاقات نموده اند و تفسیر بحر الحقایق که مکتوب
از در و دقائق در بیان اشارات و رموز قرآنی ثانی ندارد و از تصانیف ایشان
است و بر کمال حضرت شیخ هیچ شامی به ازان نیست و فات ایشان
در سال شصده و پنجاه و چهار و قبر ایشان در بغداد مشرف است

حضرت شیخ رضی الدین علی لالا رح

لقب ایشان رضی الدین است و نام علی بن سعید بن عبد الجلیل لالا و اصل ایشان از غزنی است و پدر ایشان پسر حکیم سنائی غزنوی است و مرید حضرت شیخ نجم الدین کبری اند و بصحبت شیخ احمد یوسی و خواجه ابویوسف همدانی رسیده اند و بسیار از شاخ را در یافتند از صد و بت و چهار شیخ کامل مکمل حرقه داشته اند و علوم ظاهر و باطن جامع و از بزرگان وقت بوده اند و سمرقند و ستان که بصحبت ابوالفضل صارتن بنده رضی الله عنه که قبر ایشان در تینه ه است از توابع حصار فیروزه مشرف گشته امانت رسول صلعم را شانه محاسن مبارک باشد از ایشان گرفته اند و وفات ایشان در سوم ربیع الاول سال شصت و چهار و دو هجری بوده و قبر ایشان در غزنی است باین روضه سلطان محمود دین فقیر خان رسیده و نماز عصر در آن روضه مبرکه گذارده و در همان روز اکثر عزادرات شاخ غزنی را طواف نموده مثل ملک بار پرنده و خواجه شمس العارفین و شیخ اصل سرور و حکیم سنائی و امام محمد حداد و ابی محمد اعرابی و خواجه محمد باغبان که در ربیع الاول سال چهار صد و چهل و هفت فوت کرده اند و خواجه علی بن خواجه احمد کی و شیخ بهلول و خواجه ابی بکر بلغاری که سیکویند از فرزندان

صدیق اکبر اند و بر نفس ترین مزارات غرین مزار ایشان است و شیخ عثمان
پسر علی مجربری شیخ حاجی پدی خنک لاولیا و خواجه نقال و تاج الاولیا شاه

فایزبان و غیر هم قدس الله ارواحهم
حضرت شیخ جمال الدین احمد جو قار

پیر شیخ رضی الدین علی لالا اند بسیار بزرگ و مرتبه عالی داشتند شیخ
الدین علی منسوبه اند هر که با خاصه شیخ احمد بازا پنجه از جید و شبلی بافته
اند از وی پیر یابد وفات ایشان در سلج زریج الاخر سال شصت و
دو مجربری بوده

حضرت شیخ نور الدین عبد الرحمن سغری کسرتی

اصل ایشان از کسرتی است و آن صغیر است از توابع سغریان هر یک شیخ احمد
جو قاری اند و دولت ایشان در ماه شوال شصت و سی و هفت یا نه وفات
در شب یکشنبه چهاردهم جمادی الاول سال هفتصد و هجری بود و در قندهار

حضرت شیخ زکریا الدین عماد الدوله سمک

کینت ایشان ابو المکارم است و نام احمد بن محمد بیابانگی در اصل ایشان از
ملوک سمنان بوده در سن پانزده سالگی با سلطان وقت می بوده اند

از بزرگان و علما قاضی وقت بوده اند

بوده اند و در سال شصده و هفتاد و هفت در بغداد و سریشیخ نورالدین عبید
 الرحمن کسری شدند عناجبت ریا ضعیف و بجا بخت و مقامات علیه بوده اند
 گویند که در مدت عمر با صد و سی وربعین شصته اند و اقامت ایشان در سال
 شصده و پنجاه و نه وفات یافت جمعه بیست و دوم رجب سال مفسده کما
 و شش ماهی روی داده و مدت عمر ایشان هفتاد و هفت سال است و قبر
 ایشان در مقبره عمادالدین عبید الوهاب است درین ایام رساله بطور در آمد
 که می گفتند تصنیف و خط شیخ علاءالدوله سمنانی نیست که در عقاید خود نوشته
 و بعضی سخنان در آن رساله خلاف اهل سنت و جماعت بوده و با جتهاد
 خود نوشته اگر نه الواقع آن رساله تصنیف و خط شیخ است پس بنام میر
 بکدای عزوجل از کسی که مخالف باشد و اصول فرج از ائمه ابو رضی الله عنهم
 شیخ نجم الدین محمد الا و کانی رحمه الله
 سریشیخ علاءالدوله سمنانی اند و صاحب کشف و کرامات اند و وفات ایشان
 در سال مفسده و هفتاد و هشت واقع شده و مدت عمر هشتاد و سال و بیست
 ایشان در حصاری اند اعمال اعرابین است
 حضرت شیخ محمود مزوده کانی رحمه الله

لقب ایشان شرف الدین است و نام پدر ایشان عبداله و از اکل بریدان
 شیخ علاءالدوله سمینانی اندک

حضرت امیر کبیر سید علی محمدانی قدس سره

امیر سید علی محمدانی رحمه الله تعالی نام پدر ایشان شهاب الدین بن محمد است
 و میر سید علی میر شیخ شرف الدین محمود مرزوقانی اندک بطلعت
 از شیخ تقی الدین علی دوستی که ایشان نیز میر شیخ علاءالدوله سمینانی
 بوده نموده اند و بفرموده پدر خود حضرت شرف الدین محمود فوت
 رجب مسکن را سیر کرده اند و صحبت هزار و چهار صد ولی را در یافته
 و چهار صد ولی را در یک مجلس دیده اند و ابتداء ای اسلام در کشمیر برکت
 مقدم شریف ایشان است و امروز خانقاه ایشان در کشمیر موجود است
 وفات ایشان در ششم ذی حجه سال بمقصد و مقادیر برادر نموده قبر
 در ختلان است حضرت شیخ بهاء الدین ولد بعضی گفته اند
 میر شیخ نجم الدین کبری اند نام ایشان محمد بن حسین بن احمد الخطیبی الکبری
 است از نسل زندان حضرت امیر المومنین ابوبکر صدیق رضی الله عنه اند
 و مادر ایشان دختر علاء الدین محمد بن خوارزم شاه است که با شرافت

حضرت رسالت پناه صلعم دختر خود را بحسین بن احمد نکاح کرده بود و شیخ
بها و الدین و لذرازان متوجه شدند بسیار بزرگ و صاحب کثرت و کرامات
بوده اند و شیخ شهاب الدین سهروردی ملاقات نموده بودند و قات
ایشان در سال شصت و هشت و هشت هجری بوده و قبر در فوینه است

حضرت مولانا جلال الدین رومی رح

مشهور بمولوی رومی اند نام ایشان محمد بن بها و الدین محمد و مولد اصل
ایشان بلخ و توفی در روم بوده مرید پدر خود اند بسیار بزرگ و عالم
و صاحب حال و وجد بوده اند گویند که چهار صد طالب علم هر روز بدرس
ایشان حاضر میشدند و اشعار ایشان سر سره معرفت و تصوف است
گویند که در سن شش سالگی بعد از سه چهار روز یکبار افطار میکردند و همین
سن روزی با کودک چند برابهای خانها سیر میکردند یکی از کودکان
گفت بیا ما ازین بر آن بام چیم مولانا منم و ندانم نوع حرکت اگر
در بر می آید حیف باشد که آدمی باینها مشغول شود اگر در جان شما قوتی
هست بیایند تا سوی آسمان پریم درین اثنا از نظر کودکان غایب شدند
کودکان منم یاد بر آوردند بعد از لحظه رنگ دیگر کون گشته و چشم متغیر شد

باز آمدند گفتند در زمانیکه با شما سخن میکردم دیدم که جماعتی سبزه قبا بیان مزار از میان
 شما گرفتند و کرد و آسمان را گردانیدند و غایب ملکوت را بمن نمودند چون فریاد
 و فغان شما شنیدند باز آوردند و مولوی منبره نمودند سرخی که باز زمین پر از اگر چه
 با آسمان نرسد اما اینقدر باشد که از دام دور تر باشند و برده همچنین اگر کسی در شتر
 شود بکمال آن نرسد اما اینقدر باشد که از فرقه خلق و اهل بازار ممتاز گردد و از
 زنجتهای دنیا برسد و سبک ارگرد و ولادت ایشان ششم ربیع الاول سال
 ششصد و چهار و وفات وقت غروب آفتاب پنجم جمادی الآخره سال
 ششصد و هفتاد و در حجری واقع شده و قبر ایشان در قونیه است
حضرت شیخ حسام الدین چلبی رحمه الله
 نام ایشان حسن بن محمد بن حسین بن اخئی ترکست حضرت مولوی روضه
 عنایت و التفات و تعلق بایشان بوده از کبار خلفای مولوی بودند
 چون مولوی بچهار رحمت حق پیوسته و در نفقتم چلبی حسام الدین با جمیع صحاب
 پیش سلطان ولد رفتند و گفتند میخواهم که بعد ازین بر عباسی در پیشانی بخلص
 و مریدانرا ارشاد کنی و شیخ راستین با بانشی دمن در رکاب تو غاشیه
 بردوش نهاد و بدکی تو کنم و این بیت بخواند بد میت بر خانه دل اسی جان

جان آن گیت ایستاده به بر تخت شه که باشد خرنه شاه شاهزاده سلطان
 ولد بسیار پرستند و فرمودند که القسوفی اولی بقرقه و اینهم احری بقرقه همچنانکه
 در زمان والد خلیفه و بزرگوار بودی همچنین خلیفه و بزرگوار مائی وفات ایشان
 در سال شش صد و هشتاد و سه هجری بوده است
 حضرت سلطان ولد رحمت الله

شهر زند صلف مولانا می جمال الدین رومی اندو مید و صاحب سجاده
 ایشان علوم ظاهر و باطن را از والد بزرگوار خود و از مولانا حسام الدین جلای
 و شیخ شمس الدین تبریزی قدس الله اسرارهم گیت نموده اند و حضرت
 مولوی در شان ایشان گفته اند که غرض از ظهور ما وجودت و این سخن
 قول من است و تو فعل منی و گفته اند روزی والد من گفتند که ای پسر و الدین
 اگر خواهی که دایم در بهشت برین باشی با همه کس دوست شود کین کسی را در دل
 ندارد این رباعی را بخوانند رباعی پیشی طلبی ز هیچکس نباش
 چون مرهم و سوم باش و چون منیش سباش خواهی که ز هیچکس نبود نرس
 به کوی و به آسوز و به اندیش سباش و ولادت ایشان در لارنده سال
 شش صد و هشت و سه وفات نیز شنبه دهم رجب سال هفتصد و دو و از ده

واقع شده گویند که در شب رحلت خود این بیت میخواندند بیت اشباح
 آنست که پنجم شادی و ذریایم از خلای خود ازادی تمام شد ذکر شایخ
 سلسله علیه کبرویه قدس الله تعالی اسرارهم
 ذکر شایخ سلسله شریفه سهروردیه که منسوبت بحضرت
 شیخ شهاب الدین سهروردی رحمه الله قدس الله ارواحهم
 حضرت ممشاد دینوری رح

دینور شهرت از شهرهای جنبل نزدیک فریسن از بزرگان شایخ عرف
 اند و در علم ظاهری و باطنی و کرامات یگانه افاق و از انکمل بریدان سید
 الطایفه حضرت شیخ حبیب بغدادی اند و از اقربان رویم و نورانی اند و الله
 ایشان سه هجده و چند چهل سال است که بیست را با هر چه در دست بر سر
 میکنند گوش چشم بجا بیت یان نداده ام وفات ایشان در سال دویست و نود
 حضرت شیخ احمد اسود دینوری رحمه الله

نام پدر ایشان بشار است از کبار شایخ و مرید ممشاد دینوری بودند وفات
 ایشان در ماه ذی حجه سال سه صد و شصت و هفت هجری بوده
 حضرت شیخ محمد عموی رحمه الله

نام پدر ایشان عبده الله است از اجله شاخ زمان خویش بوده اند و در پیش
 احمد اسود دینوری اند حضرت شیخ الشیوخ رویم کینت ایشان ابو محمد است
 و ابو بکر و ابو الحسین و ابوسبیا نیز گفته اند و نام پدر ایشان احمد بن یزید بن رویم
 است و اصل ایشان از بغداد بوده عالم و فقیه و بسیار بزرگ و علوم ظاهر و باطن
 را کتب نموده بودند و آنرا پوشید می داشتند و سید کامل و شاکر در سید الطائفة
 حضرت شیخ جیند اند و اجداد عبده الله انصاری گفته اند اگر چه رویم خود را شاکر
 جیند می نمود اما وی بهتر است از حضرت جیند و من موسی از دی و دست شاکر
 دارم از صاحب جیند حضرت شیخ ابو عبده الله خفیف گفته سوده اند که هرگز در
 من کس ندیده است همچو رویم که در توحید سخن گفتی که گویند در او اثر عمر دریا
 دنیا داران خود را پنهان کردند اما بان شغل محجوب می گشتند سید الطائفة
 گفته سوده اند که ما فارغ مشویم و رویم مشغول فارغ و فاته ایشان در سال
 سه صد و سه هجری زویداده و قبر در شوشنیز به بغداد است

حضرت شیخ ابو عبده الله بن خفیف رحمه الله

نام ایشان محمد است و اصل از شیراز و از انبای بلوک بوده اند قطب وقت
 و معتقد اهل طریقت و در ریاضت و مجاہدت پیشل بوده اند و مرید رویم اند

و منصور علاج را دریافته بودند و با ابوالمحسین مالکی و ابوالمحسین مرینی و ابوالمحسین
 در ارج صحبت داشته اند در علوم ظاهر و باطن کامل و شافعی مذنب بوده اند
 در تصوف ایشانرا تصانیف بسیار است و طریقه خفیه منسوب است بایشان
 و طراز مذنب شیخ حضور و غیبت است نقل است که شیخ ابو عبد الله خفیف
 فرموده اند در ابتدا خواستم که پنج روزم بیادیه رسیدم رسانی و دوی داشتم
 تشنگی بر من غلبه کرد چاهی دیدم آبوی از آن آب میخورد چون بسر چاه
 شدم آب بقعر چاه فرود شد گفتم خداوند اعبد الله قدر کم ازین آبوی است
 او از کشیدم که این آبوی رسن ندانست اعتماد بر ما داشت تو دلو در رسن دار
 و قتم خوش گشت و دلو در رسن را بینه ا ختم باز آوازی شنیدم که ما ترا تجربه
 کردیم اکنون باز کرد آب خود باز کشتم آب سر چاه آمده بود خوردم و طهارت
 کردم و نیز فرموده اند که وقتی مرا نشان دادند که در سر جوانی و پیری همیشه
 مراقب میباشند آنجا رفتم دیدم هر دو بقبله نشسته اند سه بار ایشان سلام
 گفتم جواب ندادند گفتم بخدا سوگند که سلام مرا جواب دهید آن جوان سه
 بر آورد و گفت یا ابن خفیف دنیا اندکیست و این اندک اندکی مانع
 ازین اندک نصیب بسیار است یا ابن خفیف مگر فارغی که بسلام ما میروی باز

می پردازم این بگفت دسر فرود برو من کرسند و تشنه بودم کرسند و تشنه
 را فرا سوختن کردم و ذل مرا اثری نماند تو گفت کرده با ایشان نماز
 پیشین و نماز عصر کن ارم و گفتم مرا پندی در پید گفتند یا این خفیف مارا از زبان
 پند بود کسی باید که صحاب مصیبت را پند دهد سه روز انجا بودم درینت بخورد
 و خفتن در میان نبود با خود گفتم چه سود کند و هم تا مرا پندی دهند جوان سر برد
 و گفت صحبت کسی طلب کن که دین او ترا از خدای یاد دهد و هیت بر دل
 توافقه و ترا بر زبان فعل پند دهد نه بر زبان گفتار و فایده ایشان در سال
 سه صد و هفتاد و یک حبه بوده و قبر ایشان در شیراز مدت عمر بقوله
 نود و پنج سال و بقوله یکصد و چهل و سه سال

حضرت شیخ ابوالعباسی رحمته الله علیه وندی رحم

نام ایشان احمد بن محمد بن الفضل است و اصل ایشان نهاوند است که
 جعفر خلعی در سید شیخ ابو عبد الله خفیف اند شیخ ابوالعباس فرموده اند
 آنکه خداوند همت اند اگر دست چپ ایشان را از مشغول داند و دست راست
 دست چپ خود را بر سر و هم نه نموده اند که در ابتدا که مرا در دین کار گرفت
 و دوازده سال سه بکر میان خود فرود بردم تا یک کوشه دل مرا بمن نبودند

دینتر گفته اند که همه عالم در آرزوی آنند که حقیقتاً یک عت ایشانرا بودند
در آرزو آنم که حق تعالی یک عت بر او عطا دهد تا بنده بشیم که خود چه چیزیم و کجا ایم
وفات ایشان سه صد و هفتاد و سه بوده است ۵

حضرت شیخ اخی فرخ زنجانی رحمه الله

مرید شیخ ابوالعباس نهاوندی اند و از کبار شیخ وقت ایشانرا کرامات و
خوارق بسیار است و وفات ایشان روز چهارشنبه غره چبال چهار صد و پنجاه و هفت ۵

حضرت شیخ و حیمه الدین رحمه الله

لهذا جمله شیخ اند و صاحب کشف و کرامات نسبت ارادت ایشان بدو
است و هر دو طریق را پیروی می رسد یکی از شیخ عموییه بمشاد دینور
و دیگر از اخی فرخ زنجانی بحرابه ایشان پیر شیخ ابوالنجیب سهروردی
اند و قبّه ایشان در بغداد است ۵

حضرت شیخ شهاب الدین سهروردی قدس سره

کینت ایشان ابو حفص است و لقب شیخ الشیوخ و نام عمر بن محمد البکری
سهروردی اند از اولاد ابوبکر صدیق اند رضی الله عنه شیخ الشیوخ قطب
و عنایت زمان عالم و عامل دفاصل و کلل و پیشوا می وقت بوده اند و در

و مذہب امام شافعی داشتند بطریقه ایشان تمام متابع شرع و سنت پیغمبر
 صلعم بوده و در بعد از مشهورترین متاخران بوده اند مرید عم خود اند شیخ
 ابو انجیب سهروردی و دیگر شیخ انجیب در سلسله کبریه مذکور شد و حضرت
 قطب ربانی غوث صمدی شیخ محی الدین عبد القادر کیلانی رضی اللہ عنہ را
 دریافته اند و برکت ملازمت آنحضرت فواید عظیم و بهره تمام حاصل نموده
 اند و خواص و عوام بعد از ارادتی بخدمت ایشان بوده نقل
 است که شیخ شہاب الدین منیر موده اند در جوانی بعلم کلام مشغول بودم
 و کتاب چند در آن یاد گرفته ام و عم من بر اذان منع میکرد و رد می نمود
 بزیارت حضرت شیخ عبد القادر رضی اللہ عنہ آمد و من با وی بودم مرا گفت
 حاضر باش که بر بردی میرویم که دل دوی نماند است و خبر میدهند منتظر
 باش برکات دیدار ویرا چون ششم شیخ ابو انجیب گفت یا سید این
 برادرزاده من بعلم کلام مشغول هست بر چند منع میکنم اذان باز نمی آید
 غوث الثقلین منیر مودنی عمر که ام کتاب حفظ کرده گفت من فلان کتاب
 و فلان کتاب دست مبارک خود را بسینه من فرو برد آورد و اللہ که یک لفظ
 اذان کتب بر حفظ من نمانده بود و خدا چنانچه همه سایل آنها بر خاطر من

فراموش گردانید و از علم لدنی محروم ساخت و سرانجام مودند که آنچه یافته ام
 از بزرگوار حضرت شیخ عبد القادر گیلانی است نقل است از شیخ نجم الدین
 میرد شیخ شهاب الدین که وقتی نزدیک شیخ خود در خلوت نشستم و در مجلس
 در واقع دیدم که حضرت شیخ شهاب الدین بر کوهی بلند نشسته اند و
 جواهر بسیار پیش ایشان در خلق پشمار در دامن آن کوه جمع آمده اند شیخ
 آن جواهر را بر خلق می اندازند و آنها می چینه و همین که روی کمی کرد باز زیاده
 میشود گویا پیش شیخ چشمه است از جواهر چون از خلوت بر آمده پیش
 شیخ رستم پیش از آنکه ازین واقعه خبر کنم سر مودند آنچه تو در واقعه دیدی می
 است این و در شمال این از بزرگوار نقاس شیخ عبد القادر است رحمه
 الله عنه ولادت شیخ الشیوخ در رجب سال پانصد و سی و نه هجری
 بوده وفات در غزه محرم سال ششصد و سی و دو و رویداده و قبل از آن
 درون شهر بغداد است و حضرت شیخ الشیوخ را میردان بسیار بوده اند
 همه فاضل و کامل و مشهور چون شیخ بهاء الدین ذکریای استانی و شیخ
 نجیب الدین علی برعش و شیخ حمید الدین ناگوری و حضرت شیخ الشیوخ
 را نیز تصانیف بسیار است

حضرت شیخ حمید الدین ناکوری رحمه الله

نام شیخ محمد بن عطا است و اصل و مولد ایشان بخار است و از اکمل محدثان
 شیخ الشیوخ اند و در فضیلت و طریقت یکانه عصر و سبب ترک ایشان اینست
 که در واقعه دیدند که حضرت رسالت پناه صلعم ایشانرا بسوی خود طلب فرمودند
 و سرور آن ترک تعلقات نموده سفر بغداد اختیار کرده بعد از رسیدن بخارا
 مرید شیخ شهاب الدین سهروردی گشتند و با حواجه قطب الدین بختیار اوشی و
 کنیز شکر صحبت داشته اند ناکوری از آن جهت گویند که پیش از ترک و بختیار
 قاضی شهباز ناکور بودند و فوات ایشان در سال شصت و چهل و سه هجری
 بوده و قبور ایشان بموجب وصیت پایان حواجه قطب الدین بختیار گماشته
 در دهلی است و این فقیر زیارت ایشان رسیده ظ

حضرت شیخ نجیب الدین علی برغش رحمه الله

مولد ایشان شیراز و اصل از شام گویند از ائمه احوال محبت فقیرا
 می ورزیدند و با ایشان می بودند پدر هر چند لباسها کاخه می ساخت و
 طعامها لذیذ میداد بآن انفات میکردند و می گفتند من حایره دنیا داران
 منی پوشم و طعام نازکان منخورم و شمشینه می پوشم سیدند و مرید شیخ ابوشیخ

شهاب الدین سهروردی اندو عارف و کامل و عالم بوده اند و ایشان را
لطیف و درساها گفته اند بسیار است وفات ایشان در سال شش صد
و هفتاد و هشت بحسب بوده و قبور در شیراز است

حضرت شیخ عبید الرحمن بن علی بن غریب رح

لقب ایشان ظهیر الدین است مرید و خلیفه رشید پدر خود بودند و صاحب مقام
بلند و کرامات ارجند چون ایشان متولد شد شیخ الشیوخ باره از خبر قد
سبارک خود فرستادند که آنرا بپوشانند اول خبر قد که در دنیا پوشیده اند
آن بود وفات ایشان در سال هفت صد و شانزده بحسب بوده است

حضرت شیخ بهاء الدین ذکر بای طریق رح

کیت ایشان ابو محمد است و با ابو البرکات و نام پدر ایشان و حبه الدین بن
کمال الدین علی شاه قریشی و باصل از عثمان در علوم ظاهر و باطن و فقه و حدیث
و اصول و فروع عالم و کامل و قطب و غوث وقت و در عهد شیخ الاسلام و از
بنی نظیران روزگار و حنفی مذهب بوده اند از اکل مریدان و در اصل خلف او شیخ
شیخ الشیوخ شیخ شهاب الدین سهروردی اند و صاحب کرامات عالی و
مقامات و خوارق ظاهره بودند گویند که چون از سفر حج مراجعت نموده بخانه

بعد از رسیدن شیخ الشیوخ را در یافته مرید شدند و طریق خرقه پوشیدن ایشان
 چنین است که بعد از آنی که یک خدمت شیخ الشیوخ برسد منتظری بودند که کی خرقه
 پوشانند روزی در واقع می بیند که سرور کائنات خلاصه موجودات پیغمبر صلعم در
 خانه نشسته اند و شیخ الشیوخ در پیش ایشان برپای پیاده و در آن خانه کتک
 بسته و خرقه چند بر آن طناب آویخته است و آن سرور را طلبیده اند و شیخ الشیوخ
 دست را گرفته بعد بموس اخضر صلعم مشرف گردانیدند آن سرور اشارت بحرقه
 از خرقه ها که آویخته بودند نموده گفتند عمر این خرقه را به بهاء الدین پوشان و شیخ
 الشیوخ آنچنان کردند علی الصباح شیخ الشیوخ مرا اندرون طلبیدند چون بخدمت
 ایشان رسیدم همان خانه و همان خرقه بطناب آویخته دیدم شیخ الشیوخ بر فراشته
 خرقه که حضرت رسالت پناه صلعم اشارت فرموده بودند مرا پوشانیده گفتند
 بهاء الدین این خرقه رسول است صلعم و من در میان فاطمه پیش نیم و کسی را ابی اجاز
 تو انم داد و بر حضرت شیخ الشیوخ بستان آمده متوطن شده بادشاد طالبان طالبان
 مشغول شدند و خلق بسیار از بزرگت قدوم ایشان بهدایت رسیدند و اهل اندبار
 تمام مرید و موافق ایشان شدند و احوال نیزه اندازیده مرید ایشانند که کرامات
 و تعجرات ایشان ظاهر است و ولادت ایشان در سال پانصد و شصت و شش

حجبه در قلعه کوت کرد و بمشغله وفات رود پنجشنبه بعد از ادا کثیره غنیمت ما صفر
سال شصت و شصت و شش حجبه بوده و مدت عمر یکصد سال و قبل ایشان
در شهر ملکان است در حصار قدیم

حضرت شیخ فخر الدین عسکری

از اکل بریدان شیخ بهاء الدین ذکر یازده و صبیحه حضرت شیخ بهاء الدین نیز در خانه
ایشان بوده و اصل ایشان از نهندان است و در صغر سن حفظ قرآن کردند و
بعد از تکمیل علوم نموده در سن هفت و دیوان ایشان مشهور است و
نیز از تصانیف ایشان است صاحب کرامات و عوارق عادات بوده اند و
ایشان دویست و شصت و شش حجبه بوده و مدت عمر هشتاد
و دو سال و قبل ایشان در قفقاز شیخ محی الدین ابن العربی است و در صالحه دمشق

حضرت امیر حسینی سادات رحم

نام ایشان حسین بن عالم بن ابی الحسین است و اصل ایشان از غور عالم بوده
اند و در علوم ظاهر و باطن و کتاب کثره موز در زاد السافریین و تربیت الارواح
و کمالات و طمأنینه از ایشان است و مرید حضرت شیخ بهاء الدین ذکر یازده
ملکائی اند و وفات ایشان در دهم شوال سال هفتصد و شصت و شش حجبه بوده و قبل از

در سفر خیرات است حضرت شیخ صدرالدین محمد رح کینت ایشان ابو الفتح
است نزد رشید و سرید کامل و خلیفه خانشین شیخ بهاء الدین ذکر یابند در
مقام بختگاه و در بزرگوار خود هر ده سال بعد از ایشان بارشاد و تکمیل طالبان
و سریدان اشتغال داشتند پیش از کرامات و خوارق بی نهایت است وفات
شیخ روز شنبه بیست و سوم ذی حجه سال شصت و هشتاد و چهار هجری
بوده و قبر ایشان در میان است نزدیک قبر بزرگوار ایشان در حرم الهی

حضرت شیخ رکن الدین رحمه الله

کینت ایشان ابو الفتح است و لقب ایشان فضل الله نزد حلف و سرید
و خلیفه بزرگوار خود شیخ صدرالدین محمد بن شیخ بهاء الدین ذکر یابند پنجاه و دو
سال بر سجاده پدر و جد بزرگوار نشسته بارشاد و طالبان قیام داشتند و صاحب
علوم ظاهر و باطن و کشف و کرامات و بس عظیم القدر و جلیل الشان بودند
نقل است که وقتی والد ایشان سلام حضرت شیخ بهاء الدین آمده بودند در آن
ایام که شیخ رکن الدین هفت ماه در شکم ایشان بودند حضرت شیخ بر حاکم
تعلیم نمودند والد شیخ رکن الدین را تعجب آمد که سبب تعلیم بر این شخص است که
در شکم شماست او چه آغ خانه این و شفیع و دو مان است وفات ایشان

در نهم جمادی الاول سال هفتصد و سی و پنج هجری رویداده و مدت عمر
پشتاد و هشت سال و در ایشان نیز متصل قبور پدر و جد بزرگوار است

حضرت مخدوم جهانیان رح

نام ایشان سید جلال بخاری است موافق نام جد ایشان است و اول بار که
از بخارا ازین قبیله سپید وستان آمد جد ایشان است که سید جلال بخاری سرخ
می گفتند چون از بخارا آمدند برید حضرت شیخ بیاد الدین ذکریای ملت
شدند از بزرگان صحیح است جلیل القدر و جامع علوم ظاهر و باطن بودند
و ایشان را سه فرزند بوده است یکی سید احمد پیر دوم سید بیاد الدین سوم
سید محمد و سید احمد پیر را دو فرزند رشید قابل و سعادت مند بوده یکی
قطب و وقت شیخ الشایخ و مشرف اهل زمانه و در روزگار پیکانه مفرد اند
بیان و اعیان مخدوم جهانیان و دوم سید راجوی قتال ایشان هم از
اولیا بوده اند اگر چه مخدوم جهانیان را ترتیب ظاهر و باطن پدر ایشان نبوده
اند اما میر شیخ رکن الدین بن شیخ صدر الدین ابن شیخ ذکریای ملت
اند و در هر دوی از بزرگت تربیت ایشان کمال رسیده اند یگانه روزگار
گشتند و مخدوم جهانیان از آن جهت گویند که از عهدی بر وجه حضرت

حضرت شیخ بهاء الدین و شیخ صدر الدین رفت التماس عیدی کردند آواز
آمد که حقتقا ترا مخدوم جهانیان گردانند عیدی تو این است و چون بدو خدمت
شیخ ارکن الدین رفتند از آنجا نیز همین آواز آمد چون بیرون آمدند همگی بس
مخدوم جهانیان میگفتند خوارق و کرامات زیاده از حد از ایشان بطور تعجب
و در مکه معظمه که رفتند با امام عبداللہ یافعی ملاقات کردند و میان این دو بزرگوار
اتحاد و محبت برپا شد و رسید که بالاتر از آن نباشد و از مکه معظمه که باز میسر
آمدند در دہلی بمحضرت شیخ بغیر الدین چراغ دہلی ملاقات نمود و چند مرتبہ
چشت را از ایشان پوشیدند و ولادت ایشان ازل شب جمعه برات
بمقتصد و هفت عصر وفات وقت غروب آفتاب روز چهارشنبه عید الفصح
سال بمقتصد و هشتاد و پنج واقع شده و مدت عمر شریف بمقتصد و هشت
سال و سه ماه و ببت و شش روز و قریب در اجداد ایشان است

برهان الدین قطب عالم رح

کنت ایشان ابو محمد است و نام عبداللہ بن ناصر الدین بن مخدوم جهانیان
درین قبیلہ اکثری بزرگ و صاحب حال و در علم ظاهر و باطن کمال و تدریس
کرام خود بوده اند و خوارق و کرامات علیہ از ایشان بطور پر بسبب نقل

است که شبی بجهت تعجب بر خاسته بودند چون شب تاریک بود پاهای ایشان
 بچوبه رسیده آزار یافت و ایشان ندانستند که آن چیست فرمودند ملک است
 یا آهن یا چوب یا چه چیز است چون جمع شد و مردم آنرا دیدند بروشی که از زبان
 ایشان برآمده بود آن چوب پاره بحالت اصلی مانده و ششهم سنگ و هم
 آهن و هم چیز دیگر که تشخیص آن نمیتوان کرد شده بود تا امروز که سال هزار و چهل
 و نه هجری است نزدیک نزد غنائ ایشان در احمد آباد که مسکن ایشان بود و چون
 است ولادت ایشان چهاردهم رجب سال هفتصد و نود و فوات وقت
 طلوع آفتاب هشتم ذی حجه سال ششصد و پنجاه و شش هجری بوده و مدت
 عمر شصت و هشت سال و چهار ماه و پست و چهار روز و قبر ایشان در موضع
 بنوه از مصنفات احمد آباد نگه داشته واقع است

حضرت سراج الدین محمد شاه عالم

کینت ایشان ابو البرکات و نام محمد بن قطب عالم مرید و خلیفه رشید پیر
 بزرگوار خود اند و صاحب کرامات بلند و مقامات ارجمند بوده اند و بظاهر
 و باطن سید وقت خود گویند که حلیه ایشان بحلیه مبارک پیغمبر صلعم مشابهت
 بود و عمر نام و الدین محمد و دایه ایشان نیز مطابق عمر شریف و نام الدین

والدین در وضعه آنحضرت بوده علیہ الصلوٰۃ والسلام نقل است که ضعیفه زیر
ایشان بود و یک پسر داشت چهار پنج ساله پداری بهم رسانده فوت شد
آن ضعیفه پنج ذفرع تمام آمده دست بدامن ایشان زد و الحاح نمود که فرزند
بر امین باز نهد دست از دامن شما باز ندارم چون عجز و تضرع از خدا گذشت
تسلیمان نمود و بدرون رفتند و ایشان را نیز فرزند بود ضعیفان طفل را
بر داشته بود دست رد می با آسمان کردند و گفتند الٰهی ان طفل نشانی
طفلی نه الحال بدست ایشان جان بسپرد و بیرون آید آن ضعیفه
را انفسه نمودند برادر فرزند تو زنده است چون آن زن بجان رفت فرزند
خود را زنده یافت ولادت ایشان مقدم دقیقاً سال هشتصد و هفده
وفات شب شنبه پستم جمادی الآخر سال هشتصد و هشتاد و هجری بوده و
مدت عمر شصت و سه سال و قبر ایشان در شهر احمد اباد هزار و هترک
الحمد لله که با تمام رسید و با ختام احب امید بسیار من امداد درج مقدم
مسلم حضرت پیر دستگیر غوث الثقلین شیخ عبد القادر جیلانی رضی الله عنه
ذکر اکابر و اولیای پنج سلسله مشهور و معروف که سلسله معظمه قادریه و سلسله
شیر که نقشبندیه و سلسله علییه حشویه و سلسله شریفه کبریه و سلسله کبریه

سهروردیه قدس الله اسرارهم باشد چنانکه در استقامت عالم و نظام
 امجد اخروی بنی آدم ازین سلسله عالیست و اکثر اهل اسلام اند خواص و
 عوام خارج ازین سلسله نیستند چرا که بے وسیله و دستگیری این بزرگان
 رسید به طلب اصلی و سلامت بدون ایمان از نیجهان بس دشوار است
 و نجات در بعضی بے آنکه کسی درین سلسله عالی منتظم باشد باسانی متصور
 نیست چنانچه در خبرست از حضرت رسالت پناه صلعم که روز قیامت بنده
 نو میدماند باشد از مغسی کردار خود حق سبحانه و تعالی کو نبند من فلان
 دشمن را در فلان محله بی شناختی فلان عارف را می شناختی کو می شناختی
 کوید بود که ترا بوی بخشیدم پس و قتی که بشناخت نسبت چونند و سبب
 نجات میکرد و بهر دوستان او گرفتار سیرت ایشان و بهر بردن
 باحسان با ایشان بهتر و اولیتر لهذا هر کس خود را در یک سلسله منسلک
 میزند و این فقیر خود را در سلسله ستر که معظمه قادریه منتظم گردانید
 و دست در دامن با سعادت قطب ربانی غوث محمدانی پادشاه شایخ
 امام امیر پیر دستگیر حضرت شاه محی الدین عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه
 زنده امید دارم که از برکت آن سید السادات نجات کوین حاصل نماید

نماید و حق تعالی این کمینده بنده خود را با ایشان به بخشیده انکه اسامی بزرگان
 که در این سلسله مذکور شده اند عدد ایشان مختصر درین نیت بلکه از ذکر و
 مشایخ این سلسله بسیار از اکل ادیا و صاحب مقامات علیا بوده اند
 اما چون تاریخ ولادت و وفات ایشان بهم نرسید و نیز برای رعایت ترتیب
 ارادت و نسبت خرقه دلبست که از ربط نیست این فقیرند که همین بزرگان
 عالیشان و عالیجاه اختصار نموده ذکر مشایخ متفرقه و اکابر که سوا
 سلسله مذکور اند چه از متقدمین و چه از متأخرین چون ترتیب سلسله
 ظاهر شد اما تاریخ تولد و وفات بهر سید از نیت احوال ایشانرا در
 فصل علیحدہ به ترتیب سال وفات نوشت

حضرت مالک دینار رحمہ اللہ

از تبع تابعین و معتقد ای وقت و پیشوای زمان خود و در تجرید و توکل یکایک بودند
 و حضرت شیخ بصری محبت داشتند و مالک از ان جهت که بن کوفه فرستاده
 سوار شدند چون بمیان دربار رسیدند اهل کشتی نزد طلب کردند و گفتند
 ندانم ایشانرا چندان زنند که پیوسته افتادند چون پیوسته
 نزد طلبیدند باز در جواب گفتند ندانم بلکه بار ایشانرا بر دوش گفتند پس باز گفتند

در دریای اندازیم چون این را بگفتند با پیالین از دریا برآمدند و در دهن هر یک
 دنیا و ایشان دنت را در داذ کرده یک دینار گرفتند و با آنها دادند چون
 اهل کشتی را میخواستند برآوردند و دریا گشتند و با آنها دادند و چون
 مالک دینار از کشتی فرو داده بالای آب روان گشتند و از نظر اهل کشتی
 غایب شدند نقل است که سیفر میروند حقیقتاً است حضرت سید المرسلین
 را دو چیز داده است که نه جبرئیل را داده و نه میکائیل را یکی اذکر و فی فاکه
 یعنی چون یاد کنید بر این شمارا یاد کنم دوم ادعوی استجب لکم و از من بطلبید
 تا من قبول کنم فیه بوده اند در بعضی کتب آسمانی دیده ام که حق تعالی
 سیفر باید هر عالمی که دینار دوست دارد کمترین چیزیکه بادی کنم آن بود که خلایق
 ذکر و مناجات خویش از دل او بردارم و فایده ایشان در سال یکصد و سی و
 هجده
 حضرت شیخ حبیب عجمی قدس سره
 کینت ایشان ابو محمد است و اصل از فارس و ایشان را حبیب عجمی
 میگویند مرید شیخ حسن بصری اند و بسیار از ائمه و مشایخ کبار را در فایده
 نقل است که خوئی را برادر کرده پدران شب خوئی را بحجاب دیدند

در پشت حرّامان با علما پرسیدند تو قتال بودی این درجه از کجا یافته
گفت در آن ساعت که مرا بر دار کردند جیب عجمی بگذشت در حق من
کرد اینها بزرگت آنست وفات ایشان در سال یکصد و پنجاه و شش
بوده و قبّه ایشان در بصره است

حضرت شیخ سفیان ثوری رح

کینست ایشان ابو عبد الله انت و نام پدر ایشان سعید کوفی الاصل بوده
اند از بزرگان و معتدای و پیروای اهل زمان بوده اند در علم ظاهر و باطن گمانه دار
مجتهدان بچکانه و شاکر حضرت امام اعظم رضی الله عنه بوده و بسیار از شیخ
را دیده اند و است و سال متصل شب نهمه اند و هرگز حدیثی
نشینم از پیغمبر صلعم که بران عمل نکرده ام نقل است که ایشان هرگز از کسی
چیزی نیکو گفتند که اگر دانم در آن جهان در نمی یافتم میگویم در روز ایشان بپار
شدند خلیفه طیب ترسای داشت عاذق پیش ایشان فرستاد چون
طیب فارورده بدید گفت که از خوف الهی جگر اینمزد خون شده و باره کشته
از نشان پیردن می آید و در دینی که چنین مرد بود آن دین باطل نباشد این
گفت دینی الحال اسلام آورد خلیفه گفت پندارستم که طیبی بر اینها میفرستد

خود چهارستون طیب فرستادم شیخ عبدالمبارک فرموده اند که از هزار و هشتاد
 بزرگ شنیده ام که سیکفتند فاضلتی از صفیان ندیده ام گویند جواسنه را
 حج فوت شده بود آهی کشید ایشان گفتند چارچ کرده ام همه بتو ادم تو
 این آه بمن ده گفتا ادم آن شب بخواب دیدند که ایشان را میگویند که بود
 کردی اگر بر همه اهل عرفات نیست کنی تو نگر شوند لغت است که سیفر بودند
 که به ده جزو است نه اذان ریاست و یک از بهر خدا اگر اذان یک جزو که از بهر
 خداست در سیکفتره از چشم باید بسیار بود و هم نه موده اند زبده
 پطرس پوشیدن و نه بان جو خوردن است لیکن دل در دنیا نه بخت است
 دامن کوتاه کردن است و هم فرموده اند که اگر به نزدیک خدا کشوی با کلاه
 که میان تو و خدا بود آسان تر از آنکه یک کلاه میان تو و بندگان او بود
 و نه موده اند یقین آنست که مستمندی خدا ایراد هر چه بتو رسد و فایده
 ایشان به بهره سیم ماه شعبان سال یکصد و شصت و یک هجری
 بوده و بقول شصت و دو و مدت عمر شریف شصت و سه سال چون
 ایشان را غسل میدادند در پیشانی ایشان نوشته دیدند فیکیه هم الله
 حضرت داود بن نصر طائی رحمه الله

کینست ایشان اوسلیمان است شاگرد امام المسلمین ابو حنیفه کوفی اندوختی
 علفه و مرید حبیبی داعی دارقده مائے شاخ و جابج علوم ظاهر و باطن و فقیه
 بودند با فضیل عیاض و سلطان ابراهیم ادنی هم صحبت داشته اند نقل است
 که یکبار در پیش ایشان نشسته بود و در ایشان بے نگریت فرمودند
 چنانچه بسیار گفتن گراست دارد و بسیار دیدن نیز مکرده است ایشان فرمودند
 ای پسر اگر سلامت خواهی و نیازا تو دواع کن در اگر است خواهی بر اثر
 تکبیر کوی که این مرد و محل حجاب است دفات ایشان در سال یکصد و
 دود و بقول شصت و پنج مجسمه بوده و قبله ایشان در بغداد است
 حضرت عقیقه بن غلام رحمه الله

نام پدر ایشان آبان بن صمو است از سبقتان و بزرگان مشایخ و متقدمین
 ایقوم و صاحب احوال و مقامات عالیه بود و از تبع تابعین و مرید
 حضرت شیخ حسن بصری اند و صایم الدهر میبودند و زری باب شیخ حسن
 بکنار دریا میرفتند ایشان بر آب روان شدند شیخ تعجب نمود و گفتند
 ای عقیقه این مرتبه چو یافتی فرمودند که تو سی سال است که آن میکنی که نمی
 دمن آن میکنم که او میخواهد و این ایشارت بتسلیم در ضاقت گویند بشی تاروز

تخففتند همین گفته اگر عذاب کنی ترا دوست دارم و اگر عفو کنی دوست دارم
روزی شخصی پیش ایشان آمد و گفت ای شیخ میخواهم که از تو چیزی بپرسم
گفتند بخواه آنچه میخواهی گفت ترا میخوانم و حرمانی تر بود ز پستی بدبت ادا دند که بزر
خرما تر بود وفات ایشان در سال یکصد و شصت و هفت هجری بود

حضرت امام عبدالعزیز مبارک رح

شاه و حضرت امام اعظم اندر صفی الله عنه در توفیق علوم جامع و صاحب
کشف و کرامات و از معاصران سفیان ثوری و فضیل عیاض بودند
و شاخ کبار را در یافته اند نقل است که روزی در کوچه میگذشتند ناپناه
را گفتند که عبد الله مبارک می آید هر چه می باید بخواه ناپناه گفت دعا کن تا
حق چشم من باز دهد ایشان دعا کردند همان لحظه حقیقتا چشم باز
داد صاحب کشف المحجوب نوشته اند که والده امام عبدالعزیز در
بیاض بطلب ایشان رفت و ایشان را خفته یافت و دید که مار بزرگ شاخ
ریحان در دمان گرفته مکس از روی ایشان سیر اند ولادت ایشان در
سال یکصد و هزده وفات در ماه رمضان سال یکصد و هشتاد و یک هجری بود
... حضرت شیخ صبیح المشهور بابن سماک رح

کینت ایشان ابو العباس است از قدمای و علمای این قوم و صاحب مقامات
علیه و کرامات چلیب بوده اند و با سفیان ثوری صحبت داشته اند فرموده اند
بهترین تواضع آنست که خود را بر یکس فضل نهی و نه برموده اند طبع
است قد کردن و بندیت بر باری بردار تا بر پی وفات ایشان در دل
یکصد و هشتاد و سه حبس بوده B

حضرت شفیق بن ابراهیم ملجی قدس سره

کینت ایشان ابو علی و اصل ایشان از ملج است از قدمای مشایخ و صاحب
کرامات ارجمند و مقامات بلند و مقتدای زمان خود بوده اند حضرت
امام موسی کاظم را در یافته اند و با سلطان ابراهیم ادهم صحبت داشته اند
و حنفی به نوبت بوده اند روزی از سلطان ابراهیم ادهم پرسیدند که شما
در معاش چه میکنید گفتند چون می یابیم شکر میکنیم و چون یابیم صبر کنیم
شیخ شفیق فرمودند ما چون یابیم ایثار کنیم و چون نیابیم شکر کنیم سلطان بوسه بر پیشانی
ایشان دادند و گفتند استاد توئی روزی شخصی بخدمت ایشان آمد و گفت
ایها الشیخ کنایه بسیار دارم و میخواهم که توبه کنم گفت که دیر آمدی گفت نزد ادهم
گفتند چرا گفت هر که پیش از مرگ آید با کوه دیر آمده باشد زود آمده است

چون بکنیز کوزند
چون بکنیز کوزند
چون بکنیز کوزند

شیخ فرمودند سه چیز قرین فقر است فراغت دل و سبکی حساب و راحت نفس
سه چیز لارنده توکل است ریختن و شغل دل و سختی حساب و بشهادت ایشان
در رسال یکصد و نود و چهار عجب که بوده بر ایشان در حتمان است ۵

حضرت شیخ یوسف اسباط رح

صاحب مقامات بلند و کرامات ارجمند جامع در علوم ظاهر و باطن و در نجس و پاک
یکانه بوده اند و شیخ فرید الدین عطار ایشان را از زناد تابعین نوشته اند گویند
مقتدا به هزار درم میراث یافته اند و هیچ از آن صرف خود ننمودند بفقرا دادند هر یک
خرامی یافتند و مرز آزارت خود میکردند وفات ایشان در سال یکصد و نود و
شش عجب که واقع شده است حضرت ابو سلیمان دارانی
نام ایشان عبد الرحمن بن احمد بن عطیه است دارق دامی شایخ شام اند
و علما این قوم در هند و مدح یگانه و پشوا می زمانه خود بودند و دارا دهمی است از ده
دشمن از ایشان پرسیدند که حقیقت معرفت چیست گفتند آنست که مراد جز
یک نبود در دو جهان وفات ایشان در سال دوهصد و پانزده عجب که بوده و قبر
در موضع دار است حضرت شیخ بشیر مرسی رحمه الله نام پدر ایشان
عیناث است که مولای زند بن خطاب بوده از متقدمان شایخ اند و اصل ایشان

ایشان از مرئیس است و آن قریب است از توابع مصر گفته اند که در دلی که دنیا
مقام کند بیرون میرود اندان دل آخرت و نیز گفته که از سخنان اینها بفرم
چندین جسته از گرفت تا آنکه دو کواه عدل از کتاب دست بران میافتم و نیز گفته
اند افضل اعمال خلاف خود ترش نفس است وفات ایشان در دوی حجره سال
دو صد و هشتاد و هجده و بقولے نوزده بوده است

حضرت شیخ فتح بن علی موصلی رحمه الله

اصل ایشان از موصل است و از سقمان شاخ موصل بوده اند و باسی
کس از بزرگان محبت داشته اند که همه ابدال بودند ایشان فرموده اند که
اول بار که عبد الله بن جعفر را رحمه الله دیدم مرا گفت یا خراسانی چهار چیز
بست چشم دربان دول و هوا چشم جانی منکر که شاید و بزبان سخنی گو
که خدای در دل تو بخلات آن داند و دل بجا دارد از خیانت و کبر بر سلمان
و هوا نگاه دارد در ستر و هیچ بخوی باد و در این هر چهار بدین صفت نباشد
خاکستر بر سر باید کرد که آن در شقاوت تو بود وفات ایشان روز عید الفصح
سال دو صد و هشت و هجده بوده گویند روز عید دیدند که مردم قربان میکنند
گفتند ای سیدانی که چیزی ندانم که برای تو قربان کنم من این دارم پس

انگشت بر کلو نهادند و میگفتند چون مردم نکرانیتند بر حمت حق پوسته بودند
و خط سبزی بر کلوئی ایشان ظاهر بود

حضرت شیخ بشه حانی قدس سره

کیک ایشان ابو نصر دنام پدر ایشان جابر بن عبد الرحمن بن عطاء
بن ثمان بن عبد الله و اصل ایشان از مروست از قدمای مشایخ و بزرگان
انجوم و صاحب مقامات بلند و کرامات از جمله معقیم بغداد و از اولاد عرق
بوده اند مرید حال خود اند علی حیرتم صحبت داشته اند و با امام احمد حنبل
رضی الله عنه و فضیل عیاض قدس الله کونین تا ایشان در حیات بودند هیچ
چهار پا در راه نای بغداد روث نکرد بجهت حرمت تعظیم ایشان که همیشه پابرهنه
می بودند و ذری مروی را استوری روث انداخت فریاد بر آورد که بشه از عالم
بر رفت چون تحقیق کردند چنان بود نقل است که پیغمبر صلعم را کجواب دیدند
که می خستد باینده ای بشه میدانی که هذا یتعالی چرا ترا بر کردند از میان آید آن
بلند کرد ایند مرتبه ترا گفتند یا رسول الله فرمودند از بهر آنکه متابعت پیغمبت من کرد
و حرمت داشتی صالحی از او نصیحت کردی برادران را و دوستی داشتی مراد صفا
و اهل بیت را و ولادت ایشان بقول ابن کثیر شامی در بغداد سال دو صد

دو صد و پنجاه مجسمه است و هکات ایشان روز چهارشنبه دهم محرم سال
 دو صد و هشت و هفت مجسمه بوده و قبور پر در شهر بغداد است و چون
 بر محبت پیوستند آواز نوحه جنان از خانه ایشان بگوش مردم میرسید
 بعد از وفات ایشان از خواب دیدند پرسیدند که خداوند با تو چه کرد و تو
 که امر زید را دانا را که بر جازه من حاضر شدند و آنها که مراد او دارند تا
 بقیات

حضرت شیخ احمد بن الحواری رح

کیست ایشان ابو الحسن است و اصل از دمشق سرید ابو سلیمان دار اند
 والد ایشان نیز از متورعان و عارفان بودند و حامدان ایشان چنانچه
 رند و فرج بوده از بزرگان این قوم و بعد از شایخ اند گویند ایشان را با
 ابو سلیمان دارانی عهدی بوده که هرگز مخالفت فرمان او نکرده روزی سلیمان
 در مجلس سخن میگفتند ایشان آمدند و با ابو سلیمان گفتند متورمانه شد
 چه میفرمائی ابو سلیمان جواب ندادند سه بار نکر گفتند ابو سلیمان رادل
 به تنگ آمد گفتند برو در اینجا بشین ابو سلیمان سعه مشغول شدند بعد از آن
 یاد ایشان آمد که با حمد چه گفتند از فرمودند احمد را بگویند در ترمز خواهد بود چو
 جستند در ترمز یافتند و یکموسه ایشان نهفته بود و فیات ایشان در سال

دو صد و سی و دو مجری بوده است

حضرت شیخ عاتق بن عثمان اصم

کینیت ایشان ابو عبد الرحمن و اصل ایشان خفی مذہب و پیر شیخ شفیق بن
و صاحب علوم ظاهر و باطن بوده اند گویند ایشان اصم بوده اند ضعیفه
با ایشان سخن میگفت در آشنای سخن از وی یاد شد بجهت دفع حجابات او
گفتند آواز بلند تر کن که من نمی شنوم و خود را چنان فرمودند که گوش
ایشان گراست و آنرا شنیده اند ضعیفه را دمان شد دین لقب بر ایشان
بماند گویند بغیر میرفت یکی از ایشان وصیت خواست فرمودند اگر یار خواهی
خدا می پس و اگر همراه خواهی کرام الکاتبین پس و اگر عبرت خواهی دنیا پس
و اگر مونس خواهی مشران پس و اگر کار خواهی عبادت خدا پس و اگر وظیفه
خواهی ملک پس و اگر اینکه گفتیم پسندید نیست و در آخر ترا پس فرموده اند
شبهت سه قسم است یکی در طعام و دیگر در گفتار و دیگر در نظر پس نگاه دار
خویش را با اعتماد خداوند در یار ترا است گفتن و چشم را بعبادت نکر ایستادن
ایشان در سال دو صد و سی و هفت مجری بوده بموضع ماسود که از نو انجمن

حضرت شیخ احمد بن محمد زید قدس سره

کینست ایشان ابو حامد است و تخلص ایشان از پنج مرید حاتم احمم داذر زکات
مشایخ خراسان اند سلطان ابراهیم اویم و حضرت شیخ یارید بسطامی عجلوآ
نخشی و ابو حفص عداد را دیده و طریقه ملائمت داشتند و جامه بروی ایشان
داشتند شیخ احمد منته سوده اند هر که درویشانرا خدمت کند به چیز مکرم شود
تواضع و حسن ادب و سخاوت و کفایت اند هیچ خواب گران نیست از خواب
غفلت و فوات ایشان در سال دو صد و چهل و هجری بوده و مدت عمر خود
پنج سال است و قبر در پنج است شیخ ابو العباس حمزه بن محمد
حارث بن اسد محاسبی راج

از تقدمان مشایخ هرات و مستجاب الدعوه بودند منته سوده منته بر کر صحبت
اولیا آراسته نزار و هیچ پند آراسته نگردد و فوات ایشان دو صد و چهل
و یک و هجری بوده حضرت شیخ ذوالنون مصری رحمه الله کینست ابو
عبد الله است داصل از بصره از علمای و قدمای مشایخ در جموع او یک وقت
با ایشان بوده که نیند چهل سال روز و شب پشت بدیوار نهادند اند جزید و راج
نشسته پرسیدند این محنت چیست فرمودند شرم دارم که در مشاهد الهی
بنده دارم نشینم طریقه محاسبه ایشان است منسوب و سخن ایشان اندر توحید

و تجرید بود و مذہب ندانستن رضا است از جمله مقامات وفات ایشان
 در بعد از سال دوصد و چهل و بیست و یک رویداده نیز چنین آورده که حضرت
 ذوالنون مصری رحمه الله کینت ایشان ابو الفیض است و نام ثوبان بن
 ابراهیم و اصل ایشان از اصمیم مصر است بشاکر حضرت امام مالک و مرید
 اسرافیل و از بزرگان این قوم و کبار مشایخ و پرشایه اهل علمت و صاحب
 ریاضت و کشف و در است و در تجرید و توحید یگانه و سر عارفان زمان بود
 اندام در حیات بود و خود را چنان پنهان داشتند که بر حقیقت حال ایشان
 هیچکس واقف نکشت بزرگی و خوارق حضرت شیخ زیاده از آن است که
 در قید ضبط در آید روزی همراه جماعتی در کشتی نشستند باز کاسه را کوهری
 کم شده همه اتفاق کردند که ایشان برده اند میر بخانیند و امانت میر
 چون کار از حد گذشت گفته عداوند او میدانی که من نه برده ام هزاران
 مایه سب از دریا بر آورده و در دمان هر یک کوهری یکی از آنها بگرفتند
 و بایشان دادند اهل کشتی چون انبوا قهرا دیدند در پای ایشان می افتادند
 و عذر میخواستند و همین نقل را صاحب کشف المحجوب از زبان ذوالنون
 مصری قدس سره ثبت بخانین رقع داری که اندر یک کشتی با ایشان

ایشان نبوده بینمایند فرمودند یا هرگز از زمان د آب سیر بخورم تا زحمتی
 کردم خدا یزادند قصد مصیبت در من بدید آمد گویید چون بخوابستید باز بخور
 شوند گفشتند باز خدا یا بکدام قدم ایتم بدرگاه تو و بکدام زبان گویم یا تو
 و بکدام دیده نگرم بعبود تو و بکدام لغت گویم نام تو از بس سر یابی
 سر مایه ساختم و بدرگاه تو آمدم فرمودند راه درست آنراست که از خدا
 ترسان است چون ترس بر خاست از راه افتادی و منم مودند و منم
 با کسی کن که بتغیر تو متغیر نگردد و منم مودند معرفت قرار میکیر در دشمنی که از
 طعام پر باشد و نیز فرموده اند که توبه عوام از گناهان است و توبه خواص
 از غفلت فرموده اند علامت محبت خدای آنست که متابعت حبیب خدا
 کند در احسان و اخلاق و اوامر و سنن حضرت شیخ را پرسیدند که از
 مردم پرین کار چیست فرمودند آنکس که زبان خفه نکند و پرسیدند علامت
 توکل چیست فرمودند طمع از علایق منقطع کرد ایمن پرسیدند اندوه
 که بیشتر فرمودند بدختر ترین مرد ماترا پرسیدند دنیا چیست فرمودند هر چه
 ترا از حق مشغول دارد پرسیدند سفلت چیست فرمودند آنکه بخدای راه نماند
 دنیا موزد شیخ فرمودند ای مردمان علماء ابلهات کینند بجهل یعنی دهر از خود

را از ایشان پوشیده دارید در نادانان عبت که عبت شما دیده بعضی از
عبادت را بشما بیاموزند و اهل معرفت بسکوت یعنی پنهان عارف حرف
گفتن خوب نیست و فایده ایشان در بیت و ششم شعبان سال ۸۰۰
و پنج عجب واقع شده نقل است که چون بر حجت حق پوستند آن شب
هفتاد و کس رسول صلعم را بخواب دیدند که آنحضرت میفرمایند دوست خدا
دو النون خواهد آمد با استقبال او آمده ام و چون جبارۀ ایشان می بردند
مرغان بسیار بر جبارۀ پر دریم بافتند چنانکه همه خلق را بایه خود پوشیدند
و میچسبیدند از آن قسم بر غایت عزیز بود و خلق از آن کار سگی که نسبت بایشان
داشتند باز آمدند تا بیک گشتند و قبر حضرت شیخ در مصر است و در قبر ایشان
نوشته یافتند چنانکه بخود آدمیان مانند بود دو النون حبیب الله من انبیا
فتمیل الله و بعضی از شکرین هرگاه آن نوشته را بهتر شنیدند باز نوشته
میتافتند حضرت شیخ ابو تراب بخشی قدس سره نام ایشان
عسکری المحصین است و بقول عسکری بن محمد بن المحصین از اکمل شایخ
حراسان بوده اند و بابو عاتم عطار بصری و عاتم اصم صحبت داشته اند
و بر قدم تجسید بسیار نموده اند گفته اند توکل آنست که خود را در

در دریا عبودیت انگنی ددل در خلائی بسته داری اگر بدشکر کنی و اگر ناکیر صبر کنی
و گفته اند مینت از عبادت چیزی منفعت نر از اصلاح خواطر و لها مضرو
عبیر غلذ کردی دامن نت به غبار کزد و لها رفت باشی و فوات ایشان در
بهضم جم جادوی الادل سال دوهصد و چهل و پنج حبه بوده چون در بادیه
بصره بر حمت حق پوستند بعد از چندین سان چاهه با بخار رسیدند و ایشانرا
دیدند رو بقبل ایستاده و خشک گشته و عصا در دست در کوه در پیش نهاده
و از دزدان با هیچ ضرر نرسیده حضرت شیخ ابراهیم بن عیسی
رحمه الله اصل ایشان را اصفیانت با سورت کرخی صحبت داشته
اند و از متقدمان مشایخ و صاحب کشف و کرامات بوده اند فرموده اند هرگاه
خواهی کسی را از اولیای حق بشناسی این بگوئی هو الادل والاخر و الاظهر

و الباطن و هو کل شیء عظیم وفات ایشان در صعبان سال دوهصد و چهل و
هفت حبه واقع شده حضرت شیخ ذکریا بن یحیی الکهر و
از کبار مشایخ مستجاب الدعوه بودند امام احمد عجل رضی الله عنه فرموده
اند ذکریا از جمله ابدال است وفات ایشان در بهات ماه ربیع سال
دوهصد و پنجاه و پنج حبه بوده شیخ ابو عبید الله السیمری

از بزرگان شیخ خرسانند و با ابو حفص انسجت داشته اند و بار بار بر قدم بخیزید
 سفر کرده اند شخصی ایشانرا گفت یکدیگر زیاده رسوخ دارم بخوابم بودیم صحت
 میدی منی گفتند اگر بدی ترا بهتره اگر ندی برابتره فرمودند هر دو غلطی که تو کردی
 از مجلس اوند در ویش بر خیز و در ویش نه تو نکردی و اعطایت و فدا
 ایشان در سال دو صد و پنجاه پنج بوده شیخ محمد بن علی حکیم الشریع
 قدس سره کین ایشان ابو جعد اند است طریقه حکیمه منسوب است
 بایشان و سخن ایشان در اثبات ولایت است از مقدمان و مختشان شیخ
 اند و صاحب تصانیف بسیار در احادیث اسناد عالی داشته و از خواص
 یاران امام اعظم رضی الله عنه صحبت دار خضر بودند علیه السلام در روز یکشنبه با
 خضر علیه السلام ملاقات میکرد و ملاقات از یکدیگر می پرسیدند و کینه یکبار
 تصانیف خود را در آب انداختند خضر علیه السلام انهم را پیش ایشان باز داشت
 و گفت خود را پیش بدین مشغول میدار ایشان گفته اند صد شکر کردیم
 در سه کوه که این چندان تباها نمکند که یک ساعت شیطان کند و صد شیطان آن
 تباها نمکند که یک ساعت نفس آدمی نقل است که در آن صاحب حسن بوده اند
 زنی و صاحب چهل ایشانرا بخود دعوت کرد بار ملاقات کردند و وقتی آنرا در پیشگاه

یافت که باطنی رفته اند خود را بیایالت و آنجا رفت از باطنی بگریختن و زن بدست
 میدوید با توجه نگردن بعد از آنکه کسی گشتند این سخن با و ایشان آمد و در
 خاطر گذشت چه بود اگر حاجت آن زن روا کردی بعد از آن تا یک شش ماه
 این در خاطر خطور کرد اندوه ناک شده گفتند ای نفس جیث در جوانی در
 خاطر این بود اکنون بعد از پیاختها بسیار چه پیری پشیمانی حسود و جیث این
 خطره سه روز ماتم داشتند بعد از آنکه روز پنجم صلعم را بخواب دیدند فرمودند
 ای محمد بخور مشو نه از آن است که در روز کار تو رجعتی است بلکه آن خاطر از آن بود
 که از ایام جوانی تا حال چهل سال دیگر بگذشت و مدت ما از دنیا دورتر گشت
 و دور رفتیم ترا جری نیست و در حال تو قصه به نرفته و آنچه دیدی از
 دراز کشیدن مدت مفارقت است و ازین باید دانست که درین ایام که سال
 هزار و چهل و نه هجری است و از زمان پیغمبر صلعم دورتر گشته در دنیا و علمها و دنیا
 خصوصاً در دنیا داران چه قدر تفاوت رفته باشد و فساد ایشان در دنیا
 دو صد و پنجاه و پنج عجب بود واقع شده حضرت شیخ یحیی بن معاذ را از
 قدس سره گفت ایشان ابو ذکریا است و لقب داد عطا در باب ایشان
 بعضی از اکابر گفته اند که هذرا و دیحی بوی یک از اینها و دیگر از اینها و اول

کسی که از شایخ پس از خلغای ایش این بر من شد ایش ان بودند این
 گفتند قومی اند که سیکوینده یا بجای رسیدیم که ما را نماز نباید کرد گفتند بگویند
 رسیده اند اما بد فرخ گویند که دوزی با برادر دبی یکدشتند برادر ایش گفت
 خوش دبی است فرمودند خوشتر ازین دل انگست که ازین ده خارج است
 و گفته اند با مردمان سخن کم گویند و با خدای بسیار گفته اند یک کتا به بعد از توبه
 ایش تر بود از بهشتا دگناه پیش از توبه گفتند به حضرت از مضطرات ادبیت
 اعتماد بر خدای در همه چیز به نیاز بودن بدو در همه چیز در جوع کردن باو
 در همه چیز گفتند اند شتای بیشین صد یقالت برسیدند نشان محبت
 چیست فرمودند آنچه بیگویی زیاده نشود و بجای نقصان نه پذیرد و شش
 گفتند از صیت کیند فرمودند سبحان الله چون نفس من از من قبول
 نمی کند دیگری چون قبول کند و گفته اند الهی تودیت مداری که من ترا
 دوست دارم با آنکه به نیازی پس من چگونه دوست ندارم با اینهمه حاجت
 و گفته اند الهی اگر من نتوانم که از گناه باز ایستم تو میتوانی که گناه بیایزی و
 گفته اند الهی مرا عمل بهشت نیست و طاقت دوزخ ندارم اکنون کار بفضل
 تو افتاده و غایت ایشان در سال دو صد و پنجاه و شصت بحسب رویداد

رفته و در قبه ایشان درینجا پور است در قبرستان عمر حضرت شیخ
 ابو حفص حداد رحمه الله نام ایشان عمر بن سلمه است و اصل ایشان
 از نیشابور است از بزرگان زمان و شیخ ملاست مرید عبد الله باوردی و استاد
 ابو عثمان جبری اند با سید الطائفة حیند ملاقات کرده اند گویند اوز سر
 ی که نشسته یکی را متحیر و گریان دیدند پرسیدند چه حال داری گفت خری دهم
 کم شده جبران هیچ نداشتم ایشان توقف کردند و گفتند بعزت تو که کاک
 بر تبارم تا خرا و باز نرسد در حال خرا و پدید آمد نقل است که یک از ایشان
 طلب دحیث کرد گفتند یا اخی لازم یکدر باش تا همه در بار تو گشاده
 گردد و لازم یک سید باش تا همه سادات ترا گردن بهند و گفته اند کرم انوار حق
 دنیا است برای کسی که بآن محتاج است نقل است که حضرت شبلی ایشانرا
 چهار ماه بهمانی کردند و هر بار حلو و طعم و دیگر سیاحتند و چون بود اعراض
 و گفتند یا شبلی اگر بر نیشابور آئی بمنزانی و جوایز می توانم بفرستم گفتند
 ابو حفص چه کردم فرمودند تکلف کردی و تکلف جوایز دهنده همانرا چنان
 بایست داشت که خود را تابا ندن همان کرائی نه آیدت و بر رفتن من است
 نه چون تکلف کنی آمدن بر تو کرا ن آید و در رفتن بر دل ناسانی شود و بر کرا بایست

حال این بود جوانمرد بنود وفات ایشان در سال شصت و چهارم
 و بقولی دو صد و شصت و پنج واقع شده حضرت شیخ علی بن موفق
 بغدادی رح از قدامی مشایخ عارف و بزرگان این قوم بوده اند و حضرت
 شیخ ذوالنون صهری را دیده اند و سفر بسیار کرده و معتقد حج گزاری بوده اند
 و فی البدایه حج با خود تمام میگفتند که میروم و می آیم نه دل دهنه وقت من
 خود در چه شمارم آن شب حق تعالی را بخواب دیدند که ایشان را گفت ای
 پسر موفق تو بجان خویش خوانی کسی را که بخوابی اگر من ترا بخوابستم
 گویند از منی در راه کافری یافتند و در استین خود نگاه داشتند چون از
 استین برآوردند دیدند که در آن کاغذ نوشته اند ای ابن موفق از فقر
 میترسی و حال آنکه پروردگار تو ام و ایشان گفته اند خداوند اگر من ترا
 از بیم آتش در زنج می پرستم در زنج فرو دارم و اگر بامید پرستم
 بر کنم در آنجا جای ده و فرود میار اگر می پرستم بکینه یار بجای دلب از آنجا
 بر چه خواهی بکن وفات ایشان در سال دو صد و شصت و پنج بحسب بوده
 و تبار ایشان در هرات است نزدیک بلخ سفینه و گویند که شیخ الاسلام خواج
 محمد و انصاری بر وقت بیست و پنج سالگی خود را در سنه و مذهب که گفته

حضرت شیخ احمد بن وهب رحمه الله

کینت ایشان ابو جعفر است و اصل از بصره گفته اند هر که بطلب فوت بر خاست
نام نقره از بر خاست و فات ایشان در سال دو صد و هفتاد و هجری بود

حضرت شاه شجاع کرمانی قدس سره

کینت ایشان ابو الفوارس است و از ابنای ملوک بوده اند و مرید ابو حفص خداوند
بصحت بسیاری از شاخ رسیده اند چون ابو تراب بخشی و ابو ذراع مصری
و ابو عبید بصری گویند شاه چهل سال نخفته و قی در خواب شد و حق تعالی را
بخواست دیدند پس از آن پوسته خواب کردند و چنانچه ایشانرا نخفته یاد طلب
خواب می یافتند شاه گفته اند علامت هجرت هجرت ترک شکایت و قی
رضا قبول تصادد بخشی و فات ایشان بعد از سال دو صد و هفتاد و هجری است

حضرت حمدون قصار قدس سره

کینت ایشان ابو صالح است و نام پدر ایشان عماره و طریقه قصار بنیوب
بایشان است و درین طریق اظهار تشبیه بود صاحب کرامات و امام اهل سنت
و در مذہب سنیان ثوری بودند و با ابو تراب بخشی و علی نصر آبادی و ابو حفص
صحبت داشته اند اول مسکن که از ایشان اصحاب بصری بودند و احوال

بگفتند سهیل شتری و سید الطایفه کهنه اگر دو بود که پس از پنجه صلح
 پنجه بودی حمد و نگو اینان گفته اند هر چه خواهی که پوشیده بود بر
 اشکارا مکن و گفته اند من شمارا بد و چیز وصیت کنیم صحبت علما و اجتناب از
 جہال و گفته اند تو کل دست بخدای زدن است و گفته اند اگر توانی که کار خود
 بخدای باز گذاری بهتر است باز آنکه بچله دند میر مشغول شوی و گفته اند من
 نیک خوئی را ندانم الا در سخاوت و بد خوئی را شناسم مگر در بخل و گفته اند
 تو اضع آن بود که کس را بخود محتاج نه بینی در دو جهان وفات ایشان در
 سال دوصد و هفتاد و یک هجری بوده و قبور ایشان در هرات است

شیخ فتح بن شحرف قدس سره

گفت ایشان ابو نصر است و افضل از خود و از قدما می شایخ خراسان اند
 گویند در حالت نزع با خود بپیری میگفتند مردم کوشش داشتند میگفتند الهی
 داشته شوقی را یک بچل قدوسی علیک بار خدا بسیار شده شوق من بپیش
 بتجلیل کن رفتن مرا نزد خود چون ایشان را می شنیدند بر ساق پای نشسته
 دیدند که الفتح الله وفات ایشان پانزدهم شعبان سال دوصد و هفتاد
 و سه هجری بوده بر حصاره ایشان شش هزار کس نماز گذاردند و

حضرت شیخ ابو عبد الله مختار

نام پدر ایشان محمد بن احمد و اصل از هرات است و از متقدمان و بزرگان شیخ
هرات اند و پیر شیخ ابوعلی بن مختار العلوی الحسینی فرموده اند طعام چنانچه
که او را خورده باشی نه او ترا لکرت و او را خوردی همه نوز شود و اگر او ترا همه خورد
وفات ایشان در سال دوهصد و هفتاد و هفت بحسبیه بوده و قبر در هرات است

حضرت شیخ ابو عبد الله بخترلی رحم

نام ایشان محمد اسماعیل است اسناد ابراهیم خواص و ابراهیم بن شیبان کرمانی
شاهی و مرید ابو الحسن علی دزین اند و ایشان مرید خواجه عبد الواحد بنید
دلیشان مرید شیخ حسن بصری اند قدس الله اسرارهم و قتی بر سر کوه
سینا سخن می گفتند سخن بسیار رسید که گفتند بنده با او چندین نزدیکی جوید که
فرمود ما فردا سنگ از کوه می چینند و پاره پاره میشد و بهامون می آمد و گفته اند چون
حاضرترین مردم در ویشی بود که با تو مکران مدهانه کند و عظیم ترین حلق را تو وضع
کند وفات ایشان در سال دوهصد و هفتاد و نه هجری بوده و مدت عمر یکصد
و نیت دوهصد و سال و قبر ایشان بر سر کوه سینا است شیخ ابو عبد الله
الحاقان الصوفی رحم الله ائمه صوفیه بغدادی وفات ایشان در سال

دو صد و هفتاد و نه حبس بود. حضرت **سبیل بن عبد الله** **ت**
 قدس سره گفت ایشان ابو محمد است و حنفی مذهب مرید ذوالنون مصری
 و از کبار علما است. یغایفه و او تاد عراق اند و جامع بودند میان حقیقت و شریعت
 طریقه سبیل منسوب بایشان است و بنامی این طریقه بر اجتهاد و مجاهد نفس
 صاحب کشف المحجوب نوشته اند سبیل بن عبد الله تستری آنروز که از مادر
 زاد صایم بودند و آنروز که از دنیا برداشت نیز صایم بود از ایشان پرسیدند
 که نشان بد بخجی چیست گفتند که ترا علم دهد و توفیق عمل بدهد و عمل دهد و عمل
 بدهد که عمل کنی بکار کنی و دیدار و صحبت دهد باینگان و در قبول بدهد گفته اند که
 در شبان روزی هر که یکبار خورد این خوردن صد یقین است گفته اند هر که گشت
 کشته شیطان کرد او نکند و بکلم خدا یغایفه گفته اند و سر همه آفتاب سیر خوردن
 و گفته اند هر وجهی که کتاب و سنت کو امان نبود باطل باشد و گفته اند هیچ
 معصیتی عظیم تر از جیل نیست و گفته اند بزرگترین کرامات آنست که خوی بد خود را
 بخوی نیک بدل کنی و گفته اند هیچ معصیتی بزرگتر نیست از فراموشی حق و گفته
 اند خداوند اهر روزی در شبی در عطا ناست و بزرگترین عطا یا آنست
 که ترا در خود الهام کند و گفته اند هیچ یاری دهنی نیست الا خدا می دهد و نیست

نبوت الان رسول خدا صلعم پیچ نادیدنیست الا تقوی بیچ علی نبوت الان صبر
 و گفته اند خدای ماخلق بیا فرید و نه بود بمن را از کونیه و اگر از میکونیه بمن
 و اگر این نمکسید حاجت از من باز خواید و گفته اند هرگز دل زنده نشود و انفس
 میزد و گفته اند تصوف اندک خوردن است و با خدای آرام گرفتن و از حق
 گرفتن و گفته اند توکل آنست که اگر چیزی بود و اگر چیزی نبود در هر دو حال
 باشی و گفته اند عبودیت و خادادان است بفعال خدای و گفته اند نفس از
 سه صفت خالی نیست کافرت یا منافق یا مرای و فانی ایشان در راه
 محرم سال دو صد و هشتاد و سه می رسیده بود و این قولی واضح است و مدت عمر
 شریف هشتاد و گویند روزی که بخانه ایشان از برداشتن مردم بسیار جمع بود
 جهود و هفتاد ساله که آن مشغول اشیند بیرون آمد چون بخانه رسید آواز برادر
 که ای مردمان آنچه که من به پنم شامی پند گفتند چه می بینی گفت فرشتهها
 از آسمان می آیند و خود را بر خانه می مالند و سلمان شد حضرت شیخ
 ابو سعید خراسانی روح الله نام ایشان احمد بن عیسی است و لقب خازن
 و اصل ایشان از بغداد و طریقه حرازیه منسوب است بایشان و او را کسب
 در فقا و بقا عبارت کرد ایشان بودند و از بزرگان و قدمای مشایخ اند

اندر علم توحید و اشارات امام دیگانه شرایح بودند شیخ السلام فرموده اند
 که در علم توحید همه پرو بالند و از شرایح هیچکس اندی شناسم و نزدیک است
 که هزار پیغمبر بودی از بزرگی و مرید محمد بن منصور طوسی و در ارشاد مرید
 ایمنی بوده اند و با ذوالنون مصری و سهری مقطبی و بشیر عافی و غیر ایشان
 از اهل اکابر صحبت داشته اند گویند وقتی در وفات بودند حاجیان دعا
 میکردند و میزادیدند ایشان گفتند مرا از دانه که من هم دعا کنم باز کفتم چه دعا کنم
 چیزی نمانده که پاس نکرده باز قصه دعا کردم تا قنای آواز داد که پس وجود
 حق دعا میکنی یعنی پس از یافت ما از ما چیزی خواهی ایشان گفتند وقت
 غیبت خود را جز بهترین ترین چیزها مشغول میکن و گفته اند علم آیت که در عمل آمد
 ترا و یقین آیت که برگرد و تر وفات ایشان در سال دوحده و هشتاد و شش
 هجری بوده و بقول دوحده و هشتاد و پنج و یا هفت و قبر در کوه مغطیه است
 حضرت شیخ عباس بن حمزه میثاق پوری زحکیت ایشان ابو
 الفضل است و با ذوالنون مصری صحبت داشته اند حضرت بایزید بسطامی
 را دیده وفات ایشان در ماه ربیع الاول سال دوحده و هشتاد و هشت
 هجری بوده حضرت شیخ ابو حمزه بغدادی رحمه الله نام این

ایشان محمد بن ابراهیم است ^{باب} ششم عافی و سهی سقطی و ابو تراب نجفی
صحبت داشته اند و عرید عارث محاسبی اند و از اقران ابو الحسین نور
و خیر ساج بودند و وقتی در بند ادا از قرب الهی خبری می آمد یسیدند از خود
غایب گشتند همچنان مدافعت ایستادند چون با خویشانش آمدند خود را در آنجا
دیدند زیرا سیل حضرت شیخ ابو حمزه خراسانی رحم اصل ایشان
از ایشان پورست و از جمله مستایح بود و توکل یگانه بوده با ابو تراب نجفی و
شیخ ابوسعید حمزه از صحبت داشته اند و از معاصران سید الطایفه بودند و این
صاحب کشف المحجوب نوشته اند که روزی در بیابان ایشان در جای فتاوا
چون سه روز بگذشت کردی با بخار رسیدند با خود گفتیم که ایشان را آواز دهم
باز گفتند که خوب نباشد که از غیر مدد خواهم شکایت کنم که خداوند من را در
چاه انداخت شما بر آید آن کرده بر سه چاه نماند گفتند این چاه در میان
راه است مباد اینچرخه بیاید و بیفتد تا بجفت ثواب سر این چاه را بپوشم
ابو حمزه گفت نفس من با منظر آب آمد و از جان خود نویسد شدم چون
آنها سه چاه پوشیده رفتند من با حق مناجات کردم و از غیر او ناسید
گشتم چون شب شد از سه چاه آواز شنیدم چون دیدم سه چاه

کسی بکشد جانوری عظیم مثل اردو یا دم خود را درون چاه انداخت داشتیم که
 سبب نجات نیست و فرستاده حق است دم آنرا بگرفتم و مرا سپردن شد
 آفرید و او که نیکو نجات یافتی یا ابا حمزه که بتلفی از تلفی ترا نجات داد نقل است که
 روزی سید الطایفه شیخ جنید الملبیس را دیدم برهنه بر کردن مردم میجست گفتند
 ای ملعون شرم نراری ازین مردم الملبیس گفت کدام مردم اینها مردم تبند
 مردم آنها اند که در مسجد نشویند و اندو بکرم سوخته اند چون در مسجد رفتند ابو حمزه
 حنبله اسانی و ابو الحسین نوری و ابو بکر دقاق را دیدند مراقب نشسته ابو حمزه
 سر بر آورد و گفت دروغ گفت آن ملعون اولیای عذای از ان عذیر
 نتراند الملبیس را بر حال ایشان اطلاع باشد وفات ایشان در سال دوهصد
 و نود و هجده بوده حضرت شیخ ابو بکر دقاق رحمه الله نام ایشان
 محمد بن عبد الله است جامع علوم ظاهری و باطنی بوده اند و با سید الطایفه صحبت
 داشته اند و از اقران ابو الحسین نوری و ابو حمزه خراسانی اند وفات ایشان
 در سال دوهصد و نود و هجده بوده حضرت شیخ ابراهیم الخوافی رحمه الله
 کین ایشان بواسطه دین بجا داشت حسب صحیح در طریق توکل و بخرید طمانه و از
 خا صنان درگاه الهی بوده اند و از اقران سید الطایفه جنید و نوری و صحبت

و محبت دار خضر علیه السلام سالیج اسلام گفته اند که شیخ ابو الحسن حرقا
 گفت در میان سخنانی که ابراهیم خواص با من میگفت این بود که اگر با خضر محبت
 یابی توبه و اگر از هر بی شیبی بگذری از آن توبه کن مثلاً دو پوری نرسیده بود
 نیم خواب بودم در مسجد بمن نمودند خوابی که دو سته نزد دستان با منی برخیز
 و بر سر تل توبه شو بیدار شدم برف بسیار پدید آمد و ابراهیم خواص را دیدم
 سر بر نشسته و کرد بر کردوی مقداری از سر بی سته تنی از برف و با من
 که بر سر و آمده بود در غرق غرق گفتم این منزلت بچه یافنی گفت از دست
 فقیر وفات ایشان در سال دو صد و نود و یک عجبی بوده یوسف بن حسین
 ایشان را شسته و دفن کرده بعلت شکم بر حمت حق پوستند گویند هر بار
 که فایز می کشند غسل میکردند و آن روز که از دنیا بر رفتند هفتاد بار غسل کرده
 بودند و سه مایمی عظیم بود بار آخر در آب بر رفتند و قبر ایشان در زیر حصا
 طرک صفایان است حضرت شیخ ذکریای بن دلوچه کتبت ایشان
 ابو یحیی است و از اهل نیشابور بودند و از کتبت خود فوت می ساخته وفات
 ایشان در نیشابور سال دو صد و نود و چهار عجبی بوده حضرت شیخ
 ابو الحسن نوری رحمه الله نام ایشان محمد و بنو محمد بن محمد و

شهسواران باین بنوی و پدر ایشان از بعد است که باین هرات و سرود
 شد و بنوی و شش ایشان بعد است و نوری ازان جهت گویند که چون
 دو خانه تاریک سخن میگفتند از نور باطن ایشان خانه روشن میشد و نور حق بر
 سریدان میداشتند و بسوی قطعی اند و از انون بهری را دیده بودند و با محمد علی
 نقیاب و احمد بن الحواری صحبت داشته اند و از ان سید الطایفه اند در
 طریقت مجتبه و صاحب مذهب بوده اند ایشانرا شایخ وقت ایلر
 گفته اند و جد و جالتی عظیم داشتند طریقه ایشانرا نوری گویند و سعادت
 ایشان موافق جیندیان است و قاعده مذهب ایشان تفصل تصوف باشد
 بر فقیر در صحبت ایشان میفرمودند که کیس نفس در دنیا نزدیک من و دست ترا
 هزار سال آخرت از بهر آنکه این سنی ای حدیثت و آن سر آفریت و قربت
 بخدمت باشد نقل است که روزی شیخ غسل میکردند و زوی حبابه ایشانرا برد
 هنوز از آب بیرون نیامده بودند که باز آورد و غذای خواست و هر دو دست او خشک شد
 بود گفتند ای چو این حبابه باز آورد تو دست این را باین بازده شیخ فرمود و دست
 ترک کردن جمیع حظ نفس است و نیز فرموده اند من لم یعرف الله لم
 فی الدنیا لم یعرف فی الآخرة هر که نشناخت خدا را در دنیا نمی شناسد او را در

در آنحضرت از اکل مریدان و اکابر ایشان بودند مشایخ فقهیه بوده اند که
 بهیچکس در زبان ابوالحسن نوری چون او نیکو طریقت و عالی سخن نبوده
 شیخ اسلام گفته اند جوانی خراسانی نزد ابراهیم قصار آمده گفت میخواهم
 نوری را ببینم گفت او چند سال نزدیک ما بود هیچ نود هشت سپردن نیکو
 یک سال دیگر کرد شهر میشت و با کس نیا میشت و در سال دیگر در ویرانه
 خانه بگرفت و هیچ سپردن نیاند مگر نماز و سحر خاموشی کرد و بهیچکس
 سخن نگفت آن جوان گفت میخواهم البته او را ببینم ابراهیم او را بنوری
 دلالت کرد چون شیخ رسید از او پرسیدند با که صحبت داشته گفت
 با ابو حمزه خراسانی شیخ گفتند آن مرد که از قرب نشان میدهد و
 اشارت میکند گفت آری گفتند چون با و رستی و بر اسلام کوئی بگو که
 اینجا ما یم قرب بعد بعد است شیخ ابن عربی فرمایند قرب نکویند تا مسافت
 نباشد و تا مسافت بود و مکانی بجای پس قرب بعد بود و وفات ایشان
 در سال دوهصد و نود و پنج هجری بوده و بقولی دوهصد و هشتاد و
 شش واضح قول اول نیست چون شیخ ابوالحسن نوری بر حجت حق بودند
 سید الطایفه فرمودند بهیچکس در حقیقت صدق سخن نگفت تا نوری بمرد

که صدیق زمانه او بود حضرت شیخ عمر بن عثمان مکی الصوفی رحمه الله
 کینت ایشان ابو عبد الله است مرید سید الطائیفه و استاد حسین بن
 منصور صلاح اند و صحبت داشته اند با ابو سعید خزاز و عالم بوده اند
 معلوم حقایق چون سخن ایشان باریک شد مردم بکلام منسوب گشتند
 و بهر جور خند و از که معطره بیرون کردند چون بجهه رفتند آنکس را
 قاضی آنجا نمودند اصل ایشان از بنین است از بزرگان و سادات این
 قوم بوده اند بزرگان انطاquیه گویند هر چه بر حسین آمد سبب دعا می نمود
 بن عثمان است که ویرا از خود بر بخانید وفات ایشان در بغداد است
 دو صد و نود و شش هجری بوده و بقوله دو صد و نود و یک و بقوله
 دو صد و نود و هفت که شال وفات حضرت سید الطائیفه است و قول
 آخسته اصح است حضرت شیخ ابو عثمان و اعظم رحمه الله نام
 ایشان سعید بن اسماعیل بن منصور است و مولد و متولد وی بوده
 بعد از ان به پیشاپور انتقال نمودند و هم در آنجا رحلت فرمودند وفات
 ایشان در سال دو صد و نود و شش هجری است حضرت شیخ شمعون
 بن محبوب الکذاب کینت ایشان ابو الحسن است و بقوله ابو القاسم

ابو القاسم خود را کذاب لقب کرده بودند بسببی که در فحاشات الناس
 مذکور است و تا کذاب نیکفتمند ایشان را باز نمی بگرستند در علم محبت یکتا
 بودند بآبسته سی سقملی و محمد بن علی قصاب و ابو احمد قلاسی رحمهم الله
 صحبت داشته اند و از آقران حضرت شیخ حمید و حضرت شیخ ابو این
 نوبی بوده اند هر شب از دوی با صد رکعت نماز میکردند حضرت شیخ
 ابو احمد قلاسی گفته ای مردی بر فتنه در بغداد چهل هزار درم نفقه
 کرد بمنون گفت یا ابو احمد ما را استطاعت این نفقه نیست بر خیز تا
 بگوشت برویم و بر درمی یک رکعت نماز بگذاریم پس بدین روشیم
 و چهل هزار رکعت نماز بگذاریم وفات ایشان در سال دوصد و نود
 و هشت هجری اذیداده حضرت شیخ ابو عثمان حیری قدس
 سره نام ایشان سعید بن اسمعیل نیشابوری است و چهره کله
 است از محلات نیشابور اما اصل ایشان از ری است مرید شاه شجاع
 و ابو حفص حداد و یحیی بن معاذ رازی صاحب کشف المحجوب و یحیی
 که حق سبحانه و تعالیٰ مزار ابو عثمان را از آن پیر سره مقام عنایت نمود
 مقام رجا از یحیی معاذ یافت و مقام عزت از محبت شاه شجاع

و مقام شغف از محبت ابو خض و در همین محل صاحب کشف المحجوب
می نویسد مرید را روپاشد که بصحبت شیخ پنج یا شش یا بیشتر ازین
برسد و از هر پیری و صحبتی و برائت مفای گردد با سید الطائفه و در وقت
و برائت ابن حسین و محمد فضیل ملحق صحبت داشته بودند و در ریاست
اندر وقت خود یکانه و در ابتدا ای حال نیت سال اندر یا با نیا غرت
گرفتند چنانکه حس آدمی نشینند و از مشقت پیه ایشان بگذشت چو
مقتدر از سوراخ جوان دوزی مانده و از صورت آدمیان بگشتند
پس از نیت سال فرمان محبت آمد گفتند ابتدای صحبت بابل خدا
و مجاوران خانه و سکنه تا مبارک بود قصد که معظمه کردند شایخ
از آمدن ایشان بی بدل آگاه بودند با استقبال آمدند و ایشان را بصورت بدل
شده و بجای که بخیرتی چیزی نموده بود یافتند و گفتند یا ابا عثمان
پشت سال برین صفت زینتی که آدم دورتیش در روز کار تو جانی
نشند بگوی که چو رفتی و چه دیدی و چه یافتی و چه باز آمدی گفتند
بسکه سیر قم و آفت سکر دیدم و نوییدی یافتیم و بجز باز آمدیم حمله
مشایخ گفتند یا ابا عثمان حرام است که بعد از توبه بر کعبه آن که عبارت صحیح

صحیح و سکر کنند که انصاف جمله پادوی و آفت سکر باز نمودی و از جمله
 سخنان ایشان است که گفته اند خلافت سنت در پاپا هر علامت ریاست
 باطن بود و گفته اند خوف از عدل اوست در جوار فضل او و گفته اند
 هر که خدا را دوست دارد از او سزا خدای و تقای خدا بود و گفته اند
 عاقل آنست که از هر چه پیرسد پیش از آنکه با دوسد کار آن بسازد و فای
 ایشان در ماه ربیع الاول سال دوصد و نود و هشت هجری بوده
 حضرت شیخ احمد بن محمد بن مسروق کینت ایشان ابو ابی
 و اصل از طوس است از قدما می باشد و بزرگان این قوم بوده اند و در
 بعد از سکونت داشتند و استاد شیخ علی رودباری و شاگرد حاکم
 محاسبی اند و با شیخ سری سقطی و محمد بن منصور طوسی صحبت داشته اند
 حضرت سید الطائیف شیخ جنید از ایشان حکایات می کرده اند ایشان
 فرموده اند هر کس ترک کند پدر از زندگانی میکند بر احوال دین فرموده اند
 که بسیار نظر کردن بسوی باطل میرد معرفت حق را از غل و فساد شیخ
 در سال دوصد و نه هجری بوده حضرت شیخ علی بن محمد صالح طلی
 رحمه الله از اکل مریدان شیخ ابو عثمان حیری اند و صاحب مقامات

عالی وفات ایشان در سال سیصد و دو و چهل و بی زیداده
 حضرت شیخ یوسف بن حسین رانسی کیت ایشان ابو
 و از قدما می شناسیم کبار و مرید ذوالنون مصری و شاگرد امام احمد
 انجیل اند و عمر دراز یافته با بسیار از مضافات صحبت داشته اند فرمود
 اند شنیدم که ذوالنون اسم اعظم میدادند تا خدمت دی کردم
 در خواست تعلیم آن نمودم تا آنکه روزی طبقه با سه پوش که در سوره
 پجیده بود بمن دادند و بود بقلان دوست من برسان طبقه را
 برداشته روانه شدم در راه بخاطرم گذشت که آیا دویچه باشد خود
 را بنویسم ضبط کرد چون واکرم در آن موئی بود بزرگ و قلم
 بمن استهزا کرد غضبناک باز گشتم چون بر ایدید گفت هرگاه امانت
 داری بنویسی توانستی کرد امانت داری اسم اعظم را چون توانی
 نمود وفات ایشان در سال سیصد و سه یا چهار چهل و بی بوده
 حضرت شیخ ابو العباس پستی رحمه الله
 نام ایشان عبد الله بن محمد بن مافع بن کرم است و باصل از پستی
 است که در نواحی قندهار است در تاریخ ابن کثیر مسطور است که ابو العباس

العباس نپستی بهشت و سال پهلوی بر زمین نرسایند و بدیوار و ستون
 نیکه نکرد و پای بر نه ازینجا پور بحرین الشرفین رفت و مدت
 در بیت المقدس اقامت نموده وفات ایشان در ماه محرم سال
 سه صد و چهارم یحیی بوده حضرت شیخ ابو عبد الله بن حلاج
 قدس سره نام ایشان احمد بن یحیی است و اصل ایشان از
 بغداد بوده و ساکن گشتند بر بلد مشق از اجله مشایخ شام اند و
 بر ابو تراب بخشی اند با سید الطایفه و نوروی صحبت داشته اند و فی
 ابو الحیر متناهی ایشان را دیدند که در هوا میروند و او را دادم که بشنختم
 در جواب ایشان گفتند شناختی شیخ الاسلام فرموده اند ابو
 الحیر شناخت شخص را میگفت و ابو عبد الله شناخت مقام و
 شهرت را و وفات ایشان در سال صد و شش و شصت بوده
 حضرت شیخ حسین بن منصور حلاج قدس سره
 کینت ایشان ابو العین و اصل ایشان از بیضای فارس است
 و صاحب سکر بودند و حلاج اران حبت کونند که روزی بدوکان
 حلاج که دوست ایشان بود رفتند و او را بکاری فرستادند بجایی

با کثرت اشارت کردند پنهان میسوزند و پنهان میگو در باب ایشان
 مشایخ از جمیع الهدایا اختلاف است بعضی مثل شیخ عمر بن عثمان
 مکی که سر ایشانند و ابو یعقوب نه جوری و علی بن سید احمد همدانی
 و غیرهم از مشایخ متقدمین الکار کرده اند و بهر ساختار اندوخت
 بسر میکنند اما جمیع چون شیخ ابابکر شبلی و ابوالعباس بن
 عطاء و شیخ عبد الله خفیف و شیخ ابوالقاسم نصر آبادی و شیخ ابوسعید
 ابوالخیر و شیخ الاسلام خواجہ عبد الله انصاری و شیخ ابوالقاسم
 کرکائی و سید علی مجوری صاحب کشف المحجوب و غیر ایشان از
 ستارین همه معتقد اند و بزرگ داشته اند و گفته اند بهر محالست
 بهر اصل بود صاحب کشف المحجوب نه بوده اند من معتقدیم
 اما سخن ادوات را را شیخ حضرت خواجہ محمد باقر صاحب
 در فضل الخطاب آورده اند که آنچه در بعضی کتب نوشته اند که سید
 الطایفه شیخ حمید فتوی بقتل حسین ابن منصور نوشته اند این
 افترای محض است بر سید الطایفه چه وفات ایشان پیش از قضیه
 حسین ابن منصور بیارده یا دوازده سال بوده چنانچه از تاریخ

وفات این دو نیز ظاهر میشود آنچه بر ایشان آمد از غلبه شوق و جذبه عشق و محفوظ
 نداشتن مراتب بود و جذبه عشق آنست که چون محبت بمرتبه اعلی رسد عاشق در آن
 بسوزد و در آن خود خبر نماند و در نظرش خبر یار در نیاید هر چه بیند از یار شناسد
 او در مشرب در دیده ظاهر و باطن او یار باشد و جز یار در دو عالم هیچ نداند
 و نه بیند و چون عاشق بر منیوال گردد و یقین که هر چه در نظرش در آید از کثرت
 یار ندارد چنانچه مولانا عبدا الرحمن جامی نسبت بهین حال فرماید بیت
 بسکه در جان نگار دینته از ارم تویی به هر چه بد میشود از دور بذارم تویی
 و نیز بعضی از کبار عارفین فرموده اند بیت جو در خانه دل بغیر از تو سر
 نیست بهر شکل آئی تو باشی بدانم به پس حسین ابن منصور در نجات
 بودند که از پیجری و جذبه عشق انا الحق گفتند در نظر ایشان هیچ چیز جز یار
 در نیاید و چون صورت مثالی ایشان نیز بنظر افتاد آنرا هم صورت یار دانستند
 اگر چه صورت ایشان بود چنانچه مجنون از کمال جذبه عشق در او اخیلی را
 شناخت و پرسید که این کسیت گفته لیلی است مقصود تو و محبوب تو گفت
 لیلی خود منم سر و گران لیلی از خیمه بیرون نود بهم کوه و صحرا چون
 نمود اگر چه در حقیقت مجنون لیلی نبود اما نهایت عشق و فنا و جذبه بود

یار دیده دیار اخوند و از کمال یگانگی و کجمنی دلی بر خاست و الایست
 چه بخت خاک را با عالم پاک که ادراک عاجز است از درک ادراک یقینه
 نقل ایشان در باب الطاق بعد از در شش به بیت دینم دنی حجه سال صد
 و نه هجری واقع شده حضرت شیخ ابو العباس بن عطاء الله نام
 ایشان محمد بن احمد است بغدادی الاصل و از علمای مشایخ و طرغاء این قوم
 اند که در ابراهیم مارستانی اند و با سید الطائفه شیخ ابو سعید خراز صحبت
 داشته اند و ایشان را تقسبه است بس نیکی بر تمام قرآن مجید بر زبان شهادت
 و دفات ایشان در راه ذیقعه در سال صد و نه هجری بوده و بسنی صد و نه
 نیز گفته اند و الاصح قول اول و در نیز فایره باشد خلیفه چون همین منصور است
 از ایشان پرسید که چگونه در حق حلاج گفته تو در حق خود میر و از ویم مردمان باز
 ده و نیز گفت تعریف میکنی؟ فرمود تا دندانه های ایشان را یکان یکان کنده بر سینه
 ایشان نشاندند و در همین حالت بر حجت حق پوسند حضرت شیخ ابو کر
 رازی قدس سره نام ایشان محمد بن ذکریا است و از بزرگان این طائفه و زناد
 ایشانند گفته اند در مشایخ پنجگس از ایشان گریان تر نبوده و پیوسته عبادت
 میکردند و دفات ایشان در سال صد و نه هجری بوده حضرت شیخ ابو

اینچهره محضی روح القدس و صمدی باریک کعبه را بر قدم توکل و تجرید طبعی نمود
 اند و فات ایشان در سال سه صد و ده هجری بوده حضرت شیخ
 ابو محمد حریری رحمه الله نام ایشان احمد بن محمد بن حسین است و بقول
 حسین بن محمد و بقول عبد الله بن یحیی از اکمل مریدان سید الطائفة اند
 چون سید الطائفة وفات نمودند ایشان را بجای سید الطائفة بنانند و دفعه
 و اصول امام بودند و با سهیل بن عبد الله شتری صحبت داشته اند گویند کمال بیکه
 مقام کردند و بخت و سخن نگفتند و پشت باز نهاده اند و پا دراز نکرده ایشان
 اخلاص شریعتین است و دیار شمره شک و گفته اند رجوع عارفان بخدا و بر
 بود و مرجع عوام بعد از انامیدی وفات ایشان در سال سه صد و یازده و
 بقول چهارده هجری بوده در جنگ فرامط از تشنگی رحمت حق پوستند
 حضرت شیخ بنان محمد احمال قدس سوره اصل ایشان از واسط است
 و در مسکنوت داشتند صاحب مقامات و کرامات علیه اند و باب سید الطائفة
 صحبت داشته اند و ابراهیم خواص را دیده بودند و از استادان نورانی اند
 و ایشان گفته اند در مکّه نشسته بودم و نزدیک بمن جوانی بود شخصی در حین
 پیش آن جوان نهاد و گفت مرا همین حاجت نیست آن شخص گفت بر فقیران

تسکینان منت کن چنان کرد شب اورا دیدم که در وادی برآ خود چتری سبخت
 گفتم کاش برآ خود از آن در بها چتری نگاه میداشتی گفت نمیدانستم که تا این
 زمان خوابم زلیت و فات ایشان در سال سه صد و شانزده هجری بوده در
 در سمرقند حضرت شیخ محمد بن فضیل قدس سره کیت ایشان
 ابو عبد الله است و اصل این شیخ سید شیخ احمد خضویه اند مستعبان بگناه
 از پنج پیرون کردند روی شهر کرده اهل شهر را متعجب کردند شیخ الاسلام گفته اند
 پس از آن شهر پنج صوفی بر نجات ایشان گفته اند میریدی که در طلب دنیا
 باشد آن نشان او بار و نگواری دوست گفته اند دهند در دیار ترکیت و اگر
 توانی انبار کنی و اگر توانی خوار داری و فات ایشان در سال سه صد و نوزده هجری
 بوده و قبر در سمرقند است حضرت شیخ ابو الحسین در اراق نام این
 محمد بن محمد است از کبار شایخ نیشابور و فدای ایشانند و میرزا ابو عثمان حری
 اند و عالم بوده اند گفته اند کرم در غفلت است که با بدگویی گناه یار خود را پس از
 غفلت کرده باشی و فات ایشان در سال سه صد و نوزده هجری است حضرت
 شیخ ابو الحسین در اراق قدس سره اصل ایشان از شهر بغداد است و
 ابراهیم خواص اند و در سیاح این عالم رفته اند و فات ایشان در سال

سه صد و پنت هجری بوده حضرت شیخ ابو عمر دمشقی قدس سره
 از کبار شیخ شام بوده اند و با ابو عبد الله جلاور صحاب و النون مصری صحبت
 اند گفته تصوف آنست که غیر خدا را در نقصان بیند یک چشم پوشند از ما سوا
 او بسبب شده او که منزله است از جمیع نقصان تا وفات ایشان در سال سه صد
 و پنت هجری بوده حضرت خیر الناج قدس سره کینت ایشان ابو محمد
 است و نام محمد بن سنجعل و اصلش نسا مره و مسکن ایشان بغداد مرید سرسری
 و از اقران سید الطایفه شیخ جید و استاد نوری و ابن عطا و حریری اند ابراهیم
 خاص و شیعیه هر دو در مجلس ایشان توبه کردند شیعیه را نزد سید الطایفه فرستادند و شیخ
 بنود بسبب ناجی ایشان در نفحات الانس مذکور است گویند وقت نماز شام بود
 که ملک الموت سایه انداخته سر از بالین برداشته گفتند عفاک الله توقف کن که
 تو بنده فدائی دین بنده خدا ترا گفته اند که جان از پدر و مرا گفته اند چون وقت
 نماز آید بگذر از آنچه ترا فرموده اند فوت میشود و آنچه مرا فرموده اند میشود و پس
 طهارت کردند و نماز گذاردند و جان سپردند وفات ایشان در سال سه صد و پنت
 و دو هجری بوده مدت عمر یکصد و پنت سال حضرت شیخ ابو بکر الواسطی
 قدس سره نام ایشان محمد است ابن موسی مشهور اند با بن فرغانی از فقه امامیه

سید الطایفه شیخ حبیب و شیخ ابوالحسن نورسی از علمای شیخ و عالم و جامع اند علم
 ظاهر و باطن و امام توحید و علم شهادت و صفات و کمالات بوده اند شیخ الاسلام فرمود
 اینکه از زبان یکس در خراسان آن توحید نیامده که از زبان واسطی و هم شیخ الاسلام
 فرمایند که واسطی گفته اند که گویند نزدیک دور است و اگر دور است درستی است و فساد دور
 بوده بقول صاحب طبقات سلجوقی بعد از سه صد و بیست و هجری و بقول صاحب الاسرار
 سال سیصد و بیست است و قول ثانی اصح است و قریب تر در مدت حضرت شیخ
 ابوبکر کتانی قدس سره نام ایشان محمد بن علی جعفری و اصل از بغداد اند و از
 سید الطایفه شیخ حبیب اند و سایر مجاور یک معطره بودند ایشان را چراغ حرم
 میگفتند در طوایف دوازده هزار ختم کرده سی سال در حرم نشسته بودند و درین سی سال
 شبانه روزی یکبار طهارت تازه میکردند و در عین خواب میخواندند و صحبت و از حضرت علیهم السلام
 بودند حضرت رسول صلعم را اگر در خواب میدیدند در خواب میگردیدند و جواب میدادند
 چنانچه یک شبی پنجاه و یک مرتبه پیغمبر صلعم را بخواب دیدند و فتنی پیغمبر صلعم فرمودند که هرگز
 چنین یکبار یکبار یا حی یا قیوم یا لا اله الا انت چون در خواب دیدی منم و این
 گفته اند ان من خلق عفو است و قرب اهل دنیا معصیت است و با ایمان میل کردن
 مذلت و تصوف همه خلق است هر که اخلق پشیر و تصوف پشیر و گفته اند محبت نیاز

ایشانست بر آن محبوب و گفته اند بن در دنیا باش و بدل در آخرت و گفته اند شکر کردن
 در موضع استغفار گناه است و استغفار در موضع شکر گناه و فایده ایشان در سال صید
 و بخت و دود و بحری بوده و بر در که معظمت است حضرت شیخ ابراهیم بن داود
 کین ایشان ابو اسحق است و الله اجله شیخ شام اند و ذوالنون مصری و الطائیف
 و ابو عبد الله جلار دیده اند و عمر بسیار یافته اند ایشان گفته اند عاجز ضعف ترین خلق
 آنست که عاجز بود از دوست و دشمن شهوات و قوی ترین آن بود که قادر بود بر ترک
 آن و گفته اند آنچه کفایت تو میرسد با رنج اما مشغول در رنج در زیاده طلبی است و گفته
 اند کفایت در دین تو کل است و کفایت تو نگران اعتماد بر اهلک و اسباب
 و گفته اند بس است از دنیا ترا و چیزی که صحبت درویش و دودم حرمت ولی و فایده
 ایشان در سال سه صد و بخت و دشمن بحری بوده حضرت شیخ ابوالحسن
 بن محمد مزین نام ایشان علی است و از شیخ ابو داود اند با سید الطائیف و سید
 بن عبد الله شتری صحبت داشته اند و مجاور که معظمت بودند مزین دو اند یکی
 مزین صغیر و دیگر بزرگ ایشان مزین صغیر اند شیخ الاسلام گفته اند مزین
 بشیری رسید گفت ثم امانه فاقره شیر جای خود برد چون بر سر کوه
 رفت گفت ثم اداش الشرة شیر بر پای فایده و زنده شد و فایده

ایشان در سال سه صد و هشت و هشت هجری و بقول سه صد و هشت
 و هشت هجری بوده و تخریر در بکه معظمه است حضرت شیخ ابو علی نقی
 رحمه الله تعالی نام ایشان محمد بن عبد الوهاب است ابو حفص حداد
 و حدودان قصار را دیده بودند وفات ایشان در سال سه صد و هشت
 و هشت هجری بوده حضرت شیخ ابو محمد مرعش قدس سره
 نام ایشان عبد الله بن محمد بن ابورست متیظن بوده اند بعد از مرید شیخ
 ابو حفص حداد اند و سید الطایفه را دیده بودند شیخ ابو حفص ایشان را
 سیاحت فرمودند بر سال هزار و فرسنگ یغریک دندابی چهل و سه روز
 و بیست و پنج شهری زیاده از ده روز توقف میکردند گاه بود که سه روز
 می بودند ایشان گفته اند هرگز خشتن را باطن خاص ندیدم تا خود را بظلم
 غلام ندیدم شخصی بایشان گفت فلان بروی آب میرود و نشه موند
 نزد من شخصی که محالفت نفس کند بزرگتر است از آنکه در هوا بروی آب رود
 وفات ایشان در سال سه صد و هشت و هشت هجری بوده حضرت
 شیخ ابو یعقوب نهر جویری رحمه الله نام ایشان اسحق بن
 محمد از علماء مشایخ بوده اند بایسید الطایفه و عمرو بن عثمان ملی صحبت

صحبت داشته اند و سالها در کسوف مجاورت کردند مرید ابو یعقوب صوفی اند
 ایشان گفته اند دنیا در بابت و کناره آن آخرت است و کشتی آن تقوی و
 مردم همیشه سازد گفته اند ذوالنعمه را که شکر آن نکنی و پایداریست آنرا که کفر
 آن کنی و گفته اند هر کرامت سیری بطعام نبود همیشه گرسنه بود هر کجا تو نگر
 بال بود همیشه در دیش بود هر کجا حاجت خود مقصد غنی کند همیشه محروم
 بود و هر کجا در کار خود یاری نه از خدا می نخواهد همیشه مخدول بود و فایده ایشان
 در سال سه صد و سی و سه بوده و قبر در کسوف حضرت شیخ
 ابو الحسن صایح دینوری نام ایشان علی بن محمد بن حسین
 است از کبار مشایخ دین و از دساکن بودند مبصر مرید شیخ ابو جعفر صلیبی
 و پیر شیخ ابو الحسن خراسانی و ابو عثمان نخعی اند و وفات ایشان شب
 شنبه پانزدهم رجب سال سه صد و سی و یک بحسب و بمقوله سه صد
 سی بوده و قبر ایشان در مصر است حضرت شیخ ابو بکر بن طاهر
 دینوری نام ایشان عبد الله بن حارث طائفی است و از کبار مشایخ
 جیل دوازدهم است و از قبلی اند ابو یوسف بن حسین صحبت داشته اند و وفات
 ایشان در سال سه صد و سی و سه بوده حضرت عبد الله بن مالک

قدس سره یکنه روزگار و صاحب اسرار بود عالم معلوم ظاهر و باطن
 و محدث بوده اند و نیز حد و ن قصار گفته اند یکپس فریضه از فریض
 صنایع نمکند آلاکه مبتلا گردد و صنایع کردن نسبتها و هر که بزرگ است
 گردد و دود باشد که در بهجت افتد و گفته اند ما بآداب محتاج ترمیم که
 به بسیار علم و گفته اند حقیقت فقر انقطاع است از دنیا و آخرت و مستقیم
 شدن بخداوند دنیا و آخرت و گفته اند علامت آنست که از هیچ چیز مش
 عجب نیاید و فایات ایشان در سال سه صد و سی و یک بحسب بود
 حضرت شیخ ابراهیم بن شیبان الکمران سرشاهی
 کینت ایشان ابو اسحق و از مشایخ جیل و از اصحاب ابو عبد الله مخزومی
 و ابراهیم خواص بودند و گفته اند هر که حرمت مشایخ نگاه ندارد و بدین
 نای دروغ ذکر افشای بجهنم دروغ گرفتار شود و بان ضحیت کرد و وفات
 ایشان در سال سه صد و سی و هفت بحسب بوده حضرت شیخ
 ابو علی مشغولی قدس سره نام ایشان حسن بن علی بن سید
 است و مشغول دینی است برده فرستاد نصرش کرد ابو علی کاتب
 ابو یعقوب موسی اند وفات ایشان در سال سه صد و چهل و سه

یکی بوده و قبر در مشول است حضرت شیخ ابو سعید اعرابی قد
 سره اصل ایشان از فارس بوده در نیشابور سکونت داشتند
 از بزرگان شیخ و معتقدی این طایفه بودند که در شیخ ابو بکر شبلی اند
 و شیخ ایشان بزرگ سید آشتیه وفات ایشان به نیشابور بوده در سال
 سه صد و چهل و هجده بوده حضرت شیخ جعفر الخزاز رحمه الله
 نام ایشان احمد بن محمد سلف در اصل ایشان از بصره و سابق بوده
 یک مظهر در وقت خود شیخ حرم بودند ایشان را تعالیف بسیار است
 و با سید الطائفة صحبت داشته اند وفات ایشان در سال سه صد
 و چهل و چهل یک هجری بوده حضرت شیخ ابراهیم بن احمد
 مولد الصوفی کیت ایشان ابو محمد است و صحبت داشته اند
 با سید الطائفة وفات ایشان در سال سه صد و چهل و یک هجری
 بوده و قبر در شیراز است حضرت شیخ ابو القاسم الحکیم
 السمرقندی کیت ایشان ابو اسحق از کبار مشایخ طریقه اند با
 ابو عبد الله جلاله و ابراهیم قناری صحبت داشته اند وفات ایشان
 در سال سه صد و چهل و دو هجری بوده حضرت شیخ ابو القاسم بن

عیسی البغدادی نام ایشان اسحق بن محمد بن اسمعیل است و
 بابو بکر و راق صحبت داشته اند و ایشانرا تفسیر است بر بعضی آیتها
 کلام مجید و فرقان جمید بسی نکات و اشارات مشایخ سلف در آن
 جمع کرده اند و زری میان خلق نشسته بودند و حکم میکردند یکی از بزرگان
 بزیارت آمد و ایشانرا در میانکار مشغول دید سجاده بمرد و حوض انداخت
 و نماز کردند چون فارغ گشت مراد را گفتند ای برادر این خود کودکان
 کنند مر و آنست که در میان چندین شغل دل با خدا می خورد جل نگاه تواند
 داشت وفات ایشان در روز عالمثوره سال سه صد و چهل و دو هجری
 بوده قبر در موضع جاگردیز سمرقند است حضرت شیخ
 نام ایشان قاسم است از خلفای حسین بن منصور
 صلاح و سوا صرامام ابو منصور تارمدی بوده اند وفات ایشان روز
 عالمثوره سال سه صد و چهل و دو هجری بوده و قبر در جاگردیز سمرقند
 است حضرت شیخ ابو العباس سیاری دخترزاده احمد
 بن سیار اند و نام ایشان قاسم بن قاسم بن مهدی است و اصل
 از بزرگان و مرید ابو بکر و باطنی ایند و طریقه سیاره منسوب بایشان است

است و بنای اینطریقه بر جمع و تفرقه است و صاحب علوم ظاهر و باطن
 بودند و فات ایشان در سال سه صد و چهل و دو بحسب وقوع شده
 و بعد در سواد حضرت شیخ ابوالخیر تینانی الاقطع
 نام ایشان حماد است و باصل از ده قیامت بوده اند که از توابع مصر است
 گویند قیامت از مصصه است از ولایت بروج و شیخ رهنیل میافتنند
 و ایشان را بدو دست نیز قیده اند با شیر میوانست و صاحب کرامات
 و مقامات بودند با سید الطایفه شیخ جیند و ابو عبد الله جلا صحبت داشتند
 اند و در این توکل یگانه بودند روزی یکی را دیدند که بر آب میرو و گفتند
 اینجا بدست است در خشکی بیا و راه برو دیگر را دیدند که بر هوا میرو و گفتند
 اینجا بدست است کجا میروی گفت بچ فرستاده بودند فردای راه برو
 کیفیت و دست بردن ایشان در تعجبات الانس و کور است و فات
 ایشان در سال سه صد و چهل و سه بحسب بوده حضرت شیخ ابوال
 بکر مصری قدس سره نام ایشان محمد بن ابیایم داستاد ابوال
 دق و قمرانی اند و عشا و زقاق کبر با سید الطایفه و نوری صحبت
 داشته اند و فات ایشان در سال سه صد و چهل و پنج بحسب بوده

حضرت شیخ ابو محمد ابراهیم از بنی قدس سره نام ایشان
 ابراهیم و لقبی بن ابراهیم است و اصل از نیشابور باسید الطایفه
 درویش و ابو عثمان جیرمی ابو ابراهیم خواص صحبت داشته اند و چهل سال
 مجاور مکه معظمه بودند در حدیث در حرم بول میگردیدند بجهت تعظیم کعبه و
 حج گذارده بودند پورستبه میفرمودند که من سی سال خلاصی هنید
 بهست چو پاک کرده ام و باین غرض میگردم چون مشایخ دقت حلقه
 میزدند صدر همه ایشان بودند گویند در موسم حج عجبی اند که برات من
 بده که حج گذارده ام بدو رخ نخواهم رفت یاران تو مرا تهنیت داد
 داده اند که برات بستانم شیخ سادکی ادرا دیده داشتند که یاران
 باو مطایبه کرده اند بملزم که محل استجاب دعا است اشارت کردند
 و گفته انجا رفته بگوی یارب اعطینی البراهه یعنی ای پروردگار من
 عطا کن مرا بجات از دوزخ ساعتی نگذشته بود که با بکشت هجرت
 او کاغذی بخط سبزه بر آن نوشته بودند بسم الله الرحمن الرحیم
 هذه برات فلان بن فلان من النار یعنی این است بجات نامه فلان
 پسر فلان از آتش دفات ایشان در سال سه صد و چهل و شصت

هشت حبسه بوده حضرت شیخ ابو عمر و زجاجی قدس سره
 کنت ایشان ابو محمد است و اصل از بغداد و خلد محل ایت از
 بغداد و شاکر دسیه الطایفه و ابراهیم خواص و پیر شیخ ابو العباس
 نهاده اند و با نوری درویش و مسنون و حریری صحبت داشته اند
 و ایشان بویابان بوده اند گفته اند و بهار پیر امین نام ازین طایفه
 پنجاه و شش حج گزارده بودند و گفته اند که روزی نزد جنید رقتم و ایشانرا
 چهار یا قتم رقتم ای استاد با حق بگوی ترا عافیت دهد گفتند دوش
 می گفتیم به سه م نذا اند که تن ملک است خواهیم درت داریم و خواهیم چار
 تو گیتی که میان ما و ملک ما دخل کنی تصرف دور کن تا بنده باشی و فاق
 ایشان در سال سه صد و چهل و هشت حبسه بوده و قبر ایشان
 در نویریة بغداد است نزدیک قبر سری سقطنی و شیخ جنید است و در
 عمر نو و پنج سال حضرت شیخ جعفر بن محمد بن نصیر الحنبله
 الخواص قدس سره نام ایشان علی بن احمد بن سهیل
 است و اصل ایشان از بوشنگ که در فوجی برات است از خوارزم
 مشایخ خراسانه ابو عثمان حریری را دیده بودند و با ابو العباس

عطارد حیرری و طاهر مقدسی و ابو عمرو دمشقی صحبت داشته اند
 ایشان گفته اند مردم سبزه کرده اند اولیا که باطن ایشان بهتر است
 از ظاهر ایشان و علما که ظاهر و باطن ایشان یکسان است و جمال که ظاهر
 ایشان بهتر است از باطن ایشان خود صفات نمیدهند و از دیگران
 الصفات می طلبند یکی از ایشان طلب دعا کرد گفتند حق تعالی
 ترا از رفته تو نگاه دارد و فات ایشان در سال سه صد و چهل و شش
 هجری بوده گویند بعد از وفات درویشی بزرگ خاک ایشان پیر
 و از حق دنیا میخواست شبی خواب دید که می گفتند انصاری درویش چون
 بزرگ خاک تا آنی دنیا نخواهد اگر دنیا خواهی بزرگ خاک دنیا داران
 رو چون بزرگ خاک تا آنی هست از دود کون بریدن خواهد حضرت
 شیخ ابو الحسین الصوفی القوشی قدس سره متوطن بودند
 بشام و با عبد الله بن جلا صحبت داشته اند وفات ایشان در
 سال سه صد و پنجاه هجری بوده حضرت شیخ ابو بکر بن
 داود دینوری کینت ایشان ابو محمد و نام پدر محمد بن عبد الله
 است اصل ایشان از بی سمرقند و منشا میثا پور بوده از شاخ

از مشایخ کبار و عالم بعلم ظاهر نبودند با سید الطائفه و محمد بن فضیل طنجی و دیگر
 و سمنون و ابو علی جرجانی و محمد عابد و غیر هم صحبت داشته اند و از کبار
 اصحاب ابو عثمان حیرمی بوده اند و وفات ایشان در سال سه صد و پنجاه و پنج
 رویداده حضرت شیخ بن علی بن حسین بن محمد بن مهملت شیرازی
 کنیت ایشان ابو الحسین است و اصل از شیراز مرید شیخ شبلی و
 او استاد ابو عبد الله خفیف اند و با جعفر صادق و صحبت داشته اند
 از ایشان پرسیدند که تصوف چیست گفتند و فایده شیخ الاسلام گفته اند
 و فایده آنست که هر چه بر دل گذشت که برای او بکینی آنرا یکی و وفات ایشان
 در ارجان سال سه صد و پنجاه و سه بحسب شیخ ابو ذریعه طبرسی ایشان را
 غسل داده شیخ عبد الملک بن علی بن عبد الله بن عمر الکامل
 زونی رحمه الله کنیت ایشان ابو عمر و اصل ایشان از کارزان
 فارس است سحاب الدعوات بودند و از جمله ابدالان و صاحب
 کشف و کرامات وفات ایشان روز شنبه بیست و ششم ذی الحجه
 سال سه صد و پنجاه و هشت بحسب شیخ علی بن بنیاد
 بن حسین الصوفی کنیت ایشان ابو الحسن است و از

بنزدگان شیخ نیاپور اند با سید الطائفة و رویم و سمون و ابن عطا
 و حریر صحبت داشته اند و بسیار از مشایخ را در یافته و در حدیث
 نقل نموده اند ایشان گفتند در ماه شید از مشغولی بخلق که انروز در
 مشغولی خلق سودی مانده است روزی با شیخ عبد الله حقیف تکی
 پلای رسیدند شیخ ابو عبد الله ایشان را گفت پیش روای ابو الحسن گفتند
 سحر شب پیش روم شیخ ابو عبد الله گفتند تو شیخ جنید را دیده ام و من
 ندیده ام و این را از ابراهیم گفتند که دیدار شیخ نسبتی است بنزدک
 انبیا الطائفة را و مرتبه الیت بلند این قوم را که گویند این مرد لیست فلان پیر
 دیده و با فلان شیخ صحبت داشته و فادات ایشان در سال صد و ...
 و نه هیچ بوده حضرت شیخ ابوبکر الداتی رحمه الله نام ایشان
 محمد بن داؤد دمشقی است و گفته اند دینوری الاصل اند اما ساکن بودند
 بکاشمیر و دقاق گیر اند حضرت سید الطائفة را دیده اند و وقتی در آباد
 بنالیدند گفتند الهی از آن خود که مرا دادی بهره من چیزی بر دل من
 اشکارا کن تا جان بسیار بد چیزی برایشان بکشد و ندوزار پی برایشان
 افتاد نزد یک بود که پناه میجوید گفتند الهی بهوش که طاعت ندارم ترا

انرا پوشیدند و فات ایسان در شام سال ۳۷۰ هجری و پنجاه و نه
 درت عمر شریف حدود بیست سال حضرت شیخ ابو الحسن بن سناکم
 بصری استاد ابو طالب مکی و مرید اسماعیل بن عبد الله تهرانی اندوخت
 کسی که از مریدان اسماعیل بن عبد الله فوت کردند ایشانند و فات ایشان
 در سال ۳۷۰ هجری و شصت و یک بود و حضرت شیخ ابو بکر
 معتمد قدس سره نام ایشان محمد بن احمد بن ابراهیم است و او
 از برج آما در تبریز کان شیخ بود و ندید الطائفة و یوسف بن حسین
 را دیده اند و ما ابو عثمان چیری صحبت داشته اند و فات ایشان
 سال ۳۷۰ هجری و شصت و پنج بود و حضرت شیخ اسماعیل
 بن یحیی قدس سره نام ایشان اسماعیل بن محمد بن احمد مکی
 است و شیخ عبد الرحمن سلمی نزار با نزار از اصحاب ابو عثمان چیری
 و سید الطائفة را دیده بودند و در حدیث ثقه اند و فات ایشان در سال
 ۳۷۰ هجری و شصت و پنج بود و حضرت شیخ ابو عمر بن محمد
 نام ایشان محمد بن احمد الموفقی یا یوسف بن حسین و عبد الله خزاز است
 و منظر کرمانشاهی و در نیمه و در نیمه و در نیمه و در نیمه

پنجاه هزار دینار میراث ایشان رسید همه را بر فقر افقته کرده بودند
 و بخیر و احرام حج بستند وفات ایشان در سال سصد و شصت و شش
 بحسب کبر بوده شیخ ابو عبد الله مفسر زحمه الله حافظ
 و امام اجازت بود مذکور حدیث شاکر و عبد الله بن احمد بن حنبل رضی الله
 عنهم سید الطائفة شیخ حنبل را دیده بود مذورات ایشان در زنجی
 سال سصد و شصت بحسب کبر بوده و قبر در بغداد است حضرت
 شیخ ابو بکر قطبی رحمه الله نام پدر ایشان محمد بن عیسی بن ابی بکر
 است جامع بود و در میان ظاهری و باطنی حاکم ابو عبد الله گفته اند
 بیست و چند سال با ایشان صحبت داشته ام گمان میبرم که نوشته
 بروگنای نوشته باشند وفات ایشان در سال سصد و شصت و شش
 و بیست بحسب کبر بوده حضرت شیخ ابو احمد قدس الله تعالی عنه
 نام ایشان احمد بن عطار است از کبار شیخ شام اند و ساکن بودند بصدد
 ایشان گفته اند که حدیث نوشته چهل از مرید و بیرون و درویشی کرده وفات
 ایشان در سال سصد و شصت و نه هجری است و قبر در صور بود که
 الحاکم آن زمین را آب گرفته شیخ ابو عبد الله را و دباری

رحمه الله نام ایشان محمد بن سلیمان صعلوکی الفقیه و اصل از نیشابور
 است و در شریعت و طریقت امام وقت بوده اند و ماشلی و تفرش
 و ابوعلی ثقفی صحبت داشته اند و صاحب این عباد گفته که ابو سہیل
 مثل خود ندیده و مانند مثل خود ندیدیم و ولادت ایشان در سال ۱۰۰
 و نود و پنج و وفات در سال ۱۳۰ صد و شصت و نه هجری بوده و
 مدت عمر مفید و در سال ۱۳۰ صد و شصت و نه هجری کنان
 ابو اسحق است با سید الطائفة صحبت داشته اند شیخ ابو عبد الرحمن
 گفته اند ایشان را گفتیم مرا وصیتی کن گفتند کاری بکن که از ان پشیمان
 شوی و وفات ایشان در سال ۱۳۰ صد و شصت و نه هجری بوده
 حضرت شیخ ابراهیم بن ثابت نام ایشان محمد بن عمر الحکیم است
 و اصل از ترند آما دینج می بود مذمرید محمد بن علی حکیم ترندی افند و اما احمد
 حضور و صحبت داشته بودند و صاحب تصانیف اند و توفیت و انجیل از بود
 دیگر کتب اشعانی خوانده بودند و دیوان اشعار نیز دارند و گفته اند
 اگر طمع را بپرستند که پدر تو کسیت گوید شک در مقبره و اگر گویند پشیم تو
 چیست گوید کس کردن ذل و خواری و اگر گویند نهایت تو چیست گوید

تو میدی و فوات ایشان در سال سصد و نفاذ و حجب بوده و غیر از
 سبب شیخ ابوبکر فواز رحمه الله نام ایشان محمد بن محمد بن العوا
 از اجداد شیخ نیشابور بودند با ابوالعلی نقی و عند الله منار ابوبکر شیل
 و ابوبکر طاهر ابروی و ترش صحبت در بخت اندیش نمو گفته اند اگر من
 ابوبکر فواز را نمیدیدم صوفی نبودم و فوات ایشان در سال سصد
 و نفاذ و حجب واقع شده حضرت شیخ ابوالحمین حصری نام
 ایشان علی ابن ابراهیم است و اصل از بیره و ساکن بودند بغداد
 جلی نسیب اند و مرید شیخ شیلی میفرمودند که هرگز شخص بی اذن
 من جلوغ کرده و گفته اند سحر کاهی مساجات کردم که الهی از من را
 هستی که من از تو رضی ام ندانم که ای کذاب اگر تو از من راضی
 در مقابل طلب نمیکردی و فوات ایشان بر در جمعیه یا ذی حجه سال سصد
 و نفاذ و دیک سو می بودند حضرت شیخ ابوالقاسم نصر آبادی
 نام ایشان ابراهیم بن محمد بن حموی است و مولود مقام نیشابور مرید شیخ
 شیلی اند و جامع بود در میان علوم ظاهر و باطن در حدیث و فقه ثقة اند
 و اسطی را دیده بودند با ابوالعلی روضی یاری ترش و ابوبکر طاهر ابروی

ابروی صحبت داشته اند و در آخر مجاور که معظمه کشتن ذوات ایشان
 و نفقات الانس مذکور است به خط مولانا عبد الرحمن جامی قدس سره
 که در سال سه صد و هفتاد و دو هجری نوشته اند و بقول امام یافعی و
 کتاب محاسن الاخبار و رحمة اللعالم قشری در ماه ربیع الاول سال
 شصت و هفت است و قول صحیحین است حضرت شیخ ابو بکر
 طرسوسی الحرقی نام ایشان علی بن احمد بن محمد طرسوسی است
 سال مجاور که معظمه بود بذات ایشان را طائوس الحرمین میخواندند
 شاکر ابو الحسن مالکی اند و با بر اسم سیان کرمانشاهی صحبت داشته
 و بایشان نسبت درست می کردند ذوات ایشان در سال سه صد و هفتاد و
 چهار می بوده و قبر در مکه معظمه است حضرت شیخ عبد الواحد بن علی
 السمرقانی ایشان شاکر و خواهرزاده ابو العیاس سیاری اند و در
 صوفیان دعوت کردند و آنها بجامع مشغول بودند یکی از ان میاها
 و باید بدگشت و هرگز پیدا نمیدادند سر خود را بر صوفیان و قف کردند
 درین کار در آمدند ذوات ایشان در سال سه صد و هفتاد و پنج هجری
 حضرت شیخ عبد الله برقی اصل ایشان از برق مضافات خوارزم

خوازم است و در بخارا متوطن شده اند و در رفقه و شروخت و نحو علم
 معرفت امام بودند و وفات ایشان در سال سصد و هفتاد و شش هجری
 بود و یاده حضرت شیخ ابوالنضر سراج نام ایشان عبد الله بن علی
 الطوسی است و لقب طائوس الفخر و تالیف بسیار دارند از جمله
 کتاب المصباح است در علم تصوف مرید ابو محمد غفران بن دوسر قطعی
 سهیل تبری را دیده بودند و در تالیف ایشان التماس میخواستند و در
 معارف سخن میرفت ایشان را حالتی بدید آمد در میان ایشان حدیثی آمده
 و روی ایشان از آن شبی نرسید از آن سوال کرد گفتند کسی که
 او را بروی خود ریخته باشد آنش بروی او را نتواند سوخت و وفات ایشان
 در سال سصد و هفتاد و شش هجری بوده و قبر ایشان در طوس است گفته اند
 برخیز که از پیش خاک من بگذر ایند مغفور بود حکیم ابن رباح را در طوس
 را از پیش مرقد ایشان میکردانند حضرت شیخ ابوالقاسم رازی قدس
 سره نام ایشان جعفر بن محمد بن متوطن نیشابور بودند و این عطا
 و محمد بن الجواری و ابو علی زود مار صحبت داشته اند شیخ رزی گفته اند
 چهار چهر در ابوالقاسم جمع است که کسی را بنویسد حال مال و نه و سخاوت

و سخاوت بکمال وفات ایشان در سال سه صد و هفتاد و هشت هجری بود
 حضرت شیخ ابو القاسم المقرئ نام ایشان جعفر بن احمد بن محمد
 المقرئ است برادر ابو عبد الله مقرئ انداز شاخ خرسان بودند و با بن عطاء
 و حریری و ابو بکر بن ابی حصیب و ابو علی رودباری و ابو بکر مشاد و غیر
 صحبت داشته اند وفات ایشان مینا پور در سال سه صد و هفتاد و هشت
 هجری واقع شده است حضرت شیخ ابو بکر کلا بادی قدس سره
 نام ایشان محمد بن ابراهیم بن یعقوب الکلا بادی بخاری است کتاب ترف
 از تصانیف ایشان است و بعضی از بزرگان گفته اند اگر تعرف بنو دے
 تصوف دانسته نشدے وفات ایشان در بخارا در جمعه نوزدهم جماد
 الاول سال سه صد و هشتاد و بقول سنیستاد و چهار هجری رویداده
 حضرت شیخ ابو انجیر حبشی قدس سره نام ایشان اقبال
 بوده و لقب ایشان طائوس الحرمین گویند هرگاه بر خنده مقدسه حضرت
 رسالت پناه صلعم در آمدی و گفتی السلام علیک یا رسول الثقلین جواب
 آمدی و علیک السلام یا طائوس الحرمین و ایشان غلامی بودند حبشی
 الاصل در وقت بزرگی نیز بزرگی حق سبحانه تعالی استحقاق تمام داشتند

دهمیست خواصه ایشان سیفت از من چیزی بخواجه هیچ نمی خواستند روزی
 الحاج بسیار کرد گفتند اگر میخواهی برای خدا امر آزاد کن خواجه گفت که
 چندین سال است که ترا آزاد کردم در حقیقت تو خواجه بودی و من بنده پس
 خواجه خود را بداع کرده روی بخدا و آنست شصت سال مجاور حرمین
 شریفین بودند و هرگز از مجلس چیزی طلب نکردند هرگاه میخواستند از
 کسی سوال کنند تا قبی آواز میداد که شرم نمیداری روی که آن پیش ما
 سجده میکنی آخر پیش غیر ما خوار گردانی شیخ عمود شیخ ابوالعباس بدیدار ایشان
 خشم میکردند وفات ایشان بگه مغظمه است در سال سیصد و هشتاد
 و سه بحسب حضرت شیخ احمد بن ابراهیم المیسوحی قدس
 سره کینت ایشان ابوعلی است و در اجداد مقدمان مشایخ بغداد
 بودند یا شیخ سهری یغنی محبت داشته اند گفته اند ایشان بایک
 پیرین در دای و تعلیمی است آنکه زکوة و کوزه بردارند حج میکند اردند
 و در تمام راه بعد از آنکه مغظمه بوی عیبی میگذاهند و فات ایشان
 در شعبان سال سیصد و هشتاد و شش بحسب بی بوده و مدت عمر
 هشتاد و سه سال حضرت شیخ ابوالحسن بن سمعون نام ایشان

ایشان محمد است و لقب ناطق با حکمت و مشهور اند با بن سیمون از شاخ
 بعد از او و معاصر شیخ شبلی بودند ابن سیمون گفته اند بر نسخه که از ذکر خالی
 است لغوات و هر خاموشی که از فکر خالیست سهوت و بر نظر که از غفلت
 خالیست لهوت و شیخ بن سیمون گفته اند با بن سیمون نیک نیم چرا که هر
 استاد را میر بخانید و هر که استاد را در بخاند و نو از نو زنجی است از نو
 بود و ولادت ایشان در سال سه صد و سی و سه بوده و فات روز جمعه
 پانزدهم ذیقعه یازدهم در سال سه صد و سی و سه و شش یا هفت هجری است
 و ایشان را در خانه که می بودند دفن کردند بعد از سی و نه سال خوابند
 که بگورستان نقل کنند کفن ایشان همچنان تازه و نو بود حضرت شیخ
 ابو طالب مکی نام ایشان محمد بن علی بن عطیه الحارثی است و مشاهیر
 و که منطقه است مرید شیخ ابوالحسن محمد بن ابی عبد الله احمد بن سالم
 البصری اند و فات ایشان در جمادی الآخر سال سه صد و سی و سه
 و شش هجری بوده حضرت شیخ ابوبکر السوسی قدس سره
 نام ایشان محمد بن ابراهیم النعوفی السوسی است در شام متوطن بود
 اند و صاحب حواش و کلمات و فات ایشان به شوق و راه

دومی هجده سال سه صد و هشتاد و شش واقع شده حضرت
 شیخ ابو القاسم دینوری و اعظم امام ایشان عبد الصمد بن
 عمر بن اسحق است در فقه و حدیث در هند و زعم و مجاهده نفس و معنی
 امام وقت خود بودند قوت ایشان در شجره کوفتن ادویه عطاران
 بود و وفات ایشان روز سه شنبه بیست و چهارم ذی حجه سال سه صد
 نود و هفت بحسب واقع شده و قبر نزدیک قبر امام احمد جبل است
 قدس الله سره حضرت خواجه یحیی بن عمار الشیبانی قدس سره
 اصل ایشان السخانی شیخ عبد الله خفیف را دیده بودند و شیخ الاسلام
 حضرت خواجه عبد الله انصاری در ایام طفولیت ایشان را دیده اند
 و خواجه یحیی فرموده اند که بعد از ما بجای ما عبد الله بن شین و محمدان
 و سید عمار ابراه آورده هم شیخ الاسلام گفته اند که رسوم علم را برات
 خواجه یحیی آورد وفات ایشان در سال چهار صد و دویست و هشت بود
 حضرت شیخ عثمان بن ابو عمر باقلانی از بزرگان این قوم
 بوده اند گویند که چچگاه از خانه خود بیرون نیامدند مگر برای نماز جمعه
 و در خبی چند از نما در خانه داشتند که قوت ایشان از آن بود و وفات

وفات ایشان در حجب سال چهار صد و دویزده و ده مدت عمر شریف
 و چهار سال حضرت شیخ ابو علی دقاق نام ایشان حسین
 محمد بن دقاق است مرید شیخ ابو القاسم نضر ابادی بودند و بسیار
 از مشایخ را در یافته بودند بسمت ابو القاسم شیری داماد و شاگرد
 ایشان بودند روزی بر مجلس ایشان درآمد بیست آنکه از توکل چپ
 پیرسد و شیخ دستاری نیکو بر سر داشتند دل آن پیران میل کرد
 بگفت ایها الاستاد توکل چه باشد گفت آنکه طبع از دشوار مردم گناه
 کنی و دستم را با و دادند وفات ایشان پیش از این بوده در ماه رجب
 سال چهار صد و پنج و بقول چهار صد و شش بحسب حضرت شیخ
 ابو عبد الرحمن سلمی نام ایشان محمد بن حسین بن محمد بن موسی
 سلمی است صاحب تفسیر حقایق و طبقات مشایخ اند بضمایف ایشان
 بعد رسیده مرید شیخ ابو القاسم نضر ابادی مرید شیخ شبلی و شیخ ابو حمزه
 ابو یحیی فردوس البتره بعد از وفات پیر ابو الفضل از دست شیخ ابو عبد الرحمن
 حقه پوشیده اند و حضرت مولانا عبد الرحمن جامی که در نفعات
 الانس در ذکر بعضی از مشایخ آورده اند که فلان از طبقه ادلی است و

قلان از طبقه ثانی از کتاب طبقات ایشان است وفات ایشان در ماه
 شعبان سال چهار صد و دوازده بمکه واقع شده حضرت شیخ
 ابوسعید مالینی نام ایشان احمد بن محمد بن اسمعیل بن حفص است
 و افضل از مالین و آن موضع است از توابع هرات از بزرگان ایقوم اند
 و در حدیث ثقه بودند و کبایف عالم اسیر نموده اند و صحبت بسیار
 از شاخ رسیده اند وفات ایشان در میفر در ثوال سال چهار صد
 و دوازده بمکه روئاده است حضرت شیخ ابوالحسن بن
 جهمم مدالی نام ایشان علی است شاگرد کونی جعفر خلجی
 اند از شاخ حرم بودند و ایشان کتابی است معتبر بنجته الاسرار نام
 که در آن خوارق و احوال حضرت غوث اعظم شیخ عبدالقادر جیلی
 نوشته اند وفات ایشان در سال چهار صد و چهار بمکه بوده
 حضرت شیخ عبدالهد طاقی نام ایشان محمد بن فضیل بن طاهر
 الجستانی الهروی است مرید موسی بن عمران حیرتی و از استادان و
 پیران شیخ الاسلام اند وفات ایشان در غزه ماه سال چهار صد
 و شانزده بمکه است و قریب در همت واقع است حضرت شیخ

شیخ ابو عبد الله واسمائی نام ایشان محمد بن علی داسستانی
 و لقب شیخ المشایخ نسبت ارادت ایشان بپسند واسطه شیخ عمر بطای
 که برادرزاده و مرید حضرت سلطان یامیزد بطای اند میرسد و از آن شیخ
 ابو الحسن حر قانی اند و وفات ایشان در ماه رجب سال چهارصد و
 هفده هجری است و مدت عمر پنجاه و نه سال حضرت شیخ ابو
 منصور اصفهانی قدس سره از کبار مشایخ زمان و بزرگان
 صوفیه بودند و وفات ایشان در ماه رمضان سال چهارصد و هفده
 هجری بود شیخ سالار مسعود غازی قدس سره شیخ عبد الحق
 دهلوی نوشته اند که از سرودن و غاریان شکر سلطان محمود غزنوی
 اند در ادایل اسلام در هندستان شواهد بسیار نموده بدرجه
 شهادت رسیده اند و خوارق و کرامات بسیار بعد از وفات از
 ایشان ظاهر گشته و دیگر دو خلق ابنو بی معتقد ایشانند شهادت
 ایشان در سال چهارصد و نوزده هجری بوده و قبر در قصبه پراچ است
 و جمع کثیری هر سال در روز عرس زیارت روضه ایشان میباشند
 بسیار از اطراف و کناف هندوستان جمع میشوند و در بنیاد مسجد

می برند حضرت شیخ ابوعلی سیاه قدس سره از کبار شیخ
 مروانند و باباشیخ ابو العباس نقاب و احمد نصر معاصر بودند و باباشیخ
 ابوعلی دقاق صحبت داشته اند در ابتدا ای دهفتانی میگردند
 سی سال روزه داشتند چنانچه کسی سخت نشد شخصی بایشان گفت
 پنجگس باشد که عیب خلق داند گفتند باشد گفت پس اله تعالی
 تا ترا یعوب بنود شیخ گفتند خویش را از من بپوش نه الحال بود
 اما پس کرد و جامه ادا پاره شد و بر نه گشت تضرع و از ای نمودند تا
 دعا کردند آنروز بحال حوز باز آمد وفات ایشان به سره در شعبان
 سال چهارصد و هفت و چهار حجه بوده حضرت شیخ ابوالمختار
 بن شهریار کارزرونی نام ایشان ابراهیم و اصل ایشان از
 فارس است و استاد ایشان در تصوف بشیخ ابوعلی حسین بن
 محمد الغفر از آبادی الکاظمه و ابو حسین جعفر را دیده اند و در حدیث
 نقل بودند و معاصر بودند با صاحب کشف المحجوب لیکن ملاقات و قیام
 نشده یکی از روزها باباشیخ ارادت تمام داشت هر چند جهد کرد و شیخ از
 چیزی قبول نکرد و هیچ نام بشیخ فرستاد که چون چیزی قبول نمیکنی از

از برای تو چند بنده را آزاد و کردم و ثواب آنرا ب تو بخشیدم شیخ فرمودند که
 پنجم من سیده و شکر نیکویی تو ادا کردم لیکن آزاد کردن بنده گان من
 من نیست من سید من بنده کرد ایندن از اوانت بهر بانی و حسان و فانت
 ایشان در زوی قعه سال چهار صد و پست و شش عجبی بوده *

حضرت شیخ ابو منصور محمد الانصاری قدس سره

پدر شیخ الاسلام خواجه عبدالله انصاری اند و میرید شریف حمزه عقیل و
 خدمت ابو المظفر ترمذی کرده بودند شیخ الاسلام گفته اند که شیخ احمد کوفی
 مرا گفت که در علم کبشتی چون پدر خود ندیدی و هم گفته اند که مفتاد و چندان
 علم آموختم و نوشتم در پنج بر دم در اعتقاد و انبیه از پدر خود آموخته بودم و فانت ایشان
 در ماه شعبان سال چهار صد و سی و هجری بوده و قبر ایشان در بلخ نزدیک شریف

حمزه عقیل است حضرت شیخ ابوسعید بن ابوالخیر قدس سره

نام ایشان فضل الله است و اصل از بهته خراسان سلطان وقت و سر مد
 اهل طریقت و پیشوائی از مره حقیقت بودند و صاحب علوم ظاهر و باطن و مشرف
 القلوب و همه اهل آن زمان مستخائشان بودند نسبت ارادت ایشان بشیخ ابو
 الفضل بن حسن بر خسی است و ایشان میرید ابوالضریر سراج و ایشان میرید ابوالخیر

مرتضی و ایشان مرید سید الطائفة حضرت شیخ حیدر بعد از فوت
 پیر ابو افضل خرقه از شیخ عبدالرحمن سلی پوشیده اند و بجهت حل بعضی
 یکسال با شیخ ابوالعباس قصاب املی بودند گویند شبی شیخ ابوالعباس از
 صومعه پیران آمدند چون قصد کرده بودند یک گشاده شده بود شیخ ابو
 سعید از آن حال خبردار شدند از زادی خود پیش شیخ رفتند دوست ایشان
 شسته بپوشیدند و جامه را جوده آورده جامه خود پیش ایشان داشتند شیخ
 گرفته پوشیدند و شیخ ابوسعید جامه را شسته و خشک کرده پیش شیخ
 آوردند شیخ اشارت کردند که پوشش شیخ ابوسعید پوشیده برادید
 خود فرستند چون با ادا اصحاب حاضر شدند جامه شیخ ابوالعباس را در
 شیخ ابوسعید و جامه شیخ ابوسعید را در بر شیخ ابوالعباس دیدند متعجب شدند
 ابوالعباس فرمودند دوستی نارمانا رفت و همه نصیب این جوان همتی گشت
 بهار کش باد و حضرت شیخ ابوسعید را اشعار نیکو در قصود بسیار است و
 این از آنکه رباعی چشم همه اشک گشت و چشمم بگرفت و عشق
 نوچه چشم همه باید زیت از من اثری ماند این عشق از جیت و چون
 من به محسوس شدم عشق گیت و در راه یگانگی نه گرفت و نه دین یک

یک کام ز خود بیرون نه در راه به بین ای جان جهان تو راه اسلام کمترین
 با مارسیه نشین و با خود نشین و تاروی ترا بدیدم امی شمع طرازه سنی کارکم
 نه روزه دلم نه نماز چون با تو بوم مجاز من جمله نماز چون بنی تو بوم
 نماز من جمله مجاز و این و با عی نیز از حضرت ایشان است بختی تپ حیرت
 که هرگاه نوشته به بند و با عی ای در صفت ذات تو حیران که در
 و جمله جهان خدمت درگاه توبه علت توستانی و سفاهم تودی
 یارب تو بفضل خویش بستان دیده و از حضرت شیخ پرسیدند که تصوف
 چیست فرمودند آنچه در سر داری بینی و آنچه در کف داری بدی و از آنچه
 بر تو آید نخمی و ایشان گفتند که فلان کس بر آب میزد و میگوید هلت خبری
 و صوفیه نیز بر آب میزد و گفتند فلان کس در هوا میزد و گفتند ز غنی و گرسنه
 در هوا میزد و گفتند فلان در یک لحظه از شهر به شهر میزد و گفتند شیطان
 و یک نفس از شرق به غرب میزد و اینچنین چیزها را بس قیته نیست مردانست
 که در میان خلق نشیند و داد و ستد کند و زن و خواهد و با مردم در آمیزد و
 یک لحظه از خدای خود غافل نباشد ولادت حضرت شیخ روز یکشنبه
 محرم سال سه صد و پنجاه و هفت و فات ایشان در شب جمعه چهارم

شعبان سال چهارصد و چهل و چوبی و مدت عمر شریف ایشان هزار ماه
 است حضرت شیخ وصیت کرده بودند که این ابیات را پیش خیاره ما
 بخوانند ابیات خوشتر اند جهان از پنجه بود کارته دوست بر دوست
 یار بیلند آن همه اندوه بود این همه شادمانی و از این همه گرفتار بود و این همه کردار
 و قبر در مینه است حضرت شیخ عمود قدس سره کینت ایشان
 ابو اسمعیل است و نام احمد بن محمد بن حمزه صفوی شیخ ابو العباس نهاوندی
 لقب ایشان عمود کردند شیخ بسیار اخلاصت کرده بودند و با شیخ
 الاسلام صحبت داشته اند و کمال یگانگی در میان یکدیگر بوده و فات
 ایشان در ربیع سال چهارصد و چهل و یک بجای است و مدت عمر
 در سال و قبر در کاوه گاه هرات است نزدیک مسجد جامع حضرت
 شیخ ابو عبد الله ماکور رحمه الله نام ایشان علی محمد بن عبد الله است
 و معروف باین باکوید در جوانی شیخ ابو عبد الله خفیه را دیده اند و با استاد ابو
 الفاسم شمشیری و شیخ ابوسعید و شیخ ابو العباس نهاوندی ملاقات
 کرده بودند و فات ایشان در شوال سال چهارصد و چهل و دو بجای
 است حضرت شیخ ابو الحسن روزی نام ایشان علی بن محمود بن ابراهیم است

است از کبار شیخ وقت بودند مرید شیخ ابوالحسن حسری اند و با شیخ عبدالحق
 سلمی صحبت داشته اند ایشان فرموده اند که با مرید شیخ صحبت داشته
 ام و از هر یکی حکایتی یافتم و دارم رباط روزی با ایشان منسوب است که بر آن
 پیر خود ابوالحسن حسری بنما کجوه بودند وفات ایشان در رمضان
 سال چهار صد و پنجاه و یک هجری رویداده و مدت عمر شهادت و پنج سال
 حضرت شیخ پیر علی تجویری قدس سره کنت ایشان ابوالحسن
 داماد پیر عثمان ابن ابی علی الجلالی الغزنوی دایان صاحب صحو بودند
 چنانچه در نیابت میفرمایند که شیخ من چندین مذهب بود و میگفت که منکر
 بازیگاه گوید کانت و صحو فناگاه مردان و منکر علی بن عثمان الجلالی ام
 بر موافقت شیخ خودم که کمال حال صاحب صحو باشد و کمترین درجه
 اند صحو از دیت باز ماند که بشهرت بود پس صحو که آفت نماید بهتر از
 سگری که عین آن آفت بود مرید شیخ ابوالفضل بن حسن الحلی اند و
 مرید حسری دایان مرید شیخ شبلی اند و شیخ ابوالقاسم کرکاتی و شیخ ابو
 ابوالخیر و شیخ ابوالقاسم قشیری و بسیار از شیخ را دیده اند و جعفری
 بوده و اصل ایشان از غزنین است و حلی و بروج و دو محل است از حله

شهر از غرین است که انتقال کرده اند از یکی بدگری و قبر داله بگو
ایشان در غرین است و مسجدی که خود ساخته بودند محراب آن بهشت است
دیگر مایل به سمت جنوب است گویند علما آنوقت پرشیخ درین باب اعتراض کردند
روزی همه را جمع نموده خود امام شده در مجلس مسجد نماز کردند و بعد از نماز
بمخاضان گفتند که نگاه کنید که کعبه کدام سمت است حجابها از میان برداشت
و کعبه مجازی نمود اگر ایشان موافق مسجد ایشان است و قبر داله
ماجده نیز در غرین است متصل تاج الادب که خال پیر علی بچیری اند
و خانواده ایشان خانواده اند و تقوی بوده و حضرت پیر علی بچیری
تصانیف بسیار است اما کشف المحجوب مشهور و معروف است و بچکشی را
بر آن سخن نیست و مرشدی است کامل در کتب تصوف بچوبی آن در زبان
کتابی تصنیف شده و حواری و کرامات زیاده از حد و نهایت و بارها
بر قدم تجرید و توکل سفر کرده اند و بعد از سیاحت بسیار در دار السلطنت
رسیده اقامت در زمین اهل آن دیار همه مرید و معتقد او گشتند و لاهور
شهر است معظم و شهرک نقایس ریح مسکون درین شهر پنجم میرسد
امروز جمیع ادب و صلحا و علما و فضیلاست و مزارات شهر که بسیار دارد و از

و از نرم صحیح القول شنیده شد در یک محله طلائع که از محلات این شهر است
 بس هزار حافظ قرآن مجید از مرد و زن و صغیر و کبیر پیش از و بائی که در این
 شهر شده بوده اند و اکنون نیز در آن محله حفاظ بسیارند وفات ایشان
 در سال چهار صد و پنجاه و شش و یقوی شصت و چهار هجری بوده و قبر در این
 شهر لا پور مغربی قلعه واقع شده و خلقی از بنو عربی جمعه زیارت آن حضرت
 منوره مشرف میکردند و شهرت است که هر که چهل شب جمعه یا چهل روز بپایم
 طواف روضه شریفه ایشان بکند هر حاجتی که داشته باشد محسول می انجامد
 فقیر نیز زیارت روضه منوره ایشان و والدین و خال ایشان مشرف
 گشته حضرت شیخ ابو القاسم قشیری قدس سره نام ایشان
 عبد الکرم بن هوزان القشیریت از شاگردان خراسانند در ساله قشیری و
 تفسیر لطایف الاشارات از تصانیف ایشانست مرید و داماد شیخ ابو علی
 ذوق و استاد شیخ ابو علی فارندی و صاحب کشف المحجوب گفته است
 که امام قشیری را از ابتدای حاشی بر سپیدم گفت وقتی مرا سنگی بپای
 از پیره روزن خانه هر سنگ که میگرفتم میشد می انداختم وفات ایشان
 در بیج الاخر سال چهار صد و شصت و پنج هجری بوده شیخ الاسلام

حضرت خواجه عبداله الصاری قدس سره کنت ایشان
 ابو اسمعیل است و نام پدر ایشان ابو منصور محمد الاصلی و لقب شیخ الاسلام
 و هر جا که در تفحات الانس و این کتاب شیخ الاسلام مطلق مذکور شده برادر
 ایشانند مرید پدر خود اند و اصل ایشان ابرهات است و از فرزندان
 ابو منصور است الصاری ابن ابو ایوب الصاری که صاحب اصل رسول صلعم
 بوده اند دست الصاری در زمان خلافت حضرت امیر المومنین عثمان رضی
 با احفاد ابن قیس بخراسان آمده در هرات ساکن شدند شیخ الاسلام
 از بزرگان و محدثان و صاحب مقامات بلند و کرامات ۲۲ جهند و در زمانه
 خود یگانه بوده اند فرموده اند که ابدل مراد در پیستان زبلی کردند چون چهار
 ساله شدم مراد در پیستان بالینی کردند چون نه ساله شدم امانو شدم
 از قاضی با منصور و از جبار زوزنی و چهارده ساله بودم سر مجلس نشاندند
 و من در پیستان ادب حمزه بودم که شعر عربی میگویم چنانچه دیگران حد
 می بردند و اشعار ایشان از پیش هزار بیت عربی پیش است و گفته اند یک لک
 بیت اشعار عربی یاد دارم و گفته اند که من سه صد هزار حدیث یاد دارم باز
 هزار اسناد و گفته اند که پچاس بروزگار من آن نکرده که من اگر دست بر اندازم

بر اندام خود بنهادم می گفتند این چیست آنرا حدیثی داشتم و گفته اند
 از صد تن حدیث نوشته ام همه سنی و صاحب حدیث فرموده اند که قاضی
 ابراهیم باخرزی مرا گفت الله تعالی را بخواب دیدم گفتم خداوند اینده
 کی بتو رسد گفت انگاه که او را هیچ مانع نماند که او را از من باز دارد و لا
 ایشان روز جمعه وقت غروب آفتاب پناه شبان در فصل بهار سال صد
 و نود و شش هجری وفات ایشان در نهم ربیع الآخر سال چهارصد و
 دیک هجری بوده و مدت عمر شریف ایشان هشتاد و پنج سال و قبر در
 کاذرگاه هرات حضرت شیخ ابوالحسن نجار از بزرگان آنجا
 بوده اند و در و گری می کردند و در چند روزی بودند و روشی که ایشان را
 کسی نمی شناخت وفات ایشان روز جمعه دوم ماه ذی حجه سال چهار
 و هشتاد و یک هجری بوده و مدت عمر هشتاد و چهار سال حضرت
 شیخ ابونظر الهروی الخاچه بادی نام ایشان محمد بن احمد بن
 ابی جعفر است و اصل از کرمانت گویند که سه صد پیرا خدمت کرده و صحبت
 دار خضر بودند علیه السلام و در حرمین و بیت المقدس و غیره ریاضت کشیده
 اند وفات ایشان در سال پانصد و یک هجری بوده و قبر در خانچه پناه است

و مدت عمر یکصد و بیست و چهار سال حجة الاسلام حضرت امام
 محمد بن محمد النعمانی الطوسی کتبت ایسان ابو حاتم یقین
 زین الدین اصل ایسان از طوس بوده و انتساب ایسان در تصرف
 شیخ ابو علی فارسی است جامع بودند در علوم ظاهری و باطنی و در وقت
 خود اعلم العلماء و مجتهد بودند و بنده امام شافعی رحمة الله و صاحب
 تصانیف بسیار مثل تفسیر یا قوت التاویل که جعل مجلد است و احیاء
 العلوم و جواهر القرآن و کیمای سعادت و غیر هم و برادر امام احمد غزالی اند
 گویند چون کتاب منقول تصنیف کرده پیش حضرت امام الحرمین که استاد
 ایسان بودند بروند امام الحرمین گفتند تو زنده در گور کردی یعنی این کتاب
 تو مصنفات مرا پوشید و ولادت ایسان در سال چهار صد و پنجاه و هفت
 در چهارم جمادی الاخری سال پانصد و پنجاه و بیست و هشت یعنی
 پنجاه و چهار سال و قبر در بغداد است حضرت شیخ ابو العباس
 خرمی نام ایسان احمد بن جعفر است با بسیار از شیخ صحبت داشته
 اند و صاحب مقامات بلند و کرامات ارجمند بوده اند گویند در سال که
 ایسان حج کشید رفته نیز ایسان را مردم در عرفات میدیدند و فات

وفات ایشان در سال پانصد و هشت هجری رو نداده است حضرت
 حکیم سنائی غزنوی رحمه الله کتبت ایشان و نام ابو
 المجد محمد و بن آدم است از کبرای شجرای صوفیه و مرید خواجه یوسف همدانی
 اند و بابر شیخ رضی الدین علی لایلا انبای عم اند چون در حدیقه حکیم بعضی
 ابیات نامشغول و الحاقی است و از استماع آیین در دل این فقیر انکار
 بهر سیده بود روزیکه بغرین داخل شد بخود قرار داده بود که زیارت جمیع
 آنجا مشرف گردد الا حکیم جان شب پیش از آنکه داخل شود بخواب دید که
 در زیارت مرادت مشایخ غرین است و شخصی میگوید که این فقیر حکیم سنائی
 است چون بآنجا رسید قبری از سنگ سفید دید که بر آن نوشته اند هذا
 قبر حکیم سنائی و درین شبیه دارد که سنی نیز نوشته بود میانه چون چنین
 شد فهمیده که اشعار بانست که حکیم سنی اند چون صبح آن زیارت
 کرد همان قبر سنگ سفید بروشی که در خواب دیده بود مشاهد نمود و تعجب
 شد که آن ابیات الحاقی بر پند میان مبتدع است وفات ایشان در سال
 بست و پنج هجری است و همین تاریخ بر قریب ایشان نوشته اند
 حضرت شیخ ابو عبد الله جوئی قدس ستره نام ایشان محمد

بن حمویه است از جمله شیخ خراسانند و از اصحاب شیخ ابو الحسن است
 و معلوم ظاهر و باطن آراسته بودند و فایده ایشان در سال با پند و
 سبب بی بوده و مدت عمر شریف نود سال حضرت عین
 القضاة محمد بن ابی قدس سره کتبت ایشان ابو القضاة
 عبد الله بن محمد المیاخی است و لقب عین القضاة و اصل ایشان از
 همدان است و با شیخ محمد بن حمویه و امام احمد غنیه الی صحبت داشته و
 خوارق و کرامات عجبه مثل احیاء و انابت بسیار از ایشان بطور
 رسیده و مضامیل و کلمات از تصانیف عربی و فارسی ایشان ظاهر
 است و فایده ایشان در سال با پند و سبب بحری بوده و
 حضرت حجة الاسلام شیخ الاسلام حضرت شیخ
 احمد جام قدس سره کتبت ایشان است و ده امام ابو
 نصر است و نام پدر ایشان ابو الحسن و اصل ایشان از موضع نامی
 که از توابع جام است قطب و غوث و قوت مقتدا می اهل طریقت و راهبان
 ساکنان حقیقت و یگانه زمانه خود بودند و از فرقه زندان حریرین
 عبد الله البجلی اند که ایشان را حضرت امیر المومنین عمر ابن الخطاب

رضا یوسف ابن است نام کرده بودند حضرت شیخ امی بودند و در است
 دود سالگی توفیق یافته بکوه رشتند و بعد از پنجاه سال ریاضت
 در چهل سالگی ایشان را میان خلق فرستادند و ابواب علم لدنی بر
 ایشان گشاده گشت زبانه از سه صد کاغذ در علم توحید و معرفت علم
 سه و حکمت تصنیف کرده اند که هیچ عالم و حکیم بر آن اعتراض نکرده است
 و این تصانیف همه بآیات و احادیث موید و موافق است در اشعار عا
 در تصوف نیز دارند و چهل و دو قسم زند حق سبحانه تعالی بحضرت شیخ گرام
 فرموده بود سی و نه پسر و سه دختر و الهه اکبر یادش که جد و اله
 ماجد این فقیرانند از اولاد حضرت شیخ بودند و بعد از وفات شیخ چهار
 پسر و سه دختر ماند و این چهارده پسر عالم و کامل و صاحب تصانیف
 و کرامات بوده اند و در شصت و دو سالگی میفرمودند که تا حال صد و شصت
 هزار مرد در دست من توبه کرده اند و شیخ ظهیر الدین عیسی که از فرزندان
 ایشانند در کتاب رموز الحقایق آورده که تا آخر عمر در دست پدرم شیخ
 کس توبه کرده اند و شیخ ابو سعید الوائلی نیز حرفه داشتند که از حضرت صدق
 اکبر ایشان رسیده بود و در این طایفه میگردند و ما سوگستند که این حرفه

از بحضرت شیخ جام رسانند منزه زند خود شیخ ابو طاهر را وصیت کرده
 که بعد از وفات بچند سال جوانی فو خط بلعذ بالای ارزق چشم
 احمد نام بجا آید و تو در میان یاران نشسته باشی البته آن حقه
 را با و بدو بعد از وفات حضرت شیخ ابوسعید ابوالخیر شیخ ابو طاهر جوان
 دیدند که والد ایشان با جمعی از یاران تحصیل میروند و پرسیدند یا شیخ
 چه تحصیل میفرمودند تو نیز برو که قطب اولیا میرسد چون روز دیگر
 شیخ ابو طاهر در خلافت خود نشسته بودند جوانی بآن صفت که شیخ
 منزه بوده بودند درآمد شیخ ابو طاهر در حال دریافت اعزاز و اکرام
 تمام نمودند اما چنانچه مقتضای بیست است متفکر گشتند که
 حشره پدر را چون از دست بدیم حضرت شیخ جام گفتند انچه چه
 در امانت خیانت ادانیاشد شیخ ابو طاهر را وقت خوش شد و گفت
 آن خرقه را بدست خویش بحضرت شیخ جام پوشانید مذکونید که آن خرقه را
 لبست و دو تن از مشایخ پوشیده بودند آخر بحضرت شیخ حواله شد
 بعد از آن کس برانفت که آن حشره چه شد ایشان یا شیخ ابو طاهر کرد
 صحبت داشتند و خواهد بود و حشره را لبست ارادت بخدمت حضرت

شیخ بوده از حضرت شیخ پرسیدند که مقامات مشایخ نشینده ایم
 و کتب ایشان دیده از یکس مثل انجملات که از شما ظاهر میشوند
 فرمودند که ما در وقت ریاضت هر ریاخته که داشتیم که ادبیای خدا کرده
 بجا آوریم و بر آن برید نیز کردیم حتی سبانه تکلیف فضل و کرم خود هر چه
 بیه ایشان داده بود یکبار با حمد و اولاد بیت ایشان در سال چهار
 صد و یک هجری و وفات در سال با صد و سی و شش هجری
 بوده مدت عمر شریف خود و بحال و قبر حضرت شیخ در موضع خرم
 و جام بت حضرت شیخ ابو العباس بن علی نام ایشان
 احمد بن محمد الصنهاجی اندلسی است جامع بودند میان علوم ظاهری
 و باطنی چون مریدان و معتقدی ایشان بسیار شده اند سلطان وقت
 را بر اسی در دل پدید آمد ایشان را محصور طلب حوث در راه کوش
 رحلت نمودند سال با صد و سی و شش هجری شیخ عبد
 السلام بن عبد الرحمن بن ابی الریال شیخ محمد
 الاشبالی کنت ایشان ابو الحکیم است کتب علوم صوری و نحو
 نموده بودند و کتاب شرح اسما و جینه از ابولفحات ایشان است

وفات ایشان در سال پانصد و شصت و شش هجری بوده و قبر در کربلا
 برابر قبر شیخ ابوالعباس بن علی **حضرت شیخ ابوالعباس**
بن محفوظ القنری معروف اند باین ۲۲ کجوری صاحب
 مقامات و حالات علیدر علم ظاهر و باطن کامل بودند و مرید بسیار داشتند
 وفات ایشان در سال پانصد و پنجاه و یک هجری **حضرت**
شیخ الشیوخ عبدالاول بن شعیب السنجری که در
 قدس سره گشت ایشان ابو الوثیق بقول خواص و غایم
 و جامع ظاهر و باطن بودند و در حدیث بسیار کمال داشتند و دادی اند
 و بصیحت حضرت شیخ ابوالاسلام خواجه عبدالله انصاری رسیده اند
 و از خراسان میگرد و میشتند ولادت ایشان در ماه ذی قعدة سال
 چهارصد و پنجاه و هشت وفات در رباط فقیر از بغداد ذی قعدة سال
 پانصد و پنجاه و سه هجری بوده و قبر ایشان در ثونیة متصل
 بغداد متصل قبر شیخ رویم است و حضرت قطب ربانی محبوب سبحانی
 غوث الثقلین سید عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه امامت نماز جبار
 ایشان کردند حضرت تاج العارفین ابوالوفا قدس سره

سده نام ایشان کاکیش است از کبار شیخ و بزرگان ایستقامت و قدوة
 اولیاء اکمل و مرید شیخ محمد شنبکی اند و در ارشاد طایفان آیتی بودند شیخ علی
 پتی و شیخ بقای بن بکشیج عبد الرحمن طغیونجی و شیخ مطربا البازرانی و
 شیخ ماجد کروی و شیخ جاکیر و شیخ احمد بن نفلی از سرداران ایشانند
 نقل است از شیخ علی پتی و شیخ ماجد کروی رحمة الله که روزی شیخ
 تاج العارفین بالای مبرزه در غلط بودند که حضرت شیخ عبد القادر رضی
 عنه در مجلس ایشان حاضر شدند و در همان ایام بعباد آمده بودند و آن
 جوانی ایشان بوده شیخ تاج العارفین قطع کلام کردند و گفتند اینجا را
 از مجلس بیرون برید بچنان کردند باز در غلط شدند شیخ عبد القادر باز در غلط
 باز تاج العارفین بیرون کردند عوف اعظم امر نمودند باز آنحضرت در آمدند مرتبه
 سوم تاج العارفین از مبرزه فرود آمده اند شیخ عبد القادر را در کنار گرفته میان
 دو چشم ایشان بوسه دادند و حاضران مجلس را گفتند بر خیزید و تعلیم کنید که
 این ولی خدا می است و گفتند ای اهل بغداد امر با خراج او نه از بهر امانت او
 کردم ملک از برای آنکه شما او را بشناسید و معزیت معبود که بر سر او کور
 می بینم که شعاع از مشرق و مغرب گذشته است بعد از آن فرمودند

شیخ عبد القادر اسروز وقت مات و درین نزدیکی دقت تو خواهد شد
 هر یک یانگ کند و خاموشش کرد و مگر خروشن فلک تا قیامت دربانک
 خواهد بود و دست آنحضرت را گرفته گفتند ای شیخ عبد القادر ترا وقتی خواهد
 بود چون آن دقت بیاید مرا یاد کنی و سجاده و پیراهن و تسبیح و کاسه
 عصا خود شیخ عبد القادر دادند شیخ عمر بر از گفته پس می که شیخ تاج العارفین
 بغوث الثقلین داده بودند چون آنرا بر زمین نه نهادند یکان یکان دانه
 خود میکشید و آن کاسه را چون کسی میخواست که بدست گیرد خود می جفت
 و بر دست آن شخص می آمد و فات ایشان بعد از پانصد و چربی بوده و در
 موضع قمیسا که از مصافات بعد از دست واقع شده و دست عمر شادان
 متجاوز است حضرت شیخ عدی ابن مسافر الشامی الکسار
 قدس سره با حضرت غوث الثقلین سید عبد القادر جیلانی رضی الله
 عنیه شیخ حماد دیاس که پیر حضرت غوث الثقلین و بان شیخ عقیل مسیحی صحبت
 داشته اند کرامات و خوارق عایله از ایشان بطریق آمده و چون در شام
 خلق بر ایشان جمع شدند از آنجا بخیل مکاری که از توابع موصول است را در
 بناکرده عزت گزیدند و مردم آن دیار همه مرید و معتقد گشتند و حضرت غوث

السفلین شیخ عبد القادر رضی الله عنه فرمودند اهل باد که بقدم تجرید زنجیر
 عزیمت حج کردم جوان بودم تنها میرفتم شیخ غدی بن مسافر پیش آمد
 و نیز جوان بود پرسید کجا میروی گفتم بکه گفت بیل صحبت داری گفتم
 من بر قدم تجریدم گفت من نیز بر قدم تجریدم با هم روانه شدیم روزی مهم
 که جاریه حبشیه رحمة الله پیدا شد بر قبی پیر سر پیش من بایستاد و نیز
 تیر در روی من نگرفت پس گفت ای جوان از کجائی گفتم از عجم گفتم
 مرا در رنج افکنده ای گفتم چرا گفت همین لحظه در بلاد حبشه بودم مرا شایسته
 که حد ایستالی بزدن تو بخی کرد و عطا فرمود ترا آنچه عطا فرمود مثل آن غیر
 ترا از آنها که من دادم خواستم که ترا به پیغم و بشناسم و گفت امر در صحبت شما
 و اشب با شما اظفار خواهم کرد و روان شد او در یکطرف وادی میرفت
 و ما یکطرف و چون بپشت طبعی از هوا فرو آمد بر آن شش مان بایست که
 و پیروی آن جاریه گفت شکر خدا را که اگر ام کرد مرا و همان مرا بر شب
 دو مان فرودمی آمد اشب برای بر یک دو مان بعد از آن شد ابروی تاب
 فرو آمد بیا نشا میدیم در لذت و حلاوت با بهایی زمین مانند نبود پس
 همان آن جاریه از ما جدا شد و بر رفت چون بکه رسیدیم شیخ عبد القادر

تجلی واقع شد بخود بیفتاد چنانکه بعضی گفتند که هر دو ناگاه دیدیم
 آن جاریه پیش سه اوستاده است و میگوید از ده گردانها در آنکس که
 میرانده بعد از آن در طواف مرا تجلی واقع شد و از باطن خود خطابی شنیدم
 و در آخر آن بامس گفتند که ای عبدالعزیز در توحید ظاهر را بگذر و تفرید تو حید را
 لازم دارد برای نفع مردم پیشین که ما را ایند نامی خدا هستند که میخواهم ایشانرا
 بر تو بردم تو بشه فخر خود برسانیم ناگاه دهن جاریه گفت ای جوان بخیا
 دایم امر در چشمان است ترا که بر سر تو از تو رخساره زده اند و تا آسمانها را
 تو در آنده اند و چشم بر او بیا از معاصیها خود در تو خیره مانده است و بمثل
 آنچه ترا داده اند میدارند بپنداران جاریه برضت دیگر ادرا ندیدم وفات شیخ
 عدی در سال پانصد و پنجاه و هفت بحسب بوده و قبر ایشان در
 جبل منکاریه است حضرت شیخ ماجد کردی رحمه الله مرید شیخ
 تاج العارفین ابوالوفاء صاحب کشف و کرامات بودند جمیع کثری از
 ایشان بهره مند شدند و از معتقدان حضرت غوث الثقلین بودند و در
 شخصه بخدمت شیخ ماجد آمد گفت اراده که معظه دارم بر قدم تجرید شیخ
 کونو خود را با و عطا نموده سپردن هرگاه تشنه شوی آب شیرین و هرگاه

دهرگاه گرسنه کردی لقمان باشد که آینه ازین گونه پدید آید وفات
 ایشان در سال با فصد و شصت و یک هجری بوده و قبر در جبل حرمین
 است حضرت شیخ مسیدی احمد بن ابوالحسن الرقاعی
 قدس سره از اولاد امجاد حضرت امام موسی کاظم اند و نسبت حرم
 ایشان به پنج واسطه بحضرت شیخ شبلی میرسد حضرت غوث الثقلین
 دیده اند و در ایام عبیده بطایع سکونت داشتند صاحب کشف و کرامات
 و مقامات علییه و بسیار بزرگ و شافعی مذهب بودند ابوالحسن علی
 که خواهرزاده ایشانند گفتند روزی بر در خلوت ایشان نشسته
 بودم که آواز کسی شنیدم چون نظر کردم پیش خالی من شخصی نشسته بود
 که آنرا هرگز ندیده بودم ساعتی با هم سخن گفتند پس آن شخص از روزنی که در
 دیوار حضرت شیخ بود بیرون آمد و چون برق در هوا بگذشت پیش رسید
 در آمدم و پرسیدم که ای خرد که بودی مودنه او را عید می گفتیم دیدم گفتند
 او کسی است که خدا تعالی بحسب محیط زرا بوی محافظت میکند و یکی از رجال
 اربعه است که روز است که نهجور شده است اما جزین را در گفتیم یا سید
 سبب بهجوری او چیست گفتند یکی از جزایر محیط مقیم است آنجا است

شبانروز متصل باین بارید بخاطر او گذشت که کاش این باران در آباد
 می بارید بعد از آن استغفار کرد بسبب این اعتراف میجو شد من گفتم یا سید
 او را بهجوری خبر داری ساختی گفتند نه شدم داشتم گفتم اگر فانی من او را
 کنم گفتند نیکی گفتم آری گفتند سر بگردان خود فروکش چنان کردم آواز
 بگویم رسید که یا علی سر بر آرد سر بر آرد دم خود را در یکی از جزایر بحر محیط دیم
 چنان شدم بر خاستم و اندو گفتم بر ختم و آنرا در آیدیم بهر دو سلام کردم
 حضرت را گفتم سوگند من داد که هر چه ترا بگویم چنان کن قبول کردم و گفت خرقه
 را از گردن من در برابر روی در زمین میکش و منادی میکن که نیست
 سید آکسی که بر خدا یقین اعتراف کند خرقه در گردن او کردم خودم گفتم
 یا تقی آواز داد که ای علی بگذار که ملائکه آسمان برای او بر آری در آمده اند
 و گریان شده اند حدیثی از دشمنو گشت بعد از شنیدن آن آواز
 بنحودم شدم چون بخود باز آمدم حوز را پیش خال خود دیدم و اندننداشتم
 که چون آمدم و چون هشتم روزی در مجلس شیخ احمد رفاعی متنا
 حضرت شیخ عبدالقادر رضی الله عنه مذکور شد شخصی بطریق انکار گفت
 بس کن سیدی بجانب او بغضب نگاه کردند فی الحال آن شخص میرود

بهر رسیدنی فرمودند که اگر قدرت است که ساقب شیخ عبدالقادر توان
 بیان کرد که بر تبه او تواند رسید او شخصی است که در یکجا بت ما و دریا
 شریف و در یکجا بت ما و دریای حقیقت است هر جا که بخواهد غوطه
 ببرد و برادران و نزدیکان خود را وصیت میکردند که چون به بغداد روید پیش
 از شیخ عبدالقادر کسی را نه بینید چه در ایام حیات و چه بعد از وفات
 که او از حق تعالی عهد گرفته است هر که بمقداد در آید و مرز زیارت نکند احوال
 او سلب گردد و میفرمودند که حسرت بر کسی که حضرت شیخ عبدالقادر
 را ندیده وفات ایشان روز پنجشنبه دوازدهم جمادی الاول سال پنجاه
 و هفتاد و هشت هجری بوده و بعضی گفته اند که در سماع از دنیا رفته اند و
 عمر هشتاد سال متجاوز بود و قبر در قریه ام عیده بطایع است حضرت
 شیخ حیوة بن قیس الحارثی قدس سره صاحب اوصاف
 جمیله و مقامات جلیله از اجداد اکابر و مرجع مشایخ کبار بودند حضرت
 عوث اعظم را در یافتن شیخ ابوالحسن قمی فرموده اند چهار کس میانم
 از کبار مشایخ که در قنبر خود تصرف میکنند چنانکه این شیخ معروف گشتی
 و رسید محی الدین عبدالقادر حبیلی و شیخ عقیل تبخی و شیخ حیوة خرابلی

الله تعالی اسرار هم وفات ایشان در سلج جامی الاخر سال پانصد
و هشتاد و یک هجری بوده و قبر در موضع همان است حضرت شیخ
شهاب الدین سهروردی المقبول رحمه الله نام
ایشان یحیی بن جبرئیل در حکمت مشایخان دانشه اقیان متبحر بود
بعضی از شاخ ایشان از سنوب بعلم همیا و بعضی بخل در عقیده و اعتقاد
فلاسفه میباشند چون بکلب رسیده علماء بقتل ایشان فتوی دادند
و بعضی گویند در حبس خفه کردند و بعضی گویند قتل و صلب کردند و بعضی
گویند بخیل ساختند میان انواع قتل چون بزیارت عادت داشتند
اختیار کردند که بکبر سنکی بکشند و اهل حلب در شان ایشان مختلف
بودند بعضی با لحاد و زندقه نسبت میکردند و بعضی بکرامات و مقامات
میستودند و مولانا عبید الرحمن جامی قدس سره فرمودند علم بر عقل
غالب بود باید که عقل بر علم غالب باشد وفات ایشان در سال پانصد
و هشتاد و هفت هجری و مدت عمر شریف سی و هفت و یاسی و
شش سال بود حضرت شیخ جاکیر قدس سره اصل ایشان
از کرمانست و متوطن نواحی سمره بودند شیخ تاج العارضین ابو الوفا

ابو الوفا طایفه خود را بدست شیخ علی بنی بجهت ایشان فرستاده بودند و خلیف
 حضور کردند و گفتند که من از خدا شکر در خواستم که جایگزین از جمله مریدان من
 گرداند خدا می عزوجل او را بمن بخشید حضرت عوث الثقلین را دریافتند
 بودند و صاحب کرامات علایه بودند وفات ایشان در سال پانصد
 و نود و هجری و قبر در مواجی سانه است شیخ عیسی بن محمد بن محمد بن
 سهره کتبت ایشان ابو محمد و اصل از مغرب زمین است از سادات
 حسنی و اعیان مشایخ سهر و صاحب کرامات و مقامات علیه بودند
 روزی شیخ طهارت میگردند شخصی بجهت ایشان آمد و التماس نمود
 که شیخ بابی که طهارت نموده بودند ایشانت کردند و از آن آب بخورد
 حالیکه از سلب شده بود باز یافت و ایشان میفرمودند که شیخ عبد الله
 از اعیان دنیا و ابد و وجود است وفات ایشان در سال پانصد
 و نود و هجری بوده است و مدت عمر هفتاد سال و قبر در موضع قنی
 واقع شده که از توابع مبرت حضرت شیخ ابو علی بن مسلم
 قدس سره از کبار مشایخ عراقند و صاحب تاج فیاضی نوشته که
 ایشان از جمله ابدالان بودند و ترک و تخرید یکجا داشتند همیشه قنای

ذکر بیان میبودند وفات ایشان در سال پانصد و نود و چهار هجری بوده
 و مدت عمر نود سال حضرت شیخ نظام گنجی قدس سره
 مولد ایشان کنجه است و عالم بوده اند بیعلوم ظاهر و باطن و از مریدان اخوی
 فریخ ریحانی اند و عمر گزافیه از اول تا آخر یقیناً است و تقوی و عزت گذرانیده
 اند و صاحب کشف و کرامات بوده اند و ملاقات سلاطین اجتناب
 داشته اند بلکه سلاطین را بخدمت ایشان رجوع بود و حق تعالی
 شیخ را در سخن قدرت تمام داده بود و اشعار ایشان تمام حقیقت کشف
 و بیان معارف است و این از جمله اشعار شیخ است ابیات
 چون بجهت جوانی از بر تو بد کس نرفتم از در تو
 همه را بر درم فرستادی من نمی خواستم تو میدادی
 چونکه بر در گزاشتم پیسه را بچه ترسیدیت و تنم گیر
 وفات ایشان در سال پانصد و نود و شش هجری بوده و قبل
 در کنجه است حضرت شیخ عبد الله القرشی الهامی قدس سره
 نام ایشان محمد بن ابراهیم است صاحب کرامات و معانات بلند عالم العلما
 طاهری و باطنی بوده اند و در زبان خود تعریف تمام داشتند و صحبت شیخ

شیخ صباح رسیده بودند و فات ایشان در سال پانصد و نود و نه
 هجری رویداده **حضرت شیخ** کیت ایشان ابو
 محمد بن ابی نصر است تربیه سراج الدین محمود بن خلیفه اند و با شیخ
 ابو النجیب سپهر فردی در سماج صحیح بخاری شریک بودند و تصانیف
 بسیار دارند از آنجمله تفسیر و ایس است که در آن بس نکتهای دقیق و
 استقامت لطیف مندرج است و در وجد و ذوق و استغراق حالت نامی داشتند
 و پنجاه سال در جامع عتیق شیراز وعظ گفتند و مجلس نهادند گویند در او آخر
 عمر از وجد و سماج باز ایستادند شیخ ابوالحسن کردیه گفته در دعوت بعضی
 صوفیه با شیخ باز بهمان یکجا شدم و بر حقیقت حال او مطلع بنوادم و خاطر
 آمد که در علم و حال از رویناده ام بر سه من مطلع شد گفت ای ابوالحسن
 این خطر را از خود دور کن که امروز میچکس باز بهمان برابریت داد و گناه
 زمان خود است و فات ایشان در نصف محرم سال ششصد و شصت و شصت
 رویداده **حضرت شیخ** روز بهمان لعلی صحبت دار خضر بودند و
 شصت سال از خانه که در شیراز داشته جز نایابی نماز جمعه و کفایت
 بهات بیرون نیامده و در علم و تقوی کامل بودند و فات در آن محرم

سال شصده و شش هجری حضرت شیخ ابوالفتح اعرجی
 عسره نام ایشان بزرگوار علی است و از اعیان مشایخ بطایع و صاحب
 کرامات و مقامات عالیه و جامع میان علوم ظاهری و باطنی و شافعی
 مذہب بودند بجهت غلبه استغراق اکثر اقبای شصت و گویند سال
 در حاکمان کردند اگر شهری آمد و سر برایش میمالید و ایشان سفر نمود
 که شیخ عبد القادر سید است امام صدیقان و محب عارفان و قدوة
 سالکان است وفات ایشان در سال شصده و نه هجری بوده و مشهور
 در بطایع است حضرت شیخ ابوالحسن کرد و یوسف قدس سره است
 ایشان ابوالحسن و نام علی بن حمید و الصغیری خوارق بسیار در آن
 بشماره ایشان ظاهر شده پدر ایشان رنگریز بوده و میخواست که پدر
 نیز رنگریز می شد و ایشان را اگر آن آمد و بخدمت صوفیه رفت و آمد داشتند
 روزی پدر ایشان آمده دید که جاها مردم را رنگ کرده اند و غضب شد
 و در دوکان تخارهای بسیار بود در هر یکی رنگی چون غضب پدر را دیدند
 همه جاها را گرفته و رنگ تخار نهادند غضب پدر زیاده شد گفت جاها
 مردم را خالص کردی هر یکی رنگی خواسته بودند تو همه را در یک رنگ

رنگ کردی شیخ ابوالحسن دشت در آن تواریک کرده بعد از یکبار سپردن او
 هر یکی را آن رنگ شده بود که ضامنش خواسته بود چون پدر آن پدید
 بسوی راه صوفیه بازگذاشت و از رنگریزی معذور داشت وفات ایشان
 در بازدهم شعبان سال شصید و دوازدهم بوده و در دهی است از
 توابع مصر حضرت شیخ ابن صباغ رضی الله عنه کینت ایشان
 ابو محمد است صاحب اسرار و شعائر و کرامات و خوارق در زمان خود
 از مشایره بودند بصحبت حضرت غوث الثقلین شیخ عبدالقادر جیلی
 رسیده اند و فایده ما گرفته اند برید شیخ علی بن مکی بودند و ایشان فرید
 تاج العارفین ابوالوفاد ایشان برید شیخ ابو محمد شنبلی و ایشان بر
 شیخ ابوبکر بطایحی قدس الله اسماء هم و خرقه که حضرت صدیق اکبر رضی
 در آن وقت شیخ ابوبکر بطایحی داده بودند و از شیخ علی بن مکی بایشان رسیده
 از ایشان نایبیت وفات ایشان در سلج و بقیع و سال شصید و دوازده
 هجری بوده و در بابا یعقوبی است حضرت شیخ یونس بن
 یوسف شیبانی طایفه یونس بایشان منسوب است صاحب
 کرامات و مقامات عالی بود و وفات ایشان در سال شصید و

نوزدهم به بوده حضرت شیخ علی بن ادریس یعقوبی رحمه
 کنت ایشان ابو الحسن است و نام علی صاحب معارف و اسرار و
 احوال و مقامات عالی بودند و ایشان اند که گفته اند چهار کس را شناس
 از اولیا که ازای که قبور خود تصرف میکنند چنانکه زند ما شیخ محی الدین عبدالقادر
 جیلی و شیخ معروف کرخی و شیخ عقیل مسیحی و شیخ حیوة بن قیس رشتی
 اینمقدمه در ذکر شیخ حیوة نیز مذکور شد و وفات ایشان در سال
 ۸۰۰ است و یک پیری او داده حضرت شیخ فرید الدین عطار
 اصل ایشان از قریه که کن است از صفات ایشان آید و در کتاب
 درین باب آورده میرید شیخ مجد الدین بغدادی اند و در ابتدا توبه بردست
 شیخ رکن الدین اکاف کرده اند بصحبت بسیار از اکابر مشایخ را و یافته اند
 و بعضی گفته اند که او سی بود و صاحب وجد و سماع و از بزرگان صوفیه
 اند مولانا جلال الدین رومی فرموده اند که خود منصور بعد از صد و پنجاه
 سال بر روح فرید الدین عطار تجلی کرد و مرگی او شد و حضرت مولانا
 عبید الرحمن جامی گفته اند انقدر اسرار تو حید و حقایق و ذوق که
 در مثنویات و غزلیات عطاریت در سخنان هیچ یک از مخطایفه نیست

مولانا رومی
 شمس الدین عطار
 کاتب

یافته نمی شود کتاب تذکرة الاولیاء دایمی نامه و بیست و نهم و منطق الطیر
 تصانیف ایشان است و ولادت ایشان در شعبان سال پانصد و سی و نه
 وفات در سال شصت و هفت و هفت و هشت و نهم بوده در دست کفار در
 سن یکصد و نبت و یک و الی بدرجه شهادت رسیده اند حضرت
 شیخ ابن خارض المصری کتبت ایشان ابو حفص است لقب
 شرف الدین و نام عمر بن فارض الحموی ولادت ایشان در سنه
 اربع مائه بنی بعد از وقصیده ناسیه فارصیه از ایشان است چون این
 قصیده را تمام کردند شیخ صلیح را صلعم بخواب دیدند که از ایشان می پرسیدند
 قصیده خود را تمام کرده چه نام کردی گفتند لواج الجنان در دواج الجنان
 و نه زده اند نظم السلوک نام کن همچنان کردند که حضرت براسات بنیاه
 صلعم فرموده بودند وفات ایشان در دوم جمادی الاول سال
 دسی و دو و هجده و نوبه حضرت شیخ اوجده الدین الکرمانی
 قدس سره مرید شیخ رکن الدین سجاسی اند و ایشان مرید شیخ
 قطب الدین ابهری و ایشان مرید شیخ ابوالنجیب عبدالقادر سهروردی
 اند قدس الله اسرارهم و بصحبت شیخ محی الدین عربی رسیده اند گویند

ایشان را بشا به جمال ظاهری سبیل تمام بود شیخ شمس الدین تبریزی
از ایشان پرسیدند که در چه کاری گفتند ماه را در پشت آب می بنم فرمودند
اگر بر فدا دل نداری چرا بر آسمان نمی بینی و پیش مولانا جلال الدین
رومی گفتند شیخ او صد الدین شاید باز بود اما پاک باز بود و موعود
فرموده کاش کردی و گدشتی و فات ایشان در سال شصت و سی پنجم
رحله بوده حضرت مولانا شمس الدین تبریزی نام ایشان
محمد بن علی بن ملک داد است گفته اند که هنوز در مکتب بودم پیش از
بلوغ اگر چهل روز بر من میگذاشت از عشق سیرت محمدی مرا از روی
طعام نمیداد اگر سخن فحاش می گفتند بدست دسه منع آن میکردم مرید شیخ
ابوبکر سلطه باف تبریزی اند و بعضی گویند که مرید بابا کمال خجندی بودند
و بعضی گویند مرید شیخ رکن الدین سجاسی اند و حضرت مولانا عبد الرحمن
جامی منبر سوده اند احتمال دارد که بصحبت همه رسیده اند و از همه
تر بیت یافته باشند مولانا جلال الدین رومی را کمال یگانگی و یکت جق
با ایشان بوده همیشه با هم صحبت میداشته اند در اشعار خود همه جا
ستایش ایشان کرده اند و اکثر در خلوت و در و شب بصومصال

وصال می نشسته اند وفات ایشان در سال شصت و چهل و پنج هجری بوده است
 شیخ ابو العیث جمیل یمنی قدس سره از کبار شیخ و بزرگان
 این قوم صاحب کشف و کرامات اند در اوایل از قطاع الطریق بودند و روزی
 در کمین قافله نشسته بنی کشیدند شنیدند که ماتی میگوید ای آنکه چشمم بر
 قافله داری و دیگر بر چشمم بر پشت درویشان این اثر عظیم کرده توبه نمود
 از آن عمل باز ایستادند و بصحبت شیخ ابن ابی الفتح یمنی رسیده بمرتبه ولایت
 فایز گردیدند بعد از آن شیخ کبیر علی امدلی رسیده التماس صحبت کردند و
 شیخ قبول فرمودند و روزی برای پیغمبر بصره فرستادند در از گوشی با خود بردند چون
 بجمع کردن پیغمبر مشغول شد شیر دراز گوش را بدید چون پیغمبر آوردند
 که بارگند دیدند که شیر دراز گوش را گشته روی بشیر کرده گفته که پیغمبر خود را
 بر چه بار کنم سوگند یعزت معبود که بر پشت تو بار خواهم کرد پیغمبر را جمع کرده بپشت
 شیر نهادند و او را از آنده تا نزدیک شهر آوردند بعد از آن گفت هر جا خواهی
 برو وفات ایشان در سال شصت و پنجاه و یک هجری او را داده است
 حضرت شیخ ابو الحسن شادانی نام ایشان علی بن عبد الله
 و اصل از مغرب از نسل سادات حسینی اند و ساکن بودند در اسکندریه مصر

کثیر سی انجا بصحبت ایشان پوسته اند از کبار ادبیا و عظمای شایخ بود
 گفته اند یکبار هشتاد و چهار کربنه بودم در خاطر م گذشت که مرا از یکبار بصیبه
 شد ناگاه زنی دیدم که از غاری میروند آب بغایت خوب روی گویا روی او
 نور آفتاب بود و میگفت منی هشتاد و چهار کربنه بود ایستاده ناز مرده ایستاد
 میکند بعض خود و ششماه برین گذشته که طعامی نخشیده ام گویند دل کسیکه
 بموه خورد ایشان بودند وفات ایشان در سال شصت و پنجاه و چهار
 یا شش هجری بوده در راه که معطره در صحرائی که آب نورد داشت چون ایشان
 انجا دفن کردند بیکت ایشان آب آنه زمین شیرین گشت حضرت
 شیخ علی الحیار قدس سره از مشایخ کبار عاقله و صاحب
 مقامات جلایه شهادت ایشان در سال شصت و پنجاه و شش هجری
 بوده حضرت شیخ عبد الله بللیانی قدس سره لقب الفکره
 ادبیا اکمل احدث الدین و نام پدر ایشان حیات الدین مسعود بن محمد بن علی
 بن احمد بن عمر بن اسمعیل بن شیخ ابو علی دقاق است قدس الله ارواحهم
 و شیخ عبد الله بللیانی جزو را از پدر خود داشته و پدر ایشان چهار واسطه از
 شیخ ابوالنجیب سهروردی و بصحبت زاهد بود بکرمدانی پوسته از ایشان نیز

نیز بهره تمام حاصل نموده اند و پیرایشان میگفته اند که من آنچه از خدا
 خود خواسته بودم بعد آنکه دادند و آنچه بر من بختدار در آنچه کشانند بر او
 در دوازه کشانند و شیخ از بزرگان و موصدان این طایفه و صاحب کرامت
 بلند مقامات از جمله بودند فرموده اند که بیک آه که برارم صد هزار چون
 منصور حسین پدایم و شیخ فرموده اند که بزرگیشی نه نماز و روزه و احیای
 شب است ایچله اسباب بندگی است در دیشی نه ریختن است اگر ایچله
 کنی در اصل کردی و این رباعی از اشعار ایشان است رباعی
 ما حق بود چشم سر نه چشم مردم از پایی طلب می شینم مردم بگویند
 خدا چشم سر نتوان دید آن ایشانند من چشم مردم و وفات
 ایشان روز عاقله سال شصده و هشتاد و شش هجری واقع شد
 حضرت شیخ لیس المصطفی السو قدس سره ایشان
 کب حجامی را ستره حال خود ساخته بودند اما داخل کرامت و ولایت
 بوده اند امام محی الدین نوادی از جمله مریدان و معتقدان ایشان بودند و
 بصیحت و خدمت ایشان بزرگ میبستند وفات ایشان در ربیع الاول
 سال شصده و هشتاد و هفت هجری بوده و مدت عمر هشتاد و سال

حضرت شیخ عقیف الدین تلمسانی نام ایشان سلیمان
 علی است بعضی از عقاید ایشانرا بنده قدس و الحامد منسوب دانسته اما صوفیه
 بزرگ داشتند و حضرت مولانا عبید الرحمن جایی سروده اند که هر که
 اندک چاشنی از مشرب این طایفه باشد و اندک سخن او در شرح شناند
 سایرین که لعین شیخ الاسلام است چند سنی بر خود علم و عرفات است
 گویند که مجلس سماع حاضری شدند در مبت تمام بآن داشتند و خودی
 نمودند و فات ایشان در سال شصت و نود هجری بوده است حضرت
 شیخ سعدی شیرازی رحمه الله لقب ایشان مشرف الدین
 و نام مصلح الدین بن عبد الله است و مختص سعدی در علوم ظاهر و باطن و نظم و نثر
 جامع و کامل و مجاور بقعه شریفه شیخ ابو عبد الله خفیف بوده اند قدس الله سره
 بار بار زیارت حرمین بر یقین پیاده رفته اند و اکثر قایلیم راکشته اند و پیوسته
 رسید به مشغولات راکشته اند و صحبت شیخ شهاب الدین بهر دوری
 و بسیاری از اکابر او یافته اند و در بیت المقدس و بلاد شام مدتی سقا
 کرده اند و قتی مایکی از اکابر سادات نهجمله گفت و گوئی واقع شد آنحضرت
 حضرت رسالت پناه صلعم را بخواب دید که در عتاب گردن و چون بیدار شد

شد پیش شیخ آمد و عذر خواست و تصانیف ایشان همه مشهور و مقبول است
 و این از جمله شعرا و شاعران است **عشر** من بهشتم از اول که تپید
 و فانی نه عهد تابستن از آن بر که به بندی و نه پائی نه گفته بودم جو بیای غزل
 با تو بگویم نه چه بگویم که غم از دل برود چه تو بیای نه دوستان عیب کنندم که
 چرا دل بتو دادم نه باید اول بتو گفتن که چنین خوب چرا می نه شمع را باید
 این خانه برون بردن و گفتن نه تا که بسایه درازند که تو چنان نه بانی نه دفا
 ایشان شب جو ماه ثوال سال شصت و نود و یک هجری بوده و قبر در
 برون شهر شیراز است حضرت شیخ حسن بلغاری قدس
 سره اصل ایشان از نجوان است و صاحب جذب و مقامات عالیه
 بوده اند و نسبت ارادت ایشان بدو واسطه شیخ ابوالنجیب سهروردی است
 در سن سی سالگی یاب شده در نیگار در آمده اند و اکناف عالم را سیر
 اند و فات ایشان در سال شصت و نود و هشت هجری بوده و مدت عمر
 نود و سه سال و قبر در سه غاب تبریز است حضرت شیخ ابو محمد
 مرجانی نام ایشان عبداله بن محمد است و اصل از نوجان مذهب زین
 ابواب علوم آهلی و انوار ربانی بر روی ایشان گشاده بود و از بزرگان

اینقوم اند وفات ایشان تونس سال شصت و نود و نه هجری بوده
 حضرت ابن مطرف اندلسی گیت ایشان ابو عبد الله است
 و مجاهد که معظمه بوده اند و در او داشته اند که شبان روزی پنجاه اسب و
 میگردند وفات ایشان در رمضان سال مئقصد و هفت هجری بوده است
 عمر ایشان را نود سال متجاوز پادشاه غصه از سعادت بندی و کمال اخلاص
 که بخندست ایشان داشت جازه شیخ را بردش خود گشت حضرت
 شیخ شمس الدین قدس سره نام ایشان محمد بن احمد نامی
 صوفی است جنبلی مذہب بوده اند وفات ایشان در سال مئقصد
 یازده هجری رونده حضرت شیخ عطاء الدین رح نام ایشان احمد
 بن شیخ الحارثیه ابرهیم بن عبد الرحمن است و اصل از واسطه در علم تصوف
 تصایف بسیار دارند وفات ایشان در مئقصد و یازده هجری بوده
 مدت عمر پنجاه و چهار سال حضرت شیخ سلمان ترکمان قدس
 سره در دمشق بوده اند کم می گفتند و کم از جای بر میخواستند و کم می گفتند
 و علما ظاهر با جلال و بزرگی نیاز نداده سلوک ایشان میگردند با وجود آنکه
 در ماه رمضان چربی میخوردند و نماز نمیکنند اراده انکشاف و اطلاع بر منجیات

مغیبات بسیار داشتند درین طایفه راستر حال خود ساختند و وفات
 ایشان در سال هفتصد و چهارده بحسب حضرت شیخ نجم الدین
 قدس سره نام ایشان عبداللہ بن احمد بن محمد الاصغفانی است صاحب
 مقامات و مناقب علایه است اگر دالو العباس المرسی الشاذلی دین
 مجاور که معظّمه بودند وفات ایشان بکے معظّمه در جمادی الآخر سال
 هفتصد و بیست و یک بحسب یوده و مدت عمر هفتاد و بیست سال
 حضرت شیخ اوحدی اصغفانی گویند ایشان از جملہ اصحاب
 شیخ اوحده الدین کرمانی اند و بر سر پای حله داشتند جام جم از ایشان است
 و اکثر اشعار ایشان در تصوف در حقیقت است و این بیت نیز ایشان
 بهیست اوحدی بیست سال سختی دید تا نشی روی نیک بختی دید
 وفات ایشان در سال هفتصد و سی و بیست و هجری بوده و قبر در رافعه
 تبریز است حضرت مولانا محمود زاهد مرغانی قدس سره
 لقب ایشان جلال الدین است در علوم ظاهر شاگرد مولانا نظام الدین
 ہر دی اند و بجهت متابعت سنت و شریعت مبربت علی سیدہ بودند
 در تقوی و در جمیع طبع مینمودند وفات ایشان در ماه ذی حجه سال

و بهشت و بهشت بحری بوده و قبر در غاب هرات است حضرت مولانا
 زاهد سرخانی رحمه الله نام پدر ایشان شیخ علی بن شیخ ابوبکر بن
 شیخ احمد بن شیخ محمد شاه بن شیخ محمود بن شیخ سهیل تایبادی است
 و تایبادی است از توابع جام در علوم ظاهر ظاهر شد اگر مولانا نظام الدین بود
 بعد از او بواسطه متابعت است و ادب شریعت ابواب علم باطن برایشان
 مفتوح گشت و کرامات و مقامات عالی از ایشان بظهور آمد و ادب
 بودند از روحانیت شیخ احمد جام و پیوسته زیارت روضه حضرت می نمودند
 و در مدت هفت سال پیاده و پای برهنه از تایباد بروضه مشرفه ایشان
 قرآن خوانده می رفتند و از برکت روحانیت حضرت شیخ مطلب مقصی در
 مرتبه اعلی فایز گشتند حضرت خواجه بیاض الدین نقشبند قدس الله سره
 چون مجلس ایشان رسیدند مولانا حضرت خواجه پرسیدند که چه نام دارید
 خواجه فرمودند که بیاض الدین نقشبند از برای ما نقشی به بندید خواجه فرمودند
 که آیدیم که نقشی ببریم و دو روز با هم صحبت داشتند و حضرت تیر حصار
 انار احمد بر مانده کمال اخلاص و ارادت در خدمت مولانا داشتند بلکه مولانا
 منزلی صاحبقران بودند و فات ایشان می نمود و بخشنه سلج محرم الحرام سال

سال مقتصد و نود و یک هجری بوده و بر قدر موضع تا پادشاه حضرت خواجہ
حافظ شیرازی نام ایشان محمد است و لقب شمس الدین حضرت مولانا
 عبد الرحمن جامی بنه نمودند و با وجود آنکه معلوم نیست که نظام درست ارادت بر کسی
 داده باشند اما ایشان از انانیت گفته اند و آثار معاین و معارف در دیوان
 ایشان بسیار است و در تذکره عبید القادر بدو فی از خدمت شیخ نظام الدین
 انشی نقل کرده است که خواجہ حافظ مرید حضرت خواجہ بہار الدین نقشبند اند و
 اکثر تعادلی که از دیوان حقیقت بیان ایشان نموده میشود موافق مطلبی آید
 چنانچه چنانکه یاد شاه که در ایام شانزده کی سبب آرزوگی از والد خود شده در
 الہ آبادی بودند و تردد داشتند در اینکه بکار نیست پدر علی بقدر برونزایند دیوان
 را طلب نموده فال کشادند و این غزل برآندہ

غزل

چرا نه در پی عشقم دیار خود باشم	چرا نه خاک را کوئی دیار خود باشم
غم غم سببی و غم جو بر نمی تابم	بشهر خود زوم و شهر دیار خود باشم
از همان سہار پودہ وصال شوم	در بنندگان خداوند کار خود باشم
چو کار عمر نپید است باری آن اولی	که روز واقعه پیش نکار خود باشم
بود که طاعت از دل رہنمون شود حافظ	و کی نہ تا باہر شہر سار خود باشم

و بموجب این فال بنیامین و اجمال بسببعت روانه شد به ملازمت ایشان
 مشربین گشتند و قضا را بعد از شش ماه اکبر بادشاه فوت کردند و ایشان
 بادشاه شدند این فقیر دستخط حضرت جهانگیر بادشاه دیده که در حاشیه
 دیوان حافظ این مقدمه را نوشته اند وفات ایشان در سال هفتصد و نود
 و دو و چهل بوده و قبر در شیراز است حضرت مولانا ظهیر الدین
 خلوتی آقا قدس سره جامع بودند میان علوم ظاهر و باطن مولانا زین الدین
 ابایکرتا یادی میفرمودند امروز در زیر فلک مثل ظهیر الدین کسی نمیدانم مرید
 شیخ سیف الدین خلوتی اند وفات شیخ سیف الدین در سال هفتصد و شصت و
 سه هجری بوده و قبور شیخ در مزار خلوتیان بر سر مل کاوگاه است
 حضرت شیخ کمال محمد می قدس سره بسیار بزرگ و صاحب حال
 بودند و خود را در لباس شریف و شایسته پوشیده میداشتند و ترک تجرید ایشان کمال
 بوده چنانچه گویند در تبریز از وی دانستند که در آنجا نبوده چون بعد از وفات ایشان
 آنجا دیدند بغیر از بوی که بر آن می نشستند و پسند که از سر نهاده و چیز دیگر نبود
 ایشان در هفتصد و سه هجری بوده و قبر در تبریز است و بر قبر ایشان این
 بیت نقش کرده اند میت کمال از کعبه رفتی بر در مار هزارت آفرین مراد

وفات ایشان در سال هفتصد و نود و دو و چهل
 حضرت شیخ کمال محمد می قدس سره بسیار بزرگ و صاحب حال
 بودند و خود را در لباس شریف و شایسته پوشیده میداشتند و ترک تجرید ایشان کمال
 بوده چنانچه گویند در تبریز از وی دانستند که در آنجا نبوده چون بعد از وفات ایشان
 آنجا دیدند بغیر از بوی که بر آن می نشستند و پسند که از سر نهاده و چیز دیگر نبود
 ایشان در هفتصد و سه هجری بوده و قبر در تبریز است و بر قبر ایشان این
 بیت نقش کرده اند میت کمال از کعبه رفتی بر در مار هزارت آفرین مراد

بر دانه رقی حضرت مولانا محمد شیرین تخلص ایشان مغرب است و
 شیخ اسماعیل سبزی اند و شیخ اسماعیل از همایاب شیخ بنورالدین عبدالرحمن از
 دارنصهران و مصاحبان شیخ کمال خجندی بوده اند وفات ایشان در
 سال مئتمنه و نه هجری است و مدت عمر حضرت سال و دین غری نیز از جمله

اشعار ایشان است غزل

در موج دریای ازل بر لبست صخرای بی
 صحرایستین دریا شود چون یابد از دریا بد
 در خطه ملک محمد حمد بود عین احد
 بر موج بحر بکران باشد چو در دریا آمد
 سر در هم آورد وایره از پیش بر خیزد
 از یکی گفتم بدان صدر از یک یک راز صد
 باشد که موجی در رسد باز هم بدیدار کشد
 از برج دل طالع شود از اندون سر برزند
 که مغرب را آینه جهان نباشد در غمد

از پیش بر قدم برخاست موج بجد
 در موج بحر بکران صحرای دریا شد عین
 اند جهان بجد دو احد افتد بود ولی
 لیکن جهان جسم و جان که نشد از دریا
 اند رسد آلم نزل باشد عین نزل
 اند یکی صد بن جهان در صد یکی زمین
 سن بر شال با هم افتاده از دریا بر دین
 وقت کان خورشید باوان ماه فان بدین
 آن انقاب شرفی پیدا شود در حسرتی
 حضرت شاه قاسم الزمان

قدس سره اصل آن سیاحت مآب از اذربایجانست مولود و لیث

بهتریز و با دایمل حال نسبت در اوت بشیخ صدر الدین اردبیلی داشتند بعد از آن صحبت
 صدر الدین علی بنی که کنه نمیدان او حد الدین کرمانی بودند رسیده اند و در نوای
 انبوره حضرت خواجہ نیاز الدین نقشبند را دیدند و با ایشان صحبت داشتند
 و دیوان اشعار ایشان مثل بر جہایق و دیوانت و اسرار است و در باب مریدان
 ایشان حضرت مولانا عبد الرحمن جامی قدس سرہ فرمودند کہ فقیر بعضی از ایشان
 را دیدہ و در حوال بعضی را شنیدہ اکثری از بقعہ دین اسلام خارج بودند و بایرہ
 اہاجت و ہنایم بشری و سنت داخل نہ نمودہ اند کہ میخواند بود کہ چون خروج نمودند
 بسیار میرسیدہ و ہمراہ صرف لنگر و مریدان و درویشان میشدہ و اصحاب
 نفس و ہمارا مقصود در اینجا حاصل بودہ برنجیت جامعہ بہاک نیز خود را
 در زمرہ مریدان ایشان داخل ساختہ باشند و آن سیادت منزلت اینہم
 پاک بودند و مریدان حضرت شاہ مدارتیر در ہندوستان ایچان دارند و اکثر
 بہاک اند و ذات ایشان در سال شصت و سی و ہفت ہجری بودہ و قبر
 در خجرو جام است شیخ زین الدین خوانی رحمہ اللہ نسبت ایشان
 ابو بکر است جامع بودہ اند میان علوم ظاہری و باطنی و از اول تا آخر توفیق
 استفادت بر جادوہ شریعت و متابعت سنت یافتہ بودند و حضرت مولانا

سرانا عبد الرحمن جامی فرموده اند که تابعیت ستم بزرگترین گرامنی است پیش
 اینطایفه و شیخ زین الدین خوانی نیز شیخ نور الدین ابن الرحمن قریشی مصری اند
 و ایشان برید شیخ سیف کورانی و ایشان برید شیخ تاج الدین حسن ششیری
 و ایشان برید شیخ محمود اصفهانی و ایشان برید شیخ عبد الصمد لعلی و ایشان
 شیخ علی برغش و ایشان برید شیخ شهاب الدین سهروردی گویند در آخر خلا
 ایشان را واری رسید که شبانه روز با کل از خود غایب بودند و چون
 از آن غیبت ایشان را باز آوردند قریب یک سال خاموشی بر ایشان غایب
 و سخن کم میگفتند و فات ایشان در شب میخوابند دوم سال ششصد و
 سی و هشت هجری بوده بعد از وفات ایشان سه سال جانی کرده الحال
 قبر شیخ در هرات است نزدیک عید گاه و عمارت عالی بر آن ساخته اند
 حضرت سید بدیع الدین قدس سره لقب ایشان شاه در است
 و برید شیخ محمد طغور شامی نسبت ارادت ایشان بسبب که رسن با حبت
 دیگر برنج یا نش و واسطه بجزت رسالت پناه صلعم میرسد غایب احوال
 و عجایب اطوار و مقامات بلند و کرامات ارجمند داشته اند و بهر یکی
 حضرت شاه در از زیاده از آنست که در تحریر و تقریر آید گویند و در آنده سال

ضمام خوردند و لباسیکه بپارسی پوشیدند دیگر احتیاج شستن متبذروند
 سعید و پاکیزه میمانند در شیخ عبدالحق دهلوی نوشته اند که ایشان در مقام
 صمدیت بودند و آنزبته سالکان است و از جهت جمال کمبالی که حق تعالی بایشان
 عطا فرموده بود هرگز آنفرا بر روی مبارک ایشان افتادی بس جبار
 سجود کردی از نجهت همیشه برقع بر روی خود می انداختند وفات ایشان
 بعد از مجادی الادی سال شصت و چهل و هجده بوده و قبر ایشان در محضر
 مکن بود که از توابع قنوج است واقع شده در سال در ماه مجادی الاول
 که عسل ایشان است قریب بیست و شش لک آدم مرد و زن صغیر و بزرگ از
 اطراف و دیوار هندوستان در آنروز زیارت روضه بشه یقه ایشان
 با عکسها گیسار جمع میشوند و هر نذر و نیازی آرند و کرامات و خوارق عجیبه
 الحان نیز نقل میکنند و از چهار حصه اهل هندوستان از وضع و شریف و
 برید حضرت پیر و سنگر خوش الثقلین شاه محی الدین سید عبد القادر جیلانی
 اند اما اشرف و بیشتر و یک حصه مزید شاه مدارا انا اجلای بیشتر و نیم
 حصه برید حضرت خواجہ حسین الدین حسینی و نیم حصه برید محمد فم بهادر الدین
 زکریای ملتانی قدس الداس برید حضرت مولانا جلال الدین

الدین یورانی کیت ایشان البرید است بعد از کسب علوم فایز کت
 سابع است و رعایت شریعت بر تہ اعلیٰ رسیدند و اکثر کلمات است
 سلمان بقدر امکان کوشش نمودند بہر کہ رجوع بایستی کرد خود با نجاست
 اگرچہ بظاہر دست ارادت پیچیدہ اند اما اندیسی بودند چنانچہ سفر نمودند
 ہر گاہ ہر اشکالی سے اقتدار و حایت حضرت رسالت پناہ صلعم پوچھ
 رفیع آن میکنہ گویند روزی از اصحاب خود شاذہ طلبیدہ اند و گفتند حضرت
 رسالت پناہ صلعم فرمودہ اند کہ بزیادہ گاہی محاسن خود را نشانہ میکنی و این
 بصفت مولانا حضرت ظہیر الدین خلوتی رسیدہ اند و مستحق طریقہ ایشان
 بودند حضرت مولانا عبدالرحمن جامی اکثر پیش ایشان میرفتند چنانچہ
 گفتند روزی با جماعتی بزیارت مولانا جمال الدین یورانی و قسیم وقت
 باز گذشتن یکے از ایشان را در خاطر گذشتہ بود کہ اگر مولانا را کہ پستی است
 میباید کہ بار کشتش تبرک نہیں پیدا چون روانہ شدیم آن شخص را آواز دادیم
 کہ کجاست بائش بخانہ درون رفت یک طبق سونہ سپردن آوردند و باو دادیم
 و گفتند معذور دار کہ در باغہای کشتش نمیشد ہفت ایشان ہفت
 دوشنبہ دہم ماہ ذیقعدہ سال شمسیت و در ہجری بودہ

حضرت خواجہ شمس الدین محمد الکووسی الحامی قدس سره
 کو سو فیصلہ الیت از توابع ہرات کہ ولادت ایشان در اینجا واقع شدہ و
 اولاد بزرگوار حضرت شیخ الاسلام احمد الحامی النامقی اند قدس سره
 سرہ جامع بودند معلوم ظاہر و باطن و بجزئیات شیخ زین الدین خانی
 بسیار میرفتند و بصحبت شیخ بہار الدین عمر نیز بسیار میرسیدہ اند مولانا
 سعد الدین کاشغری و مولانا شمس الدین محمد اسد و مولانا جلال الدین
 وغیرہم از عزیزانی کہ در الوقت بودند بمجلس ایشان حاضر میشدند و سوار
 و لطائف خواجہ را استخوان میکردند در اثنای وعظ و مجلس سماع حوائج
 را و جدی عظیم میرسید و صیغہای بسیار میزدند و مجلس بانرا اثر میکرد و در
 در صحبت ایشان چیزی کہ در خاطر کسی میگذاشت آنرا برو جی کہ غیر او کسی
 نداشتی اظهار مینمود و فای ایشان در روز شنبہ بیت دشتم حماد علی
 سال بنقص و شصت و شہ ہجری بودہ و قبر در ہرات نزدیک مسجد جامع
 قریب از رفیقہ ابوینہ مرعوی است مولانا شمس الدین محمد اسد
 در سن ایشان از قریہ راج بہت و آن بر نہ فرستاد ہرات واقع شدہ از
 کبار بیدان مولانا سعد الدین کاشغری اند و ہم پرہ حضرت مولانا حامی

جامی ایشان نگفتند که مرا همیشه از روی آن میبود که پیغمبر صلعم را بخواب بستم روز
خدمت والده خود رفتم ایشان کتابی در پیش داشتند و میخواندند که هر کس این
دعای اثب جمعه چند بار بخواند پیغمبر صلعم را بخواب چند اتفاق آتش آید
جمعه بود رخصت خواندن دعای والده خود گرفته بخلوتخانه خود رفتم و مشغول شده
باشتم ایستاده دعا را خواندم و پیش نشیده بودم که هر کس شب جمعه سه هزار مرتبه
درود بر رسول علیه الصلوة والسلام بفرستد آنرا در خواب بیند این عمل
نیز که دم چون بخواب رفتم در واقعه دیدم که از در سه ای خود در آمدم و دلم
من استاده مرا گفت من انتظار تومی بروم اینک رسول صلعم بجایه نمانده اند
بیای تا ترا در خدمت آنحضرت برم پس دست مرا گرفته بجائی که آنحضرت
نشسته بودند بردو دیدم که آنحضرت نشسته اند و جمعی کثیر در گرد و پیش آنحضرت
نشسته و ایستاده اند و مکاتبات نوشته بر اطراف عالم میفرستند و کوفی
اعلا حضرت رسول سلیمان و مولانا شرف الدین عثمان زیارتگاهی که از عسک
ربانی بودند بنویسند و مادر مرا برده غرض کرد که یار رسول الله پسر یک وعده
کرده بودی که در از عمر خود و ولتمند خواهد شد این آقایی پسر است بانه آنحضرت
بجانب من دیده تبسم کردند و نرسودند که همان فرزند است چه وقتی که مادر

پس داشت صاحب جمال فوت کرده و بسیار سالم شد بخت حضرت رشت
 پناه صلعم را بخواب دید که میفرمایند غلین برایش که خدا بخت تو پس حساب
 دولت و دراز عمر خواهد عطا فرمود و مرا حدای بخود جل بایش و ادبش آنحضرت
 بمولانا عثمان بن مسعودند که مکتوبی برای این چهر بنویس مولانا کاغذ
 نوشت شکل بر سه سطر و در زیر آن نظریه مثل گوی که مردم در قباله بگویند
 جدا جدا چیزی نیست پیچیده بدست من داد و دین ردان شدم با خود کفتم که
 مضمون مکتوب را ندانم باز گشته بخدمت آنحضرت آمدم و عرض کردم
 ندانم یا رسول الله که درین کاغذ چه نوشته شده حضرت آن مکتوب را
 از دست من گرفته بخوانند و من یک خواندن مضمون آن بطور آید اگر کنم
 و باز پیچیده بدست من دادند میخواستم که باز چیزی به پرسم ناگاه آواز در
 برآمد از خواب بیدار شدم دیدم که مادرم می آید و شمع در دست دارد و خنجر
 گفت ای محمد چیزی در خواب دیدی کفتم آری گفت من خوابی دیده ام
 آنچه من مشاهده نموده بودم بعینه آنرا نقل کرد و لادت ایشان در شب برات
 سال شصت و هجدهم بحسب بوده و فات هجده شنبه شانزدهم ماه رمضان
 سال شصت و چهارم بحسب بوده و قبور کا در کا نزدیک منزل شیخ الاسلام

الاسلام خواجہ عبدالہ الضاری نہایت قدس المدسہ حضرت شیخ
 صوفی علی قدس سرہ اصل ایشان از ولایت جامست و
 مرید شیخ زین الدین خوانی اند و سبب در آمدن ایشان باین راہ
 بود کہ روزی جمعی از درویشان ہزار ہزار ہزار کے میرفتند و ایشان
 در صحرائی ہزار ہزار مشغول بودند چون نظر ایشان بر درویشان افتاد
 انہی در دل شیخ ہم رسیدہ و با درویشان ہمراہ شدند ہزار ہزار
 ہزار ہزار و از ہر کت متابعت درویشان و زیارت نمودن ہزار
 آن ہزار گوار دل از دنیا و اہل دنیا برگزیدہ و درین راہ در آمدہ اند و فات
 ایشان در سال ہفتم و ہشت ہجری حضرت امیر سید علی
 قوام رحمہ اللہ از سادات سوانہ اند کہ در ترکی سر ہند است و
 از ہزارگان ارباب کمال و سکرو وجہ و حال و از کبار مشائخ ہندوستان
 بودہ اند لباس ایشان سفید بود کاپی خرقہ سپوشیدند و گاہ لباس
 شکرمان در بر میکردند و در اوایل طلب الہی بچہ پور رفتہ بخدمت شیخ
 بہاء الدین جوہوری رسیدہ مرید شدند و البوہب فتوحات بہار
 کشادہ گشت کویند تا چہل سال بہیچ خادمی امر نکردند و خدمت فرمود

شکفتند که پیغمبر صلعم را بخواب دیدم که شیفر نمودند علی دینی بر در خود میرسد
 و از احوال خلق خبر در نمی شنوی گفتیم یا رسول الله اگر دین است از آن است
 علی بخاره در میان چیست فرمودند برای خلق خدا دعا کن که دعای تو در
 حق ایشان مستجاب است و فات ایشان در سال هفصد و پنجاه هجری بوده
 و قبر در حوالی جوینور در موضع است که نوطن داشته اند و آن بسیار است
مشهور است بزار و تبرک حضرت مخدومی شیخ حسین
 ایشان مرید حضرت مخدومی اعظم حاجی محمد جنوشتانی که از کبار متاخرین
 و بزرگان دین و صاحب کرامات از جمله و شفاعات بلند بوده اند مخدوم
 اعظم در سلسله کبر و مرید شاه علی پادری و ایشان مرید شیخ رشید
 محمد اسفزاری و ایشان مرید عبداللہ برمشادی و ایشان مرید شیخ
 اسحق حقلانی و ایشان مرید سید علی مهدانی اند قدس الله اسرارهم و فات
 مخدومی اعظم در سال هفصد و سی و هفت هجری بوده و فات شیخ
 حسین بشام بوده در هفصد و پنجاه و شش سال هجری حضرت شیخ
علی متقی قدس سره نام پدر ایشان عبدالملک بن فاضل بن
 المتقی القادری الباذلی الدلی الحسینی است از کبار اولیای وقت و مشایخ

هندوستان اند ابایی کرام ایشان از جوینور بودند و مولد ایشان در
 برماچورست در سن بیست سالگی والد ایشان خدمت شاه باجن
 چشتی که در برماچور بودند فرستادند و بعد از آن از شیخ عبدالحکیم بن شاه
 باجن حقه قشایح چشت پوشیدند و بجای دیار ملتان سفر کرده بجهت
 بسک از شاخ آنجا رسیدند و تحفیل علوم نموده و غنیمت حرمین شریفین
 کردند و با آنجا رسیدند از شیخ محمد بن سخاوی حرقه سبزه که قادیانیه و شاذلیه که
 منسوب است بشیخ نورالدین ابوالحسن علی الحسینی شاذلی پوشیده و به تبر
 کمال رسیدند و تصانیف مشهور بسیار دارند و وفات ایشان دوم شهر
 جمادی الاولی سال نهصد و هشتاد و پنج هجری بوده و مدت عمر نود سال
 و ولادت شیخ در سال نهصد و هشتاد و پنج هجری بوده و قبر دومین شهر
حضرت شیخ ادب بن جوینوری نام پدر ایشان شیخ بهارالدین
 است در وقت خود از بزرگان شاخ هندوستان بودند با وجود آنکه چنان
 مسن و مرمو گشته بودند که تا دو کس ایشان را میگریختند نمیتوانستند ایستاد
 اما چون بجماع می درآید ایشان را ده کس نمیتوانستند نگهدارند و حضرت
 شیخ در سال نهصد و هشتاد و شش هجری است و در عمر ایشان از صد و چهار

بوده و فرزند جوانی حضرت شیخ سلیم فتحپوری قدس سره
نام پدر ایشان شیخ بهارالدین است و اصل از اهلی و مرید حواجه ابراهیم
که از اولاد حضرت حواجه فضیل عیاض در سلسله چنت بودند و شیخ از اولاد
مجتبشکر اند در مدت عمر او در سطره میباشیده اند در اوایل حال بطریق سنی
می بودند چون در نیکار در آمده اند بر یارت خرمین شریفین مشرف گشته
و سلکت عرب و عجم را سیر کرده و مشایخ آنوقت را دریافته باز بسند و سنان
آمده و در کوه سیکری که در آنوقت ویرانه بود توطن گیریدند و حضرت اکبر پادشاه
از اخلاص و اعتقادی که بشیخ داشتند شهری در اینجا آباد کردند و قلعه متین
بر آن کوه ساخته و فتحپور نام نهادند چون پادشاه را فرزند می نامی ماند و بگاه
که از ارباب کمال و صاحب حال شخصی را می شنیدند رجوع با و نموده التماس
فرزند میکردند شخصی بعرض رسانید که غریزی درین نزدیکی از خانه مبارک آمده
در کوه سیکری میگذرانند پادشاه خود بنزد ویه شیخ رفته التماس فرزند نمود
شیخ گفتند فرزند جواب خواهم داد چون دیگر پادشاه فرستند شیخ فرمودند
حق تعالی بشارت فرزند خواهد عطا فرمود فرزند گلان خود را با خواهر پسر داد که
ترسیت بنامیم چون مدت حمل بجا نگیرد پادشاه نزدیک رسید اکبر پادشاه

بادشاه بخانه شیخ فرستادند چنانکه بادیگرا بادشاه بخانه شیخ منو شد و شیخ
 خود را برای ایشان گذاشته سلطان سلیم نام کردند و صدیه خود را بشیر
 دادند مقرر نمودند و گفتند وقتی که این پسر بسج در آید ما رحلت خواهیم نمود
 و همچنین شد ولادت شیخ در سال هشتصد و نود و هفت بحسب بود و وفات
 در بست و نهم رمضان سال نهصد و هشتاد و نه و قبر در مسجد کلان فتحپور است
 که اگر بادشاه بجهت حضرت شیخ بنا کرده اند بس عالی ساخته اند حضرت
 شیخ نظام انبیهی قدس سره از بزرگان شیخ هندوستان اند
 و اصل از قبه انبیهی که از توابع لکنوت میر شیخ معروف جوهری اند
 و شیخ معروف میر شیخ الهیاد شارح کافیه و هدایه اند که سلسله ایشان بحسب
 واسطه شیخ نور قطب عالم که در نگاله آسوده اند میرسد ریاضتهای شاکه کشیده
 صاحب کشف و کرامات گشته بودند و از سماع پر پیژ می نمودند و میگفتند چادر
 اختلاف باید افتاد وفات ایشان در سال نهصد و هشتاد و نه بحسب بوده و
 قبر در قبه انبیهی است حضرت شیخ داود جهنی وال قدس سره
 جهنی نقبه الیت از مصنفات لاهور ابایی کرام ایشان از عرب هستند و سلسله
 آمده اند و تولد ایشان در بیت پور شده و ملکه ایشان پیش از ولادت

شیخ فوت کرده اند در اوایل حال پیش مولانا اسماعیل آج که از شاگردان
حضرت مولانا عبدالرحمن جامی قدس الله سره اشامی بودند کتب علوم
می نمودند در ایام طفولیت اصغریانی را بقدرت تمام میخواندند و مشهور اند
بسلطه علیقه قادییه در اوایل سلوک اویسی بودند از ده هجرت حضرت
قلب ربانی عوث صمدی رسید عبد القادر جیلانی رضی الله عنه و با شارب حضرت
عوث اعظم دینیت ارادت بشیخ حامد قادری و لد شیخ عهد القادر ثانی دادند
و از بزرگان شیایخ متأخرین صاحب معامات بلند و خوارق ارجمند
گشتند وفات ایشان در سال هفتصد و هشتاد و دو هجری بوده و قبر
در شیرگه نواحی چینی است حضرت شیخ نظام مارنولی قدس
سره مارنول از شهرهای مشهوره هندوستان است مرید شیخ خانو
چشتی اند که در گویار توطن داشتند و از کبار شیایخ وقت خود بودند
و شیخ نظام تا چهل سال بارش و طالبان مشغول بودند و جمیع کیشی برکت
ایشان بمرتبه عالی رسیدند گویند بیست و پانزده از مارنول حضرت خواجه قطب الدین
الحسینی قدس روحه بود و ذوق و جذبه تمام پیرفتند و ولادت شیخ خانو
در سال هفتصد و چهل هجری بوده وفات ایشان در سال هفتصد و نود و هجرت

و بیعت بحری را نداده حضرت شیخ و جیهه الدین گجراتی ایشان
 علویت از کبار شیخ متاخرین اند و در علوم ظاهری قدرت ایشان برتر
 بود که بر اکثر کتب درسی حاشیه یا شرحی نوشته اند خلقی ابنه بخدمت شیخ
 رسیده مستفیض و مستفید میگشتند و حاجت باطنی نیز برکمال داشته اند در احمد آباد
 سکونت ورزیده بودند و هیچ جای رفت و آمد میکردند اگر چه ارادت بجای دیگر
 داشتند اما ارشاد از شیخ محمد عوث اعظم یافته اند و در ادب طریقت تابع ایشان
 بودند و کار را نزد شیخ محمد عوث با تمام رسانیده اند و چون شیخ محمد عوث فوت
 رفتند شیخ علی متقی که صاحب علوم ظاهر و باطن بودند با جمعی از علمای ظاهر و باطن
 بعضی سخنان بلند فتوی بر قتل ایشان نوشتند و حاکم بجای فتوی را موقوف
 نوشتن شیخ و جیهه الدین داشت چون ایشان بجای شیخ محمد عوث رفتند در دیدن
 اهل فریقته شیخ گشتند و کاغذ فتوی را پاره کردند و شیخ علی متقی گفتند که فهم شما
 بکمالات شیخ نرسیده و میگفتند که در ظاهر شریعت چنان باید بود که شیخ علی
 است و در حقیقت آنجا که مرشد است و آنچه از اکثر مردم مستبر تحقیق نموده است
 که شیخ محمد عوث از اهل دعوت بودند اما از اکمال رسانیده بودند ذات شیخ
 و جیهه الدین در غرض صوفیانه میفهمید و نود و هشت حجری بوده و قبر در میان

احمد آباد است وفات شیخ محمد غوث اعظم مائز دوم رمضان سال نصد و هفتاد
 هجری در اکبر آباد واقع شده و مدت عمر هشتاد سال و قبر در گویا راست حضرت
 شیخ علاء الدین او دوی قدس مشهوره صاحب کرامات و مقامات
 عالیله بودند گاه کاهی حقایق و معارف را بصورت نظم در می آوردند چنانچه این مطلع
 از این است بیت مدح آن کل خود روجه رنگ و بودار و ده که مرغ جبین
 گفتگوی او دار و ده دار نریدان ایشان بسیار کمال رسیده اند گویند همیشه دعا
 میکردند که شهادت نصیب ایشان گردد و شبی در وان بجان ایشان درآمدند و
 با وجود آنکه ترس شیخ نبود رسیده بود و ششیری بدست گرفته و چند می گزاشته
 خود بدرجه شهادت رسانیدند و شهادت ایشان در سال نصد و نود و هشت
 هجری بوده است حضرت شیخ محمد بن فضل الله قدس سره از
 اولاد امجاد حضرت شیخ الاسلام احمد جام الله قدس الله روحه در موضع زندجان
 که از توابع هرات است می بوده اند صاحب مقامات بلند و کرامات ارجمند در
 ریاضت و مجاهدت یکانه زمانه و اگر صحابم می بوده اند و اظهار شوریائی کرده و
 باطنی آن صحابون کبیر بخورند نارد شود و از حضرت اخوند خوار شینده ام که میر
 چون عبدالمه خان اذربک از مایه انبیا شیخ خراسان ادانه شد و از زندجان نجات

خدمت ایشان رسید خواجہ نے سو بندہ نامی حذار اکشتن مده و صبر کن کہ قطعہ
 ہرات بعد از نہ ماہ و نہ روز گذشت ساعت فتح خواهد شد الباز کشتن دست بد کو
 بچکان شد کہ خواجہ فرمودہ بودند و نیز حضرت اخوند از زبان والد ماجد خود شیخ
 فصیح الدین نقل میگردند کہ ایشان پیغمبر بودند شبی بخدمت خواجہ عبدالحق رفتیم
 ارادہ زیارت حضرت خواجہ عبد اللہ انصاری کردند و چون شب نایک بود خواجہ
 کہ چراغی روشن کند روغن چراغ ہم نرسید چراغ دانرا آب بر کردند و فیلک
 بآب دین خود تر نموده در آن گذاشتند روشن ساختند و آنرا بدست مبارک خود
 سوجہ کردند و راہ قریب بیک فرسنگ بود و باد مندی میوزید و چراغ روشن بود
 تا برآمد حضرت خواجہ رسیدند بحد رسیدن چراغ خاموش شد بعد از زیارت از
 چراغ را روشن کردہ تا منزل خود بہا نظر بق آمدند و نیز اخوند پیغمبر مودند کہ قریب بہ
 خواجہ وصیت کردند کہ جنازہ مرا خواجہ بگماید تا ابلق کواری رسد و امامت جنازہ
 من کند چون خواجہ بر حمت حق پیوستند چنین کردند و انتظار میکشیدند کہ در ہنگام
 والد من شیخ فصیح الدین بر آب ابلق کواری رسیدند و امامت جنازہ ایشان کردند
 وفات خواجہ در سال ۷۴۰ در پنج ہجری بودہ و قبر در زند خان بہت وفات شیخ فصیح
 الدین بعد پنجشنبہ است و دوم رمضان سال ۷۴۰ و نیز ہجری بودہ و قبر در لاس

حضرت شاه ابوالمعالی قدس سره از سادات صبیح النبی صاحب
کرامات و خوارق بود و در بسط علیه فادیه مرید شیخ داود جنبی و اول اندوید
از سی سال ریاضت و مجاهدت در شهر لاهور سکونت در زیند حضرت اخوند
میفرمودند که روزی همراه اخوند خود ملائمت ایشان که عالم و عامل بودند بدین
رفتیم و آنجا نشستیم بودیم که شخصی تسبیح ایشان آورد و در دل من گذشت که اگر شاه را
که راسته باشد باید که این تسبیح را بمن بدهند وقت رخصت مرا طلبیده و همان تسبیح
من دادند و گفتند هر وقت تسبیح تو بشمار هر صد مرتبه صلوات بخوانی و از
اخوند ملائمت الله متعالی است که روزی در خاطر من گذشت که من اراده و اعتقاد
بحضرت عوث الثقلین دارم آیا آنحضرت از من خبردار خواهند بود و در خوب
دیدم که بجهت امری در مانده ام و سر من برهنه است فی الحال عوث الثقلین حاضر
شدند و دستاری سفید کشیدند فرمودند که ملائمت الله ما در چنین جاها از شما
خبرداریم فردای آن شاه ابوالمعالی علیه السلام دستاری سفید دادند و گفتند
که این دستار است ولادت شاه روز دوشنبه و هم فوی حجر سال نهصد و بیست
هجری و وفات شاه در هم رجب الاول سال یک هزار و بیست و چهار هجری بود و
و خبر در شهر لاهور است تحفه العبادیه که در آن تمام احوال حضرت عوث اعظم است

است ایشان جمع کرده اند و کمال ارادت و اخلاص بانحضرت داشتند و
 انحضرت را نیز کمال عنایت و شفقت بشیخ بود و اندک از او حایت انحضرت
 بنام میر سید حضرت خواجه عبدالحق جامی قدس سره نام
 جد ایشان شیخ محمد صدر است از فرزندان حضرت صدیق اکبر اند رضی الله عنه
 و ابایی ایشان در جوینور بودند اما موله شیخ در احمد اباد گجرات است و شیخ صغیر
 بودند که والد ایشان بر حجت حق پیوست در ابتدا بی جوانی یکصد شیخ صفی
 گجراتی رسیده خرقة اجازت پوشیدند و شیخ ایشان را رخصت که معظمه دادند
 و بقدم تجرید و تقوید زیارت حرمین شریفین کرده نام و وارده سال در که شریفیه
 در صحبت شیخ علی متقی گذرانیده اند و از اینجا بارشعاع و دست نموده با حمد اباد رسید
 متاهل شدند و نام و وارده سال دیگر پیش شیخ و جید الدین گجراتی تحصیل علوم ظاهر
 مشغول بودند و در همین ایام بصحبت شیخ ماه جوینوری هم که در گجرات بودند رسیدند
 شیخ ماه چون از زبان والد ماجد ایشان شنیده بودند که پسر خود را مقرب
 وقت خواهند ایشان را محترم میداشتند و شیخ ابو محمد حضرت شبلی که مرید والد
 ایشان بودند از قلعه اسیر کتانی شیخ و جید الدین و شیخ ماه نوشتند که ایشان
 را چه سر پر و از منی آید ایشان در جواب نوشتند که بدست شهادت و شیخ

و شیخ را رخصت اسیر کردند شیخ بکار منت شیخ ابو محمد رسیده و مفتی را که از کد
 ایشان شیخ ابو محمد را انت سپرده بودند گرفتند و مدبر با پنور توطن گرفته بدین
 اشتغال داشتند و بعد از آن ترک تدریس نموده به ادب خلق مشغول
 گشتند و جمیع کثری برکت صحبت ایشان صاحب کلمات ظاهری و باطنی
 شدند و شیخ در زمان خویش یکانه و مرجع مشایخ کبار و ارباب کان سائرین
 سلسله حجت بودند و ضعیف و شریف و لایمیت خاندیس و آن حوالی را روی
 ارادت بایشان بود و قبولی عظیم داشتند و شیخ را محبت و اخلاص محبت
 حضرت سید انام صلی الله علیه و علی آله الکرام و اصحاب العظام میراث بود که
 بکفایت و شایسته است بنیاد چنانچه هر چند گاه از ذوق و اشتیاق و از بی اختیار
 متوجه بدین میسر که میگشتند و بعد از رفتن چند منزل بموجب اشاره آنسور
 باز مر حجت می نمودند و طریقه ایشان تمام مطابق شرح و سنت بود و آنچه فتوح سید
 سه حصه میکرد و یک حصه بجهت قوت عیال میدادند و حصه دیگر صرف خاتمه
 و فقرای می نمودند و یک حصه دیگر نزد حضرت سرور کائنات صلعم نموده بچنین
 میفرستادند خود و در کلمات ایشان بسیار و بی شمار است و وفات ایشان
 در ربیع الثانی دوم ماه رمضان سال یکصد و شصت و نه هجری بود

بوده چنانچه خواهد باشم رحمه الله تاریخ فوت ایشان بن فضل الله یافته
دست عمر هشتاد و شش سال و قبر در شیخ پور بر بامون است که خود آباد کرده و چون
برادر بزرگ حضرت احمد کابلی و السمرندی قدس سره از اولاد
حضرت امیر المومنین عمر فاروق رضی الله عنه حنفی مذهب بوده اند و در سمر
سکونت ورزیدند در سلسله نقشبندی مرید خواهد باقی بودند و ایشان مرید مولانا
خواجه ابی المکلی و ایشان مرید هر دو مولانا درویش محمد و انبیا شیخ قادیانی و
نیز اجازت ارشاد حاصل کرده بودند از تاجین مشایخ و صاحب ریاضت و
عبادت و عارفی و تصایف اند در اواخر حال بعضی بر شیخ نیت کردند که
شیخ سیگوریه مرید من زیاده نیت از خلفای رشدین رضی الله عنهم اما این محض
بهنگام در اندازی مخالفان است بر شیخ چرا که این فقیر خود شنیده از زیادت و تقا
بنا و فضایل و کمالات دستگاه حقایق و معارف اکامه افضل فضلالی عصر
علامی نهامی استادی حضرت میرک شیخ بن شیخ فصیح الدین که میفرمودند و حق
دارا عبور بسر بند واقع شد و کیف التعلق ملاقات شیخ احمد رومی داد و در اتنا
ملاقات بنحاطه گذشت که اگر شیخ را که استی است باید که مرحوم آنچه از ایشان بخواند
حافظان من سازند و دیگر آنکه شنیده بودم که خواهد باقی که پیر ایشان است

لی اجازت مولانا خواجهلی الملکی برید میکرشند دیگر آنکه خواجه خاند محمد و عتیق
دارند چون ساعتی پیش شیخ ششم جزو یک از بر سر میسند خود بن داوند که طالعیه
چون از تمام بدیدیم بمن گفتند ازین چیزی ظاهر میشود که قسم ازین خود هیچ ظاهر شود
آنچه درینجا است درست است گفت پس بداند که آنچه ازنا واقع شده همین است
و باقی اقرار است و باز بعد از ساعتی گفتند که روزی خواجه خاند محمد و باقی آن
بودند گفتند که خواجه باقی اجازت صبح از بر سر جو دند ابرو بجهت آنکه روزی مولانا
خواجهلی الملکی خبره میخوردند و قاج قاج را خود بریده بدست حاضران و درین
میدادند و خواجه باقی ندادند اصحاب گفتند خواجه نیز حاضر اند مولانا خواجهلی
الملکی نشسته بودند و خبره باد درست دادیم خواجه باقی ازین استنباط کردند
که مرا اجازت ارشاد دادند من گفتم این چنین نیست چرا که ما هرگز چنین سخنی
از بر سر خود و از دیگر مردم نشنیده ایم بلکه خواجه باقی ابا میگردند که این کار از دست
منی آید و این بار را من نمیتوانم برداشتم و مولانا خواجهلی میفرمودند که ما اجازت
دادیم و ترا اینکار باید کرد درین اثنا چندی از ریش سفیدان نیز گفته اند که
ما دران مجلس حاضر بودیم که مولانا خواجهلی اجازت ارشاد و خواجه باقی دادند
خواجه خاند محمد گفتند بس با غلط شنیده بودیم و بعد از آن شیخ احمد فرمود

فرمودند که آنچه از مریدان خواجہ خاوند محمود بایشان اعتقاد دار خواجہ انجنان
 نیستند و من آن اعتقاد نخواجہ ندارم هر سه سوا یکدیگر در خاطر حضرت اخوند گشته
 بود شیخ جواب دادند و فات ایشان در سال یک هزار و سی و چهارم تخری بوده
 و مدت عمر شصت و سه سال و فترت سه ہفت حضرت شاہ
 بلاول قدس سرہ ولادت ایشان در قصبہ شیخو آہن کہ از مسافت
 پنجاب است واقع شدہ و در لائپزسکوت داشتند و علم ظاہری و باطنی
 آموختند و در سلسلہ قادریہ مرید شیخ شمس اندوایشان شریع شیخ ابو
 اسحق وایشان مرید شیخ داؤد جہنی وال کہ ذکر ایشان بالا گذشتہ شیخ
 ملاول صایم الہر و خایم اللیل سیو بند در رند و درج استیاز داشتند این فقیر
 یک مرتبہ بخدمت ایشان رسیدہ آثار ریاضت و مجاہدت بسیار از
 ایشہ شیخ ظاہر شد ہر روز جمع و کثری بخدمت ایشان آمد و رفت می نمود
 و ہر کس ہر وقت کہ بخدمت شیخ میرفت البتہ برای ادما حضری میکشیدند و
 مردم ہمیشہ بچیت شغای چار ان کوزہ آبی بخدمت شیخ می بردند و ایشان
 از عاخواندہ بر آن آب میدیند و اکثری شغای میخند و فات ایشان
 در وقت عشا ی شب دو شنبہ بیست و ہشتم شعبان سال یک ہزار چہل

و شش مجری بوده مدت عمرش بیست و هفتاد سال و قبر در لاهور است بر وضعی که
 سکونت داشتند الحرقه و المنة که با تمام و سپردن کتابی متفرقه که تاریخ
 وفات و ولادت و محل قبور اکثری در کتاب نفحات الانس و تاریخ یا
 و طبقات سلمی نبود و این خادم فقرا بعد از تفحص و تجسس بسیار از کتابها
 معتبره متقدمین دستاخرین پیدا نموده بقیه ضبط در آورده امید که ارواح طیبه
 ایشان مدس الله اسرارهم ازین بغیر خوشنود گردد و ذکرنا
 العارفات الصالحات الکاملات الواصلات
 رضی الله عنهن بدو آنکه افضل العلماء پیش از عهد حضرت
 رسول صلعم آسیه بنت مزاحم زن فرعون و مریم بنت عمران است و بعد
 از آن سیر و ازواج مطهره خدیجه کبری و عایشه صدیق و از بنات
 فاطمه زهرا رضی الله عنهن و ذکر ازواج مطهرات حضرت مسعود
 عالم صلی الله علیه و سلم مرویت که آن حضرت فرموده اند من
 نحو استم و هیچ یک از دختران خود بزرگی بکس ندادم مگر آنکه جبریل آمد از پروردگار
 و مرا بان امر نمود ازواج مطهرات دوازده بودند که آنحضرت بایشان وفات
 فرموده اند از جمله یازده متقی علیه السلام و یکی مختلف فیه که از بعد بود یا سیه ه

حضرت خدیجه کبری رضی الله عنها کینت ایشان ام هندی نام
 پدر ایشان خویله بن اسد بن عبد العزی بن قصى بن کلاب و نسب ایشان
 در قصى بن نسب آنحضرت صلعم متصل میشود و نام والده ایشان فاطمه بنت زاید
 بن الاصم که از بنی عامر بن لوی بوده اول زنی که پیغمبر صلعم خواستنه اند حضرت
 خدیجه اند و پیش از خود استکباری آنسر در خوابی دیده بودند که آفتابی از آسمان
 در خانه ایشان فرو آمد و نوبان از خانه ایشان منتشر شد چنانکه در کعبه
 هیچ خانه نمانه الا که آن نور منور گشت و در آن زمان که در عقد آنسر در
 آمدن سن مبارک ایشان چهل سال بود و سن آنحضرت بت و چهل
 و هشت ایشان بیت شتر نایه بود و اولاد آنحضرت از دختر و پسر تمام از ایشان
 بگذرید عالم صلعم حجت رعایت خاطر ایشان تا ایشان در حیات بودند
 هیچ زن نخواستند و اول کسیکه از زمان با اتفاق بشرف اسلام بشارت
 حضرت خدیجه کبری بودند زوری جبریل علیه السلام بید عالم صلعم گفت
 یا رسول الله صلعم این خدیجه است که می آید برای تو طریقی پرازدادم و طعام می آرد
 چون تو رسید ادا از پروردگار او و از من سلام رسان و بشارت ده
 ادا بخانه در بهشت از یک مرد و اید محوف که در آن خانه هیچ خدمت در آن

بود گویند چون حضرت سید بشیر از حضرت پروردگار خود و از جبرئیل سلام
 رسانید حضرت خداوند جواب سلام فرمودند و خات ایشان اصح آنست که
 در دهم ماه رمضان سال دهم از بعثت آنسوره واقع شده است عمر شریف
 شصت و پنج سال و قبر ایشان در مقبره چون است پیغمبر صلعم خود بمقبره ایشان
 رفته دعای خیر کردند و بعد از رحلت آنسوره بسیار یاد میکردند حضرت
 عائشه صدیقہ رضی اللہ عنہا کثرت ایشان ام عبد الله است
 ایشان از نصیحت و فقها و علما و فضیلمی و بلغای صحابه بودند چنانچه
 حضرت رسالت نباه صلعم در شان ایشان فرموده اند که خدا منی و بنکم
 عن ذالحمیر یعنی بگردید دو حصه از سه حصه دین خود ما را ازین سرخ پوش
 و از حضرت عائشه صدیقہ مرویت که گفتند مرا فضیلت و مرتبت میدادند
 اند بر سایر ازواج پیغمبر صلعم بده چیز اول بکبری غیر از من نخواستند
 انام دوم آنکه هیچ نخواستند آنحضرت که پدر و مادر و محبت کرده باشند در راه
 خدا غیر از من سوم آنکه در پاکی من آیات کریمه از آسمان نازل شد همان
 آنکه پیش از آنکه مرا رسول صلعم بخواند جبرئیل علیه السلام صورت مرا برابر چهره
 بآئینه در نمود و گفت این را ازین کن پنجم آنکه من و پیغمبر صلعم از یکطرف غسل

غسل میکردیم و با پیچ زنی این امر نجاسی آوردند ششم آنکه آنحضرت نماز میکردند
 و من پیش نماز آنحضرت به پیشو خوابیده بودم و این امر مخصوص من بودیم
 آنکه در جامه خواب پیچ زن وحی با آنحضرت نازل میشد مگر در جامه خواب
 هشتم آنکه در حالی که رنج میبرد آنسور را قبض کردند سه بار آنحضرت
 میان سینه و شش من بودیم آنکه آنسور صلعم روز نوبت من رحلت
 نمودند دهم آنکه آنحضرت در حالت ندون گشتند و بجهت پوسته که از بول
 صلعم برسدند که دوست ترین آدمیان نزدیک تو گشت فرمودند عایشه
 گفتند از مردان فرمودند پیرا و از انس بن مالک رضی الله عنه مرویت
 که اول دوستی که در اسلام پیدا شد دوستی پیغمبر بود صلعم با عایشه
 طه یقه و مردم برای ای خود را در روز نوبت عایشه صد یقه بخدمت آنحضرت
 میفرستادند و مقصود ایشان ازین امر طلب رضای آنسور بود و
 آنحضرت بفاطمه زهرا میفرمودند که ای دختر من دوست منیداری تو
 آنچه من دوست میدارم حضرت فاطمه گفتند آری دوست میدارم فرمودند
 پس دوست دار عایشه را از حضرت عایشه بمقتولی است که گفتند پیغمبر
 الله علیه و سلم من فرمودند که میدانم که تو از من که خشنودی و کسی که غضب

کفتم یا رسول الله از کجا میدانی قسم نمودند چون شنودی قسم نمیخوری که لا اله الا الله
 محمد برگاه خشناکی سیکوئی لا ادب ابراهیم کفتم اری چنین است گویند عایشه
 صد بقره رضی الله عنها شش سال بودند که سید انام بعد خویش در آوردند
 و مهر ایشان ستای که بود بجاه درم می آوردند و بر دوشی با قصد درم بود
 آنحضرت آنرا قرض نموده تسلیم ایشان کردند و فات حضرت عایشه
 صد بقره رضی الله عنها شش ماه رمضان سال بجاه و هشت بجهت
 بوده و مدت عمر شریف شصت و شش سال و قبر در بقیع است و اکثر
 انانی بدینه مشرفه حاضر شدند و ابو بره رضی الله عنه بر جازه ایشان
 نماز گذاردند حضرت زینب رضی الله عنها نایم پدر ایشان خیمه
 بن حارث بن عبد الله بن عمر بن عبد مناف بن هلال بن عامر بن صعصعه
 است بد رمضان سال پنجم از هجرت پیغمبر صلعم ایشان را در عقد نکاح
 خویش در آوردند و هشت ماه در خانه مبارک آنحضرت بودند و بعضی
 بر آند که تنه ماه و ایشان را ام الماکین میگفتند از جهت رحم و شفقت
 که کثرت طعام و احسانی که بر ماکین داشته اند و فات ایشان در
 ربیع الاخر سال چهارم از هجرت بوده و قبر در بقیع است حضرت

حضرت زینت بنت جحش رضی الله عنها کنیت ایشان را
 احکم و نام پدر ایشان ابی صیصه بنت عبد المطلب که عمه رسول صلعم بودند و نام
 اول ایشان بره بود حضرت سید انام ایشان را نیز داده زینت گذاشته
 اند و در ماه ذی قعدة سال پنجم از هجرت ایشان را در عقد خود درآوردند و از
 خواستگاری ایشان حضرت امایت کریمه نیز ولادت سردیست که رسول
 بی اذن بجان زینت رفتند و در خالی که ایشان سر بر نه بودند گفتند
 یا رسول الله بی خطبه و بی کوفه بودند الله المذوح و جبرئیل ایشان را
 از زینت رضی الله عنها سر دیت کرد و زنی بحضرت سید المرسلین گفت که
 مرا چند فضیلت هست که بچکدام از ازدواج ترا نیست یکی آنکه نکاح من در
 گنجهان واقع شده و دیگر در آن قصیده جبرئیل میبایخی بوده و گواه اول
 زنی که از ازدواج مطهرات بعد از پیغمبر صلعم فوت کرد ایشان بودند و خان
 ایشان در سال ستم از هجرت و بقوی لب و کلم بود مدت عمر بخواب
 و سال حضرت فاروق اعظم رضی الله عنه اهل مدینه مشرفه را حاضر
 ساخته بر ایشان نماز گزاردند و قبر در بقیع است حضرت سروده
 رضی الله عنه ایشان ام المومنین و نام پدر ایشان زمو بن قیس

بن عبد شمس بن عبد ود بن نصر بن مالک بن جحل بن لوی بن غالب
 قریشیه العاصریه است و نسب ایشان بآل رب سرور گایات در لوی
 متصل میشود و نام مادر ایشان بنت فیس بن عمرو بوده در مکّه معظمه
 ادبیل بعثت مسلمان شدند در سال پنجم از نبوت بعد از وفات حضرت
 خدیجه کبری رضی و پیش از تزوج حضرت عایشه صدیق رضی حضرت
 سید نام ایشان را در نکاح خود آفریدند و مهر ایشان چهار صد درهم
 بود و چون کبر سن ایشان را دریافت و آنحضرت اراده طلاق ایشان
 کردند شبیه بر سر راه آتش در نشسته وقتی که بجانه عایشه صدیق میرفتند
 گفتند یا رسول الله طلاق بده و من پنج طبع ندارم لیکن سخوام که
 سه روز قیامت با الراج تو محذور سوم و من نوبت خود را بجای نه خشمیم
 حضرت رسالت پناه صلعم از ان اراده در گذشتند وفات ایشان
 در اواخر خلافت امیر المومنین عمر فاروق رضی الله عنه بوده و بقوله
 در زمان حکومت معاویه رحلت نموده اند و قول اولی اشهر است و بر
 یقین است حضرت صفیه رضی الله عنها نام پدر ایشان حمی
 بن حنبل بن خدیجه بن ثمیمیه است و نام مادر ایشان سوال و صفیه

رضی الله عنهما از سبای خیر بودند چون سیدانام صلعم ایشانرا خبر ساخت که از کشته
 و بقوم ایشان ملحق سازند باینکه اسلام آورند و حضرت دهل خواستگاری نمایند و
 گفته یار رسول الله تحقیق که آرزوی اسلام دارم و تعهد یق تو کرده ام پیش از آنکه
 دعوت کنی و اکنون که بمنزل تو آمدم مراد برود و هیچ حاجت نیست نه پیری و نه
 برادری در میان بود و دارم بیک رسول الله مراد بران کفر و اسلام نمیگردانی و این
 که خدا در رسول وی حب اندر تو من از ارادوی و ملحق بقوم خود پس حضرت
 خوش آمد و ایشانرا برای خود نگاه داشتند و نداد کردند و از ادنی ایشانرا
 ایشان ساختند و فات ایشان در سالهای دوش و بقولی در سال پنجاه
 و بقولی پنجاه و دو و از محبت و بقولی در ایام خلافت امیر المومنین عمر رضی الله
 علیه و ایشان نماز گذارده اند و قبر در بقیع است حضرت ام حبیبه رضی
 الله عنهما نام پدر ایشان ابو سفیان است و نام مادر ایشان صفیه بنت
 ابی العاص بن امیه بن عبد شمس است که عمه حضرت امیر المومنین عثمان بود
 ام حبیبه فرمودند که در واقعه دیدم که شخصی با من خطاب میکند که ایام المومنین
 بیدار شدم و تعب در واقعه خویش با من نمودم که پیغمبر صلعم مرا خواهد خواست حضرت
 عثمان ایشانرا در مدینه سال هفتم از هجرت بسر در عالم دادند و در آنوقت

ایشان سی و پنج سال بودند و پدر ایشان چهارصد و بیارز سرخ و در دست
 چهار هزار درم نقره بود و وفات ایشان در سال چهل و دوم یا چهل و چهار
 از هجرت واقع شده و قبر در بقیع است حضرت حفصه رضی الله عنها
 ایشان دختر حضرت امیر المومنین عمر بن خطاب اند رضی الله عنه و مادر ایشان
 زینب بنت مطعون بن حبیب بن دهب است و در سال سوم یا دوم از
 هجرت حضرت سیدنا صلعم ایشان را در عقد خویش در آوردند و ولادت
 ایشان پنج سال پیش از ولادت بوده و وفات در سال چهل و پنج یا چهل و شش
 یا چهل و هفت هجری واقع شده و قبر در بقیع است حضرت جویریة رضی
 الله عنها نام پدر ایشان حارث بن ابی صراز بن حبیب بن عاید بن
 مالک است و آنکه در صلعم ایشان را در پنجاه سال پنجم یا ششم از هجرت
 عقد خویش در آوردند و وفات ایشان در مدینه سال پنجاه و پنج یا پنجاه و
 شش هجری واقع شده و مدت عمر شصت و پنج سال بوده و قبر در بقیع است
 حضرت میمونہ رضی الله عنه نام پدر ایشان حارث بن خزن بن یحیی
 و پدر آن است و نام مادر پیدیت عوف بن زبیر بن الحارث است و در سال
 پنجم از هجرت سیدنا صلعم در مدینه از هجرت ایشان را در عقد خویش در

در آوردند از ایشان مرویت گرفته شده اند شیخ یونیت سن بود رسول
صلعم از پیش سن بیرون رفتند بر خاستم و در راستم بعد از خطبه آمده در
برزدند گشتند و سوگند دادند که در اینکشی کفتم یا رسول الله در شب یونیت
سن در خانه زمان دیگر میزدی خبر بودند نکردم لیکن بقضای حاجت رفته
بودم و وفات ایشان در سان بچاه و یک پسر و بقولی شصت و یک یا سه
یا شش بوده و قبر در بقیع است حضرت ام سلمه رضی الله عنها نام
ایشان منبت الی امیه است و رسول صلعم در ماه شوال سال چهارم از هجرت
ایشان را در عقد خود آوردند و مهر ایشان شاعی بود که قیمت آن ده دوم
بود و آنش برنی که از ازدواج مطهرات بر حمت حق پیوست ایشان بودند
کوفات ایشان در سوم ربیع الآخر سال شصت و یک یا پنجاه و نه بحسب
بوده و ابوهریره رضی الله عنه بر ایشان نماز گذارده اند مدت عمر هشتاد و
چهار سال قبر در بقیع است و کثر نبات طاهرات از اکیات حضرت
صلعم حضرت فاطمه زهرا رضی الله عنها کنت ایشان نام محمد و
القاب مبارک ایشان طاهره و زاکیه در اصفیه قبر حینه و بتول است اگر چه
فاطمه زهرا بس خور و ترین نبات آنست و صلعم اندام در محبت و شقیع که

را با ایشان بود بزرگترین همه اند و جمیع اولاد و
است حضرت امیر المومنین علی کرم الله وجهه در را
بعد از مراجعت از غره پدایشان را خود ستکباری
فاطمه بانزوه یا پرنده ساله بودند و سینه پسر
حسین و محسن دست و خیز که زینب و ام کلثوم
متولد شده اند و محسن در بقیه در طفولیت بر وجه
بعبد الله جعفر و ام کلثوم که بحضرت امیر المومنین
فرزند نخل از حضرت عایشه رضی الله عنها پیر
بود رسول صلعم نموده بودند فاطمه گفتند از
روزی پنجشنبه صلعم با حضرت علی و فاطمه را
بهر دو تلطف مینمودند حضرت گفتند یا رسول الله
یا من الله و فرمودند که ای احب الی منک
فاطمه دست ترست بموی من از تو و تو عزیز
حضرت سید انام صلعم بحضرت فاطمه
پسین آمد دیدی گفتند یا رسول الله آری منم

ازین بر زمین نیامده امروز از پروردگار خود دستوری خواست که برین سلام
 کند و بشارت هر یک فاطمه حسیده زنا علی بیست و حسن و حسین سید جوانان
 اهل بیست خواهند بود ولادت با سعادت حضرت فاطمه زهرا در سال
 پنجم و بقولی چهل و یکم از ذی القعدة فیل پنج سال پیشتر از نبوت حضرت سید
 انبیا صلعم واقع شده وفات در ربیع الثانی سوم ماه رمضان بعد از
 وفات آنسر در صلعم و بقولی اصح بیست و یک ماهه روی نموده مدت عمر بیست و یک
 بیت و بیست سال بوده و قبر در بقیع است و نماز بر ایشان حضرت علی
 گذارده اند و بقولی عباس رضی الله عنهما حضرت زینب رضی
 الله عنهما ایشان بزرگترین بنات آنسر در اند صلعم و بقولی اصح ایشان را
 بابا خاله ایشان ابوالعاص بن الربیع عقد کرده بودند و بعد از ایمان
 آوردن ابوالعاص آنسر در زینب را تجدید نکاح کردند و بقولی
 بهمان نکاح باده باز گردانیدند و از ایشان یک پسر علی نام و یک دختر
 اما نام متولد شد پسر چون بزرگ شد بیعت رسید از دنیا بر رفت و امام را
 حضرت امیرالمومنین علی کرم الله وجهه بعد از وفات حضرت فاطمه زهرا بود
 و بیست ایشان بعد خویش در آنور و در ولادت ایشان پسر از نبوت

در سال سوم اردو قوه قبل بوده وفات در سال هشتم از هجرت واقع شده
 حضرت رقیه رضی الله عنها ایشان بعد از حضرت زینب منولده
 شده اند و سید انام علیه الصلوٰه والسلام ایشان را با میر المومنین عثمان
 عقد نموده اند و از ایشان پسری بشود آن پسر در سن دوازدهگی وفات
 یافت و بعد از آن دیگر فرزندان نشد ولادت حضرت رقیه پیش از نبوت
 در سال می و سوم اردو قوه قبل بوده وفات در سال دوم از هجرت که
 آن سرور بغزوه بدر رفته بودند واقع شد و قبر در بقیع است حضرت
 ام کلثوم رضی الله عنها بعد از رقیه و پیش از فاطمه از ارضی الهیها
 منولده شده اند نام ایشان آنست بود آنسر در صلعم بعد از وفات حضرت
 رقیه در سال سوم از هجرت ایشان را بعد از کفاح امیر المومنین عثمان فرستاد
 دادند و بدین محله با حضرت عثمان بودند وفات ایشان در سال نهم از هجرت
 بوده است و کثرنا العارفات الصالحات رحمہ اللہ تعالیٰ
 حضرت زایدہ رحمہما اللہ تعالیٰ ایشان کیزی حضرت امیر
 المومنین عمر فاروق اند رضی اللہ عنہما گویند روزی بجلالت حضرت رت
 بنیاد صلعم آمده سلام کردند آنسر در صلعم فرمودند ای زایدہ چرا پیش

پیش من دیر دیر می آئی تو سوخته و من ترا دوست میدارم زانیده گفت یا رسول
 الله صلعم امروزه تعجبی آمده ام فرمودند آن چیست گفتند باید او بطلب یزید
 میرفتیم چون پستاره یزید بیستم و بر سنگ نهادیم تا برگردیم سواری دیدیم که از آسمان
 بر زمین آمد و بر من سلام گفت و گفت سید ابنی از من سلام کوی
 و گوی رضوان خازن بهشت گفت بشارت بهترا که بهشت بر آسمان تو
 است و جنت کرده اند گروهی بخیاب بهشت روند و گروهی حساب آسان کنند
 و گروهی را اشاعت تو به بخشند این مکلف و قصد آسمان کرد و از میان آسمان
 و زمین بمن اتفاقات کرد و مرا دید که آن پستاره را بر منی تو استم برداشت گفت
 یا زانیده این پستاره را بر سنگ بگذار و مر سنگ را گفت آن پستاره را باز
 بخانه که هر روز بهر آن سنگ روان شد و پستاره یزید می آورد تا بدرخانه حضرت
 عمر رض و رسول صلعم بر خاستند و باز آید به در خانه حضرت عمر رض رفتند و اثر آن
 شد سنگ بهیدند سید کونین صلعم گفتند الحمد لله که خدا اینجاست مرا از دنیا برد
 نزد تار رضوان مرا بامرزش است من بشارت نداد و خدا اینکار غنی را از دست
 من بدرجه مریم رسانید حضرت شعوانه رجبها لله تعالی از عجم
 بوده اند و در آنکه می نشستند و بختات خوش و غم می نمودند و آواز خوش می شنیدند

غارخان و عابدان و زاهدان در مجلس ایشان حاضر میشدند ایشانرا گفتند
 بیشتر سم که از گریه بسیار چشم تو باینجا شود گفتند در دنیا کور شدن از گریه بسیار
 مراد است ترس از کور شدن عذاب دوزخ در آخرت و گفتند چشمی
 که از تقای محبوب بازماند دیدار او مستیاق باشد بی گریه نیک نمی نماید
 گویند چون پرسیدند شیخ فضیل عیاض نزد ایشان آمدند و طلب دعا کردند
 گفتند ای فضیل بیان تو و عذای تو چندیست که اگر دعا کنم مستجاب شود ^{فضیل}
 عیاض قوه بزرگ و دیهوش افتادند وفات ایشان در سال یکصد و هشتاد و هفت
 و پنج هجری بوده حضرت غفره العابد رحمة الله از این
 بود و معاذ و عدویه محبت داشته اند چندان بگریستند که چشم ایشان باینجا
 گشت کسی گفت چه دشواریست باینجا فی ایشان گفتند محجوب بودن ^{نشدند}
 از آن دشواری ترست وفات ایشان در سال یکصد و هشتاد و هجری
 بوده حضرت رابو بصری رحمة الله تعالی اصل ایشان
 از بصره است بزرگی وفات فقر زیاده بر آن داشتند که در تحریر نگذرد سخنان
 ثامری رضی الله عنه بجهت پرسیدن سایل نصیحت ایشان میفرمودند و عظمت
 و ایمانی حضرت رابو رعیت داشته حضرت رابو هر شب نماز میکرد و ندا

با سحر برپای می ایستادند و گفته اند در شبان روزی هر روز رکعت نماز میکردند
 تا ایشانرا غم حج پیدا کند و دینی بیاورد و نهاندند و خبری داشتند که حضرت بر آن
 نبرده بودند چون بمیان باوید رسیدند خبر و اهل قافله گفتند که راحت شما
 میداریم فرمودند شما بکار خود بجه یک که من بگویم بگویم شما بیاورید ام اهل قافله فرستادند
 آنان تنها مانند مناجات نمودند که ای پادشاهان چنین کند با عورت عجب
 جزئی مرا بخانه خود خواندی و در راه خرم را میرواندي و در میان این تنها گذشتی
 در مناجات تمام نکرده بودند که خبر حاجت و ایشان باز بر و نهاندند و بلکه صفحه
 نشیند و ای گفته که بعد از مدتی همان حرا دیدم که میفرود خند و شیخ ابن
 طاهر در باب ایشان میگویند که چون زن در راه خدا فرو بود و در آن چون
 گفت و الله ایشانرا چهار و ختر بوده و ایشان چهارم بودند با پنجبت رابعه
 بنفشه و در شبی که حضرت رابعه متولد شدند و الله ایشان رسولی صلعم را
 بخواب دیدند که میفرماید که این دختر سیده است که بنفشه و کس از است ایشان
 و امر ریده خواهند شد گویند وقتی در یادیه کعبه را دیدند که با استقبال ایشان
 اند و گفته مراد البیت می باید بیت را بگویم و چون سلطان ابراهیم گفتند
 که دیگران راه کعبه را بگویم رفتند و بن بریدند و هر یک و در رکعت نماز میکردند

تا چهارده سال بگر رسیدند و خانه را دیدند و گفتند سبحان الله مگر چشم
 مرا خطا رسیده تا فتنی آواز داد که چشم ترا خطی زرسیده اما کعبه بهتقابل
 ضعیفه رفته است که روی باین خانه دارد درین اثنا سلطان دیدند که حضرت
 رابعه می آید و کعبه بجای خویش باز آید گفتند ای رابعه این چه ثور است که در جهان
 افکنده رابعه گفتند که تو ثور در جهان افکنده که چهارده سال درنگ کرده بجهان
 رسیده گفتند چنین است چهارده سال در غلظت بادیه را قطع کردم رابعه گفتند
 تو در غار قطع کردی و من در نیاز از حضرت رابعه پرسیدند که حق سبحان تو است
 را دوست داری گفتند دارم گفتند شیطان را دشمن داری شرم نمودند از دوستی
 رحمان بعد از شیطان نمی پردازم گویند فضل سبزی در خانه فتنه و پیران
 سنی آمدند خادمه گفت ای سیده پیران ای تا آثار ضعیف می گفتند باری تو در
 ای تا جانی می بزرگ بجزنت ایشان رفت و لباس ایشان بسیار کهنه دید
 گفت کنان باشند که اگر اشارت کنی جامه حاضر سازند گفتند میسر است که دنیا
 خواهم از کسی که دنیا ملک اوست پس چگونه خواهم از کسی که دنیا در دست اوست
 دست برسیفر نمود که الهی ما را از دنیا پر چه قسمت کرده بدشمنان خود که ما را
 تو بسی چون وفات ایشان نزدیک رسید اکابر بر باین ایشان حاضر بودند

در این روز که حضرت رابعه را دیدند و گفتند سبحان الله مگر چشم مرا خطا رسیده تا فتنی آواز داد که چشم ترا خطی زرسیده اما کعبه بهتقابل ضعیفه رفته است که روی باین خانه دارد درین اثنا سلطان دیدند که حضرت رابعه می آید و کعبه بجای خویش باز آید گفتند ای رابعه این چه ثور است که در جهان افکنده رابعه گفتند که تو ثور در جهان افکنده که چهارده سال درنگ کرده بجهان رسیده گفتند چنین است چهارده سال در غلظت بادیه را قطع کردم رابعه گفتند تو در غار قطع کردی و من در نیاز از حضرت رابعه پرسیدند که حق سبحان تو است را دوست داری گفتند دارم گفتند شیطان را دشمن داری شرم نمودند از دوستی رحمان بعد از شیطان نمی پردازم گویند فضل سبزی در خانه فتنه و پیران سنی آمدند خادمه گفت ای سیده پیران ای تا آثار ضعیف می گفتند باری تو در ای تا جانی می بزرگ بجزنت ایشان رفت و لباس ایشان بسیار کهنه دید گفت کنان باشند که اگر اشارت کنی جامه حاضر سازند گفتند میسر است که دنیا خواهم از کسی که دنیا ملک اوست پس چگونه خواهم از کسی که دنیا در دست اوست دست برسیفر نمود که الهی ما را از دنیا پر چه قسمت کرده بدشمنان خود که ما را تو بسی چون وفات ایشان نزدیک رسید اکابر بر باین ایشان حاضر بودند

[illegible]

این حرف و سخن
از دهم که این
کتاب را در این
روز نوشته ام

از کبارت و عارفات کلمات و اصوات بودند از شیخ سه سی سقوی
 قدس سره منقول است که فرمودند شبی اضطراب داشتم و خوابم نمی آمد
 چنانچه بخت فوت شد چون نماز باید بگذاردم و بیرون آمدم بجهت حصول
 تسکین آن اضطراب بپیر جاکه رقص پیچ فائده نکرد آخر کفتم به پارسا
 دوم و ابل ابلاراد پنجم شاید که از بیم آن بحال آیم چون به پارسا
 آمدم دل من تسکین یافت و سینه من منشرح گشت ناگاه کینز که
 دیدم جماعه نیکو دشت و جاجای پوشیده بوی خوش از بو شام
 رسید هر دو دشت و هر دو پای در بند بود چون مرادید بگریست و شعری چنین
 بخواند صاحب بیمار از پرسیدم که این کیت گفت کینز کی است دیوانه شده
 خوابه او را بنده کرده با نیخا فرستاد مگر بحال آمد چون این سخن بشنید بسیار
 بگریست و اشعار عربی بخواند که معنی آن این است که ای گروه مردم کنایه ام
 ولیکن بظاهرستم ذل من بسیار است مراد در بند کرده اید و بغیر از محبت او
 کنایه در خود نمی یابم و من شیفته محبت دوستی ام که از درگاه او بی فریادی نتوانم
 کرد پس آنچه صلاح من انگاشته اید فساد منست و آنچه فساد من پیدا اید صلاح
 منست و شخصه که خداوند خود را دوست دارد از او راضی باشد بر دل کینز

این سخنان او مرا بجای آنکه کرد و باند قوه و گریه آرد و کینه گفت ای سری
 این گریه بر صفت او چون باشد اگر او را بشناسی چنانچه حق شناختن
 بعد از آن بنمود و بهوش آمد گفتم ای جای که گفت بیک ای سری گفتم
 مرا از کجا شناسی گفت تا در آشنای ختم جانی نشدم گفتم نشیند کم که در کو
 محبت میکنی که او دست میدری گفت آنکس را که شناسا گردانید ما را
 بنشینهای خود دست نهاد بر ما بطای خود بدلهای قریب است و سایر
 مجیب گفتم ترا اینجا که بند کرده گفت ای سری حاسه ان با هم یاری کردند
 بعد آن نوره بزد و پستاد کمان بروم که سرد و چون بخود آید بتی چند نایب
 حال خود بخواند صاحب بیمارستان را گفتم او در ناکن چنین کرد گفتم برو
 هر جا که خواهی گفت ای سری کجا بروم آنکه ملوک حقیقی نیست هر ملوک
 دیگری بگردانید اگر اراضی شود بروم و الله صبر کنم گفتم و الله این از من عاقبت
 است درین اثنا حوازه تخته بیاید و صاحب بیمارستان از پرسید تخته کجاست
 گفت اندرون است و حضرت شیخ سری عقلی نزد دست خرم شده و دانده
 و بر من سلام کرد و تعظیم بسیار نمود و گفتم این کینه از من تعظیم اول است بچه
 گناه او را مجبورس کرده گفت بسبب بسیار است دیوانه شده و میخورد و میخورد

دینی خوانید و بیگدازو که ما خواب کنیم فکر دگر به بسیار میکند و تمام بفتا^{مین}
این است و تمام مال خود که است هزار درم پاست و خرید و ام و امید داشتم
که مثل آن سود کنم از جهت کمالی که در هر جزو دارد و گفتم صفت او چیست
مطهر است گفتم چندگاه است که باین حال مبتلا است گفت یک سال گفتم
ابتدا می این انجوب چه بود گفت عود در کنار داشت و باین ایات سر و می نمود
که حاصل این است سوخته بخت تو که نشکستم عهدی که با تو دارم و دگر نکرانم و دمی
بعد از آنکه صفایانته پیر شده اطراف دل من از وجد پس چگونه شلی و هم در کن
سازم آندل از پس ای آنکسی که مرا صاحبی نیست بغیر از تو دو گداز شده
در مردم به بندگی بعد از آن بر خاست و عود و شکست و بگریه و آید تصور کردم که
بجهت کسی مبتلا است و ظاهر شد که چنین نیست از تحفه پرسیدم حال چنین
با دل بر بیان و دیده گریان می چند بر خواند که معنی این است خطاب کرد و حق
از دل من و وعظ من بر زبان من بود نزدیک شدم با و بعد از دیر سی و
گردانید مرا الله تعالی و برگزید مرا و اجابت کردم و فنی که خوانده شدم لبیک
گویان از روی خویش مرا آنکسی را که مرا خوانده بعد از آن صاحب تحفه
گفتم که بهای او بر ذمه منست و زیادت میدهم فریاد بر آورد و گفت تو مرد دروغ

دهم از کجا دهمی گفتم اضطراب مکن تو همین جا باش تا قیامت اورا بیاورم
 بعد از آن کریمان کریمان بر قدم بخدای سوگند مالک یک دنیا بودم و تمام شب
 سحر بودم و نضج میکردم و خواب نمی آمد و میگفتم ای پروردگار بر بنیان و
 آشکار من عالمی و اعتماد بر فضل تو دارم مرا سوا مکن ناگاه شخصی در بر زلفتم
 کیستی گفت یکی از دوستان تو در یکش قدم در روی دیدم با چهار غلام
 و شعی با خود دارد و گفت ای استاد اذن در آمدن میدی گفتیم در آمدی چون
 در آمد گفتیم کیستی و چرا آمدی گفت احمد بن شنی است بخواب دیدم که تاغی آواز
 داد که پنج بدو ز برادر پیش سری برد و نفس او خوش گردان که کف
 بخزد و ما را با کف نماینی است چون این بشنیدم سجده شکر بجا آوردم و شستم
 تا صبح شد نماز بخداد کردم و دست گرفته به چارستان رفتم صاحب چارستان
 در انتظار بود چون مرادید گفت مر جاد را می که کف را نزد حق تعالی قربت
 دست دوش تاغی بمن آواز داد و گفت بدستی که ادا زانست با دلی که
 خالی نیست از عطا پس بلند شد و باز بلند شد در همه حال چون کف را دید
 چشم پر آب کرد و با خدای در مناجات میگفت مرا میان خلق مشهور گردان
 در بهشت صاحب کف رسید کریمان گفتم کریه چه آنچه تو گفتی آوردم بنظر آورد

شود گفت نخواهم گفتم مثل قیمت سود گفت ای سری الرحمة دنیا را
 دهم قبول نکنم تخمه ازاد است در راه خدا گفتیم قصه چیست گفت ای استاد
 دوست را سزانش که نذر ترا گواه میگیرم که از همه مال جز پیرون اندم
 در خدا ایضا کریمم روی باین سنی کردم او نیز میکرست گفتم چرا یکی
 گفت گوینا خدا ایضا با آنچه را خواند باین از من راضی نیست ترا گواه بگیرم
 همه مال خود را در راه خدا ایضا صدقه کردم گفتم سبحان الله چه بزرگست
 بزرگست تخفه بر همه بعد از آن تخفه بر خایست و جا بهایی که در دست پیروان کرد
 و پلاسی پوشیده پیرون رفت دیگریت گفتم خدا ایضا ترا زاری
 داد که یه از بر چیست بیسته چند خواند که معنی آن اینست میکریم از دوسوی
 که میکریم از دوزخ و او کند بختی او که او است خودت من همیشه ام پیش او تا
 برساند مرا و محفوظ گرداند چیزی که امید دارم از بعد از آن پیرون آمدم و چند
 تخفه از بستیم یا فتم بر سه عنایت کعبه کردیم احمد سنی در راه بود و من صاحب
 تخفه بکه معطره رسیدیم و در وقت طواف آواز مجروحی شنیدیم که این ایضا
 میخواهد که معنی آن اینست دوست خدا در دنیا چار است و در از دست چارگی
 او پس ای دوست تو شایسته دوست خود را جام محبت خود

پس سیراب گردانید خدای وقتی که نوشت این جام محبت را بر
 پیش من شده از محبت و خواہش بسوی اند و میخواہد دوستی بخیر از
 چنین بہت کسی کہ دعوی شوق بسوی او کند بخودی باشد تا آنکہ بہند
 اورا پیش اورفتم چون مرادید گفت ای سر منی کفتم بیگ تو کیستی کہ خدا
 ترا رحمت کند گفت لا الہ الا اللہ بعد از شناسنا شناسنا حقن چرا
 من تحفہ ام و او ضعیف شدہ بود کفتم ای تحفہ چہ فایدہ ددی بعد از آنکہ
 تنہائی گزید گفت خدایتعالی مرا بقرب خود انس بخشید و از غیر خود
 داد کفتم این منی بر و گفت رحمۃ اللہ خدایتعالی اورا از کہ متہای خدا
 بخشید کہ هیچ چشم ندیدہ بہت و ہمایست در بہشت کفتم خواہد کہ
 ترا آزاد کرد با من اندہ است دعای تنہائی کرد و در برابر کعبہ بیفتاد و
 جان چاد چون خواہد او بیاد و ویرا مردہ دیدہ بروی افتاد رفتم کہ
 دی را بردارم مردہ بود تجیز و تکفین ایشان کردم و جاک سپردم رحمہم
 اللہ تعالی . حضرت ام عیسی رحمہما اللہ نام پدر ایشان
 ابراہیم حربی بہ ازین اعارات کلمات بودند و در فقہ فتوی
 می نوشتند وفات ایشان در ماہ رجب سال تسع و پست و بہشت

اشته بحسب بوده و قبر نزدیک قبر والد ایشان حضرت ام
 محمد رحمهما الله تعالی داله ما حیده شیخ ابی عبد الله خفیف
 قدس الله سره از کبرای عبادات قلنات بوده اند ایشان را شهادت
 و کاشفات بسیار است همراه پسر خود از راه بحر بفرحجاز رفتند گویند
 که شیخ ابو عبد الله در غشه اجیز رمضان اچای شب میگردند تا شب قدر
 در یابند پیام برآند نماز میگردند والد ایشان ام محمد در درون متوجه
 بودند ناگاه الوارث قدر برایشان ظاهر شدن گرفت آواز دادند که
 ای محمد ای مشر زنده آنچه تو ایجا میطلبی اینجا است شیخ فرود آمدند و آن آواز را
 دیدند و در دستم داله خود افتادند شیخی منبر سوختند از الوقت قدر داله
 خود را استم حضرت امته الواحد رخنهها الله نام ایشان
 سینه و نام پدر حسین بن اسمعیل حاکمی است هم علم ذات و حدیث فقه
 و فرائض و هم حساب و نحو را خوب میدانستند و صدقه بسیار میدادند
 وفات ایشان در ماه رمضان سال سه صد و هفتاد و هفت هجری
 و نشت عمر از نود سال تجاوز بود حضرت ابی امته السلام نام پدر
 ایشان قاضی ابوبکر بن کامل بن جلیف نبت شاکر و محمد بن اسمعیل

بصلا فی اند و تنوخی و زاده بی و ابوعلی از ایشان گزیده و فضایل
 و کمالات بسیار داشته اند و ولادت ایشان در حب سال سصد و
 پانزده هجری بوده و وفات در حب سال سصد و نود واقع شده و
 حضرت میمونه و اعطی نام پدر ایشان شافعی است حافظ
 قرآن مجید و فرقان حمید بوده اند و در سی و هفت و عظم گفته جانم که در حب
 صلال باشد و در آن کسی گناه ننگد زود پاره نمیشود چنانچه پراخی که در حب
 دارم بافته مادرشست و چهل و هفت سال است که پوشم و پاره نشد
 نقل است از عبد الصمد پسر ایشان که در خانه مادر یواری بود و پیش
 بر افتادن بوالده گفتیم که این دیوار را از سر نو بناید ساخت ایشان
 بر پاره کاغذ چربی نوشته و گفتند این کاغذ را باین دیوار بچسباز
 چنان بگذرد است سال آن دیوار بحال ماند و نیفتاد بعد از وفات ایشان
 بخاطر من رسید که به بنم در آن کاغذ چه نوشته اند مجرد جدا ساختن
 دیوار نیفتاد و در آن نوشته بودند که ان الله میک السموات والارض
 ان تزلوا یا میک السموات والارض امکه وفات ایشان در
 سال سصد و نود و هجری بوده حضرت خدیجه و اعطی

از کبار ائمه عارفات صالحات و عمه حضرت قطب ربانی محبوب بجانانی
 عونث الثقلین شیخ عبده القادر حیلانی اندر صنی الله عنهما کونید یکبار در حیلانی
 خشک سال شد مردم بجهت طلب باران بیرون رفتند باران نیاید
 همه بگفتند ام محمد آمدند و در خوابت دعای نزول باران نمودند ایشان
 صحن خانه خود را رفتند و گفتند خداوند این باروب کردم و تو آب
 بپاش در میان زدودی بباران در گرفت و چندان بارید که کوی سه
 شکارگاهش و نیز حضرت ام محمد رحمهما الله نام برد ایشان محمد
 بن علی بن عبد الله است با این سمعون صحبت داشته اند و در صدق و
 صلاح و پند و نصیحت و نظیر بوده اند و بادت ایشان در سال سصد و
 هفتاد و چهار حسیه وفات در سال چهار صد و شصت بود و مدت عمر
 هشتاد و شش سال و قبر ایشان نزدیک قبر ابن سمعون است حضرت
 کریمه مروزیه نام برد ایشان احمد بن محمد بن ابی حاتم است علم
 ظاهری و باطنی را جمع کرده بودند و حدیث درس میگفتند وفات
 ایشان در سال چهار صد و شصت و شصت و شصت بوده حضرت
 فاطمه و اعظم رحمهما الله تعالی نام برد ایشان جبین بن جهمین

بن فضلویت در مجلس و عطا ایشان همه ناصحان شهر
 حاضر میشدند و بغیض میرسیدند و فاقات ایشان در سال با پند و
 است و یکم هجری حضرت فاطمه نام پدر ایشان نصیر عطار
 است از سادات سند و در ریاضت و مجاهدت و در تقوی یکانه زمانه
 بودند گویند در مدت عمر از خانه خود جز سه مرتبه بیرون نیامده بودند
 و فاقات ایشان در سال با پند و معتاد و سه هجری واقع شده
 بعضی از ناصحان عبادات ریاضت و مجاهدت را بر تبه رنج
 اند که بالاتر از آن تصور نیست چندین امام عبد الله یا فاضل احمد و بعد از این
 خود از یکی از مشایخ روایت میکند که زنی مفسریه در نواحی مصر سی سال
 بر یکجا اقامت کرد که در سه بار و اگر از آنجا فرست و درین سی سال
 هیچ نیازش امید هم امام یا فاضل در روض الریاحین آورده اند که یکی از
 طایفه گفت که در نواحی مصر زنی دیدم دانه و حیران سی سال بر روی
 ایستاده ماند و در رستمان و تابستان نه بخت نشست و نه در روز از ایستادن
 و باران ادران پای عبوده و باران و تعبها نگرداد و درمی آمدند و هم تمام
 عبد الله یا فاضل گویند که یکی از علما نقل کرد که در خوارزم زنی دیدم که زیاده

زیاده از بیست سال هیچ نخورده و هیچ نیاشامیده و حضرت مونا بعد
 الرحمن جامی قدس الله سره در نقایات الانس نوشته اند که حضرت
 شیخ ابوالنعمان ابوالخیر قدس الله تعالی روحه فرموده اند که در مورد پیره زنی بود
 که او را بیک می گفتند نزد من آید و گفت اسی ابوالنعمان بظلم آمده ام گفت
 بگوئی گفت مردم دعا میکنند که ما را یک نفس بجا باز کند و سی سال است
 که میگویم که مرا یک طره بعین نمین باز که از تابه پنجم که من کیم با من خود ششم
 هنوز اتفاق نیفتاده است حضرت بی بی جمال خاتون نام
 پدرا ایشان قاضی سایده است. خواهر حضرت میان میراند که در
 ایشان در ذکر سلسله علیه قادریه مذکور شده بی بی جمال خاتون
 از کبار اعارفات فاضلات اند و در ترک و تجرید رابحه وقت
 طریق شغل الهی خود و از برادر بزرگوار دارند و خوارق و کرامات بسیار
 از ایشان بظهور رسیده و میرسد چنانچه وقتی قریب بدو من گفتم
 در ظرف بدست سبازک خود انداخته بودند و هر روز از من بخدمت بیرون
 صرف و ایستگان رفتن آهسته بودند و گفتم بجان خود و تا یک سال گفت
 که گویند روزی ماهی بخانه ایشان آید و چند وقت ایشان خوش بود

چون نظر برین ماهی انداختند نوری در ظاهر او پدید آمد فرموده اند این
 ماهی را نگه دارید که بمن دارد تا حال آن ماهی خشک شده و جوشان
 ایشان دارند و برکات آن ظاهر در غله یا ستا عیله نگاه میدارند بخت
 بخشنه در آن پیدا شود و گویند بر کس را مهمی و حاجتی دوی میدید بخت
 ایشان رسیده التماس فاخته نمایند و از برکت توبه ایشان انهم
 بکفایت میرسد و طعامی که بروج بزرگان نمی پزند اول بخت مبارک خود
 طعام را از او یک سیکند بعد از آن دیگر را ام می کنند هر قدر مردی که حاضر شده
 باشند بهر میرسد و کمی نمیکنند پس شریف ایشان از شخصت سال تجاوز
 است و در سوستان بوطن خود اقامت دارند و هرگز از اینجا بجای
 دیگر نرفته اند و بدین حضرت میان میر نیز نیامده و تا امروز که سال
 هزار و چهل و نه بجزیت در قید حیات اند **خاتمه** الحمد لله
 و البته که این کتاب سنی بعینه الاولیا از بمن روح مطهر حضرت شیخ
 انبیا صلی الله علیه و علی آله و صحابه و سلم و توبه اولیای سظم قدس الله
 ارواحهم در شب پست و یستم ماه رمضان المبارک سال یک هزار و چهل
 و نه بجزی که سال پست و پنجم از سن این فقیر است با تمام رسید اگر چه

اگرچه عبارات این کتاب راست بر است است و در عبارت اراکلی مقید
 شده و فارسی ساده و عام فهم نوشته لیکن بعضی جا احوال عبارت نقلی
 الانس قطب الاولیاء قدوة اللاحقین فی آسمان عرفان خورشید فلک
 ایقین حضرت مولانا یقور الملت والدین عبد الرحمن جامی قدس سره
 اسامی که کمال فصاحت و سادگی دارد و ایشانرا استاد خوانند و گویند
 در زبان روزمره خود را پیر تر از آن ساخته اگرچه بخوانند که بعضی از سخنان
 خوش و جوی و خوارق شایخی که الحال در قید حیات اند و این فیض خود
 ایشانرا ملازم نموده و کرامات ایشان مشاهده کرده داخل این
 کتاب سازد لیکن چون وقت تقاضا میکرد نوشت و همین سخن
 عالی و نکته های دقیق اکابر سلف را که عالم فهم بود نیز داخل ساخته
 شیخ ابوسعید خراسانی چون مبرر اسید ایشان را گفتند ای سید قوم چرا بر سر
 سخن نگوی فرمودند این مردم از حق غایت غایت اند و از حق با غایتان
 غایت است و چنانچه گفته اند التولی بعرف التولی همچنین سخنان ولی
 را هم جز ولی نفهمند پس بغیر ایشان بنای گفت باید که این بقیه بکنند
 از برکت اسامی این بزرگان قبول نام یابند و خوانند کان براهبره

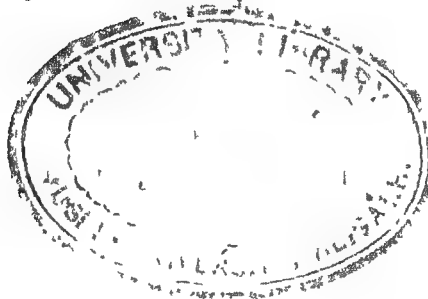
تمام ازان حاصل آید اگر مقتضای بشریت سهوی و خطا
 شده باشد در باب عدالتش از این دلیل اصلاح پوشند
 الحمد لله بعد از کثرت و ایما ابد امت تمام بشد نسخ
 است که عینه الاولیا بتایج هشتم شد

و لقیه ۱۳۴۹

روز یکشنبه

العاقبه الخمر

یا

CALL No. { ۹۲۰ ACC. No. ۹۹۱۶
 AUTHOR. د. ابرار بشکون
 TITLE. سبقت الاموال

AC		
2.11.73 9914		

Date	No.	Date	No.
2/11/73	9914		

MAULANA
AZAD
LIBRARY

-:RULES:-

ALIGARH
MUSLIM
UNIVERSITY

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1/- per volume per day shall be charged for textbooks and 10 P. per vol. per day for general books kept overdue.